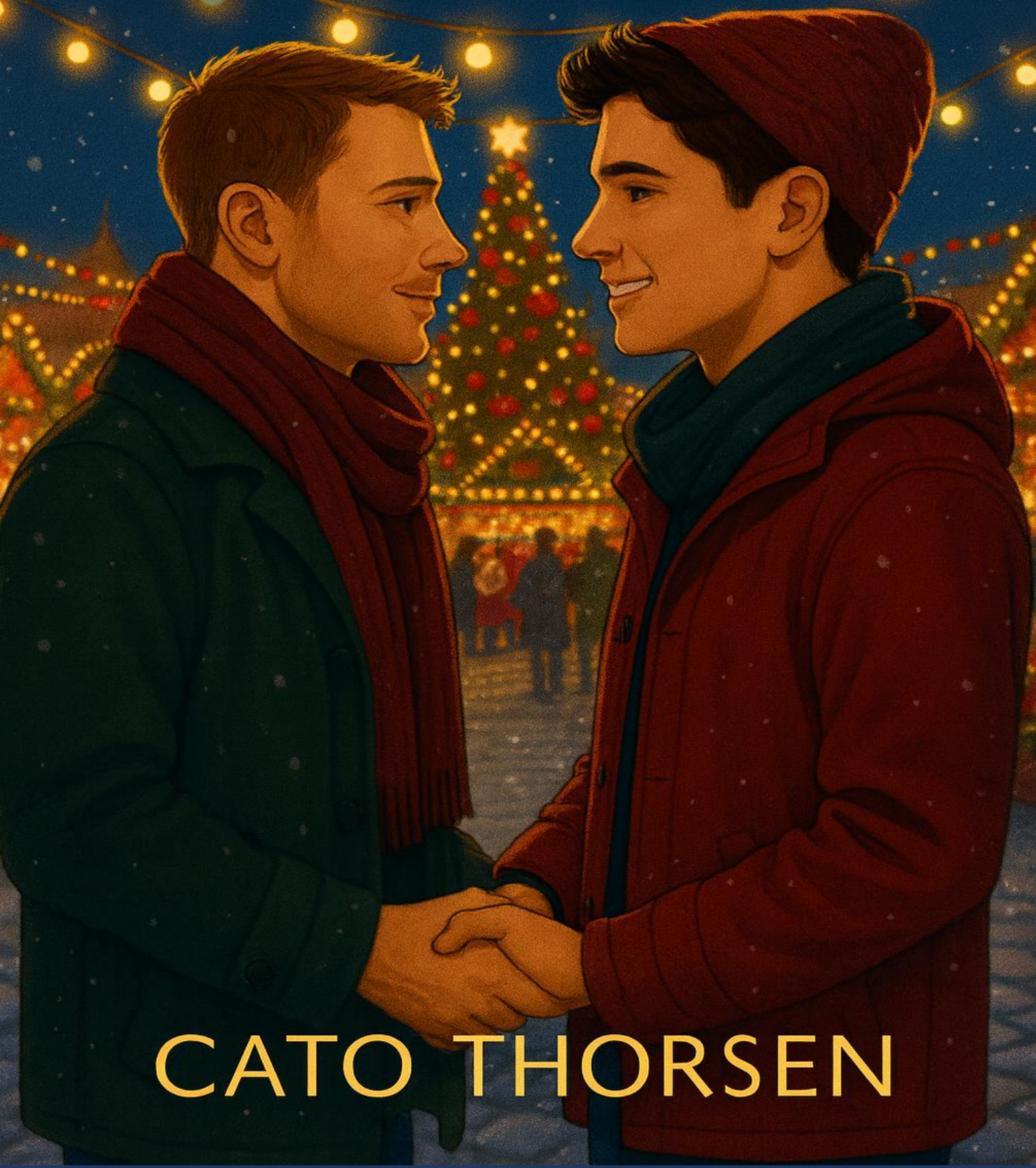

Når hjertet tør å elske

CATO THORSEN

Når hjertet tør å elske

Av Cato Thorsen

Når hjertet tør å elske er en varm, følelsesrik og dypt romantisk roman satt i vinterbyen Stavanger, der snø, julelys og stillheten rundt desember skaper rammen for en kjærlighetshistorie som vokser sakte, ømt og sterkt. Den 23 år gamle Didrik er nyutdannet lærer og står midt i en livsfase som både lover frihet og vekker frykt. Han har lenge visst at han liker menn, men aldri våget å si det høyt. Ikke til venner, ikke til familien — og ikke engang helt til seg selv. Ensomheten han bærer på er stille, men tung, og drømmen om å bli elsket føles fjern.

Så møter han Mats. Mats er 28 år, trygg i seg selv og nyansatt på samme barneskole. Han har en ro, en varme og en måte å se mennesker på som gjør at Didrik for første gang på lenge tør å puste litt dypere. Det som begynner som korte samtaler i pauserommet, blir snart blikk som varer litt for lenge, skuldre som møtes, kaffekopper som deles — og en stille, økende lengsel. Gjennom 35 kapitler følger vi deres reise fra kolleger til noe langt dypere. Romanen skildrer usikkerhet, forelskelse, seksuell tilnærming, varme, mot og den sarte prosessen av å åpne hjertet.

Didrik må lære å slippe taket i frykten sin, mens Mats må lære å være tålmodig med den han elsker. Når julen nærmer seg, står Didrik overfor sitt livs største valg: Skal han fortsette å skjule hvem han er — eller våge å møte verden med Mats ved sin side? Romanens emosjonelle høydepunkt kommer på julaften, da Mats plutselig står utenfor døren til Didriks barndomshjem — et øyeblikk som forandrer alt. Dette er en roman om kjærlighetens kraft, om å våge det man aldri har våget før, og om å finne trygghet i armene til en annen når vinterkulden er som sterkest.

Stavanger lå som et stille vinterpostkort den morgenen Didrik fullførte sin aller siste

eksamen ved høyskolen. Det var desember, og himmelen var tung av snø som ventet på å falle. Gatelysene kastet et mykt skjær over det blanke fortauet, og Didrik hadde hendene dypt begravd i jakkelommene mens han gikk ut av eksamenslokalet med hjertet sitt dunkende i halsen. 23 år gammel. Ferdig utdannet lærer. Klar for livet – i teorien. Men i brystet hans var det en tyngde han ikke klarte å skyve bort. Ikke fordi han var redd for å undervise små barn. Ikke fordi voksenlivet skremte ham. Det var noe annet, noe som hadde bodd i ham i mange år: Sannheten han aldri hadde våget å si høyt. At han likte menn. At kjærligheten han lengtet etter, var en han aldri hadde turt å søke. Telefonen vibrerte i lomma. Sara. – Hvordan gikk det? – «Greit,» svarte han. – Du høres ikke fornøyd ut. – «Jeg er bare sliten.» Det var sant, men ikke hele sannheten. For hva ventet nå? Et nytt liv? Kanskje. Men også en ny mulighet til å gjøre de samme feilene: å gjemme seg, å være stille, å være ensom. Da han kom hjem til den lille leiligheten på Storhaug, tente han et lys, satte seg på sofaen og lot stillheten fylle rommet. Snøen begynte å falle da kvelden kom. Han så ut av vinduet og kjente et stikk i brystet. Jeg håper... at det skjer noe godt. Han visste ikke at det allerede var på vei. En uke senere sto Didrik foran barneskolen i utkanten av Stavanger der han hadde fått sin første jobb. Han strammet skjerfet rundt halsen, kjente nervene vibrere i kroppen. Bygget var varmt opplyst innenfra, og lyden av barnestemmer lå som et svakt ekko bak vinduene. Han gikk inn dørene og ble møtt av lukten av kritt, våte klær og nytraktet kaffe. Han fulgte skiltene til lærerværelset og pustet dypt inn før han åpnet døren. Noen lærere så opp, nikket, fortsatte samtalene sine. Men én reiste seg. En mann med mørkt, mykt hår, varme øyne og et smil som straks fikk Didrik til å miste fotfestet litt. Han hadde en ullgenser med oppbrettede ermer og holdt en kaffekopp med begge hender, som om han likte varmen. – «Du må være Didrik?» sa mannen. – «Ja,» svarte Didrik. «Første dag.» Mannen rakte hånden frem. – «Jeg heter Mats.» Hånden hans var varm. Fast. Trygg. Alt Didrik ikke var. – «Velkommen,» sa Mats. «Har du fått klassen din?» – «Første trinn.» – «Da har du valgt rett. De er små, men de har store hjerter.» Didrik lo nervøst. – «Det håper jeg.» Mats' smil ble mykere. – «Du virker som en som får dem til å senke skuldrene.» Det han sa, traff Didrik mer enn det burde. De snakket bare noen minutter, men alt i Didrik forandret seg på de minuttene. Noe i kroppen hans våknet – som om han hadde

kjent Mats før, eller som om Mats hadde ventet på ham. Da Mats gikk for å hente kopier, ble Didrik stående igjen med en varme i kroppen som ikke kom fra kaffemaskinen. Noe hadde begynt. Han visste det. Han fryktet det. Han ønsket det. De neste dagene ble et mønster av nye rutiner, barnehender som trengte hjelp, snøengler i friminuttet, og små stemmer som ropte «Lærer!» fra alle kanter. Didrik trivdes allerede. Men det var én ting han gledet seg mest til: Kaffepausene. For Mats var der. Noen ganger allerede sittende ved bordet, andre ganger stående ved kaffemaskinen. Men alltid med det samme varme blikket som gjorde Didrik både roligere og mer urolig samtidig. Den tredje dagen satt Didrik og gned seg i øynene av ren utmattelse etter at en elev hadde klart å lime vottene sine sammen. Mats satte seg ved siden av ham uten et ord, tok en slurk av kaffen sin, og skråblikket han sendte Didrik var så varmt at Didrik måtte se ned på bordet. – «Hard morgen?» spurte Mats. – «Mer... intens enn hard,» svarte Didrik. «Jeg visste ikke at barn kunne produsere så mye lyd.» Mats lo. Den lyden gjorde noe med Didrik hver gang. En slags indre oppløsning. – «Du gjør det bra,» sa Mats. «Du er rolig. Det liker barna.» Didrik kjente rødmen i kinnene. – «Takk... det betyr mye.» En kollega ropte på Mats, men før han reiste seg, lente han seg litt nærmere Didrik. Bare litt. Men nok til at Didrik kjente varmen i kroppen endre temperatur. – «Vi burde ta en kaffe i byen en dag. Ikke her. Et sted med bedre kaffe enn dette greiene.» Didrik stoppet. Hjertet hamret. – «Gjerne,» sa han, lavt. – «Flott,» svarte Mats med et mykt smil. «Da gjør vi det.» Og da Mats gikk, satt Didrik og stirret ned i kaffekoppen mens en ny sannhet slo rot i ham: Han var i ferd med å falle. Og for første gang i livet, var han ikke sikker på om han ønsket å stoppe det. Det var noe eget med lyden av barn som lo. Den fylte korridorene som et varmt ekko midt i vinterkulden. Didrik gikk gjennom skolebygget med en mappe under armen, og han kjente en merkelig blanding av stolthet og nervøsitet. Dette var hans første ordentlige jobb. Hans første arbeidsplass. Hans første uke som lærer. Han så elevene løpe rundt i gangen, snø fortsatt i håret fra friminuttet, små votter slengt på gulvet, og jakker som aldri fant riktig knagg. Førsteklassingene var små virvelvinder av entusiasme, og Didrik måtte stadig minne seg selv på at dette faktisk var ekte. Han var lærer. En voksen. En trygghet. Det føltes rart. Da han gikk inn i lærerrommet, var det nesten fullt. Stemmer blandet seg, latter, kaffekopper som klirret. Didrik siktet seg inn på en ledig stol ved vinduet—men så hørte han stemmen. – «Der er du.» Mats. Han stod lent mot benken ved kaffemaskinen. Den mørke genseren hang løst over skuldrene, og blikket hans var like varmt som første dagen. – «Hei,» sa Didrik litt for raskt. «God morgen.» – «God morgen,» svarte Mats, og ordene var nesten som et smil i seg selv. «Klar for en ny dag i kaoset?» – «Tror

jeg? Jeg får se.»— «Du klarer deg bra,» sa Mats. «Jeg har sett hvordan barna ser på deg. De stoler allerede på deg.» Den setningen brant seg inn i Didrik. Han hadde ventet hele livet på slike ord, uten å vite det. Noe i ham myknet. — «Takk,» sa han lavt. Mats snudde seg mot kaffemaskinen. — «Vil du ha? Jeg kan lage en til deg.» — «Gjerne.» Didrik satte seg ved bordet, og idet Mats kom bort med koppene, satte han seg rett ved siden av Didrik, ikke på tvers av bordet—men ved siden av. Det var nok til at Didriks puls steg. — «Du virker allerede som en del av gjengen,» sa Mats. «Bare vent, snart har du mer papirarbeid enn du aner.» — «Gleder meg,» lo Didrik ironisk. De snakket i flere minutter. Ingenting spesielt. Alt betydde noe. Didrik merket det—hvordan Mats lente litt for langt frem, hvordan øynene hans ble værende, hvordan stemmen hans var lavere enn når han snakket til de andre lærerne. Da pausen var over, reiste Mats seg. — «Vi snakkes etterpå?» spurte han. — «Ja,» svarte Didrik før han rakk å tenke. Og etter Mats gikk, ble Didrik sittende et øyeblikk, med en varme i brystet han ikke helt forsto. Han hadde aldri følt dette før. Og det gjorde ham både levende og livredd. Det var lørdag da Didrik gikk mot sentrum. Snøen knaste under skoene, og julelysene over gatene kastet et gyllent skjær over hele byen. Stavanger var rolig denne morgenen, nesten høytidelig. Didrik strammet skjerfet rundt halsen. Han var nervøs, og så snart han innrømte det for seg selv, ble det enda verre. Han skulle møte Mats. Det var bare en kaffe. Bare en kaffe ute i byen. Kollegaer kunne gjøre det. Venner kunne gjøre det. Det betydde ingenting. Men alt i Didrik visste at det betydde alt. Da han kom frem til kafeen, så han Mats stå utenfor. Lett rød i kinnene av kulden, med begge hendene dypt i jakkelommene. Da Mats fikk øye på ham, lyste ansiktet opp på en måte Didrik aldri tidligere hadde sett hos noen. — «Hei,» sa Mats varmt. «Du kom tidlig.» — «Jeg trodde jeg var sen,» svarte Didrik. — «Nei. Jeg bare... kunne ikke sitte hjemme og vente,» sa Mats, halvt leende, halvt ærlig. Hjertet gjorde et hopp. De gikk inn i varmen. Det var trangt, med små bord og damp fra kaffemaskinen som la et slør i luften. De fant et bord i hjørnet, akkurat langt nok unna andre til at stemmen ble en liten hemmelighet. — «Hvordan har uka vært?» spurte Mats. — «Intens. Men... fin.» — «Fordi du liker jobben?» Didrik så på ham. — «Ja. Og...» Han våget det han ikke hadde våget før. — «... fordi jeg liker å være rundt deg.» Mats stivnet et øyeblikk. Bare et øyeblikk. Så kom det en varme over ansiktet hans Didrik ikke hadde sett før. — «Det er gjensidig,» sa Mats, og stemmen var bare et pust. De snakket lenge. De lo mye. Og etter en stund lente Mats seg frem, så nær at Didrik kunne kjenne pusten hans. — «Kan jeg spørre deg noe?» sa Mats. — «Ja.» — «Hvorfor virker det som om... du holder noe tilbake?» Didrik pustet ut. Han hadde aldri sagt dette høyt. — «Jeg... har aldri fortalt noen at jeg liker

menn,» hvisket han. «Du er den første.» Mats så på ham med et blikk som var så mykt at Didrik måtte vri seg litt vekk. – «Takk,» sa Mats, lavt. «For at du stolte på meg.» Det var ikke et stort øyeblikk. Det var et stille. Men for Didrik var det alt. De gikk ut i snøen etterpå, sakte, som om de ikke ville hjem. Da bussen kom, tok Mats hånden hans et sekund—bare et sekund—men det var nok til at Didrik kjente en varme spre seg helt til fingertuppene. Det var første berøring. Og den bodde i Didriks hjerte resten av kvelden. Det gikk noen dager. Spenningen mellom dem vokste, rolig men merkbart. En kveld, etter en lang skoledag, sto Mats i døråpningen til Didriks klasserom. – «Vil du... gjøre noe etter jobb?» spurte han. – «Hva tenkte du?» – «Vi kan gå hjem til deg. Eller bare en tur i kulden. Det spiller ingen rolle. Jeg vil bare være med deg.» Ordene traff Didrik hardt. Helt inn. – «Kom hjem til meg,» sa han uten å tenke. Leiligheten var liten, varm og full av tente lys da de kom inn. Didrik var nervøs. Mats var rolig, men med en glød i øynene som gjorde nervene enda sterkere. De lagde kakao. De lo av hvor dårlig Didrik var til å åpne melkekartonger. Mats lente seg over benken, og Didrik kjente pusten hans mot kinnene. Da de satte seg i sofaen, var det som om alt falt på plass. Mats satt nært. Veldig nært. – «Jeg liker deg,» sa Mats stille. Didrik rakk knapt å puste. – «Jeg... liker deg også.» Mats tok hånden hans. Ikke forsiktig denne gangen. Ikke nølende. Bare varmt. Trygt. Helt. Og Didrik holdt tilbake. Ikke fordi han ikke ville. Men fordi hjertet hans ikke visste hvordan man gjorde dette. Mats snudde seg mot ham. – «Du trenger ikke være redd,» sa han. «Vi tar det i ditt tempo.» Didrik nikket. Da Mats lente seg frem, var det ikke et kyss. Det var et kinn som møtte et annet. En panne som møtte en panne. En stillhet som sa mer enn ord. Og Didrik tenkte: Dette er begynnelsen. Dette er kjærlighet som våger. Det var mandag morgen igjen, og desemberlyset lå som en dempet skygge over Stavanger. Didrik hadde sovet dårlig; ikke fordi han var stresset, men fordi tankene på Mats hadde holdt ham våken. Hver gang han lukket øynene, dukket Mats opp – med det varme blikket, den rolige stemmen, den måten han lente seg frem på når han lyttet. Det gjorde noe med ham. Noe stort. Noe han ikke helt turte å si høyt ennå. Skolen var uvanlig stille da han kom. Snøen knaste under skoene hans, og gjennom vinduene kunne han se lærerværelset fylles sakte med folk. Didrik tok en dyp pust før han gikk inn. Og der var han. Mats sto ved kaffemaskinen, med håret litt bustete, som om han hadde løpt ut døren uten å se seg i speilet. Da han så Didrik, lyste ansiktet opp – ikke med det vanlige høflige lærersmilet, men med noe varmere. Dypere. – «God morgen,» sa Mats. – «God morgen,» svarte Didrik, og stemmen hans var litt lysere enn vanlig. Det var andre lærere rundt dem, men blikkene deres møttes som om ingen andre eksisterte. Mats flyttet seg et halvt steg nærmere. Bare litt. Bare

nok til at Didrik kunne kjenne varme fra armen hans.— «Ble det en fin helg?» spurte Mats. — «Ja,» svarte Didrik. «Rolig. Og din?» — «Bedre enn vanlig,» sa Mats. «Jeg tenkte mye.» Didrik kjente hjertet hoppe over et slag. — «På hva?» Mats tok et rolig pust. Et modig pust.— «Deg.» Og akkurat da ringte skoleklokken, og rommet ble fylt av bevegelse. Didrik fikk ikke sagt noe. Ikke engang trukket pusten ordentlig før Mats forsvant ut døren med et siste, mykt smil. Men Didrik kjente det. Dette var ikke lenger bare vennskap. Etter skolen ble det mørkt fort. Snøen var blitt våt, og vinden var skarp. Didrik ble sittende i klasserommet for å rydde. Han trengte å roe tankene, men alt ble bare mer forvirrende jo mer han prøvde. Da han reiste seg for å gå, var Mats allerede i gangen. Det var ingen tilfeldighet — Didrik så det med én gang. Mats lente seg mot skapet sitt og ventet. — «Hei,» sa Mats, lavere enn vanlig. «Går det bra med deg?» Didrik nikket, men Mats så med én gang at det ikke var sant. — «Kom,» sa Mats rolig. «La oss gå et sted.» De gikk ut i snøen, nedover mot sentrum. Byen var pyntet til jul; lyslenker hang i trærne, og den kalde lufta blandet seg med duften av brente mandler. De stoppet ved en benk som var fri for snø. Mats satte seg. Didrik satte seg ved siden av, men ikke for tett. Ikke ennå. — «Jeg sa noe i dag som kanskje kom litt brått,» begynte Mats. — «Nei,» sa Didrik raskt. «Det var bare... mye.» — «Jeg mente det,» sa Mats. «Jeg tenkte på deg. Hele helgen.» Didrik svelget. Han kjente alt i brystet stramme seg, men ikke på en vond måte. — «Jeg liker deg,» sa Mats stille. «Ikke som en kollega. Ikke som en venn. Jeg liker deg på en måte jeg ikke har følt på lenge.» Didrik så ned på hendene sine. — «Jeg... jeg vet ikke hvordan man gjør dette,» sa han ærlig. «Jeg har aldri... sagt det til noen. Jeg har aldri... vært med noen.» — «Du trenger ikke å kunne det,» sa Mats. «Alt jeg vil er å være med deg. Det er nok.» Og da skjedde det. Langsomt, nesten usikkert, flyttet Mats hånden sin mot Didriks. Fingertuppene deres møttes først. Bare et lite berøringspunkt. Men det var nok. Didrik strakte hånden sin litt frem. Mats flettet fingrene deres sammen. Og Didrik ble varm i hele kroppen, som om noen hadde skrudd på en skjult bryter. — «Kjenner du det?» spurte Mats. — «Ja,» hvisket Didrik. «Jeg kjenner det.» — «Bra,» sa Mats. «For jeg kjenner det også.» De satt slik lenge. Med fingrene flettet, med vinterkulden rundt seg og en varme som ingen av dem ville slippe. Dette var begynnelsen. Egentlig hadde den begynt lenge før dette øyeblikket. Men nå ble den virkelig. Neste dag på skolen gikk alt tregere. For Didrik var det som om verden hadde fått en annen farge. Hver gang han så Mats, kjente han kroppen reagere. Ikke panisk, men åpent. Mottakelig. I storefri møttes de i pauserommet. Andre lærere pratet og lo. Ingen la merke til hvordan Didrik og Mats så på hverandre. Men de visste. Etter skolen gikk de hjemover sammen, som alltid. Først stille. Så

leende. Så stille igjen. Da de nådde parken ved siden av Didriks gate, stoppet Mats. – «Du,» sa han rolig. «Jeg har lyst til noe. Men bare hvis du også vil.» – «Hva?» spurte Didrik, selv om han visste. Mats tok et steg nærmere. Så et til. Han løftet hånden og la den varsomt på Didriks kinn. Ikke hardt. Bare nok til at Didrik lukket øynene et sekund. – «Dette,» sa Mats. Og han lente seg frem. Kysset var mykt. Varmt. Forsiktig. Men fullt av alt de ikke hadde sagt. Didrik kjente hele kroppen gi etter. Ikke av frykt, men av lettelse. Av tilhørighet. Av et ønske han hadde holdt skjult hele livet. Da de trakk seg unna, sto pusten deres som hvite skyer mellom dem. – «Det var mitt første,» sa Didrik ærlig. Mats smilte. Ikke ertende. Bare stolt. – «Da er jeg æret,» sa han. «For det var perfekt.» Didrik kjente hjertet vokse. Utvide seg. Sprengte alle gamle barrierer. – «Vil du... komme hjem?» spurte Didrik lavt. Mats tok hånden hans igjen. – «Ja,» sa han. «Jeg vil bli med deg.» De gikk videre, hånd i hånd, og snøen falt som om den velsignet alt. Dette var ikke lenger bare nye følelser. Dette var kjærlighet som begynte å finne form. Skolen lå stille etter skoletid. Snøen falt i store, stille flak utenfor vinduene, og gangen var helt tom. Didrik hadde blitt igjen for å rydde klasserommet etter juleverkstedet – glitter, maling, papir, halvtyggede pepperkaker og en uidentifiserbar form for lim-lukt. Han var trøtt, men det var en god trøtthet. Og han tenkte på Mats hvert femte minutt. Han holdt på å feie gulvet da han hørte steg i gangen. Rolige, bestemte. Han visste hvem det var før han snudde seg. – «Du er her ennå?» spurte Mats og lente seg i dørkarmen. Didrik kjente varmen spre seg i brystet bare av synet. Mats hadde vinterjakken halvveis på, håret litt vått av snøen, og blikket som alltid var mykt når det falt på Didrik. – «Ja,» svarte Didrik. «Det er litt... mye glitter.» – «Det er alltid mye glitter,» sa Mats og lo mens han kom inn i rommet. «Jeg tror det følger etter oss hjem også.» – «Det gjør det.» Mats gikk nærmere, stoppet rett ved siden av ham. Didrik kjente lukten av snø og kaffe og ull. Og det var da han merket det: Mats så ikke på glitteret. Mats så på ham. – «Du ser sliten ut,» sa Mats, og stemmen hans var lav. «Jeg kan hjelpe.» – «Du trenger ikke—» – «Jeg vil.» Det var måten han sa det på. Mykt. Sikkert. Som om det var det mest naturlige i verden at de gjorde ting sammen. De ryddet i stillhet, men ikke sånn tom stillhet. En sånn fylt stillhet. Mats gikk tett forbi Didrik flere ganger, en hånd i ryggen for å passere, et lite smil, et lite blikk. Hver berøring satt igjen som en brennende varme helt til Didrik måtte svelge hardt for å holde stemmen rolig. Da de var ferdige, sto de ved siden av hverandre og så på det ryddige klasserommet. – «Ble fint,» sa Mats. – «Ja.» Og så skjedde det: Mats strakte hånden frem og la fingrene rundt Didriks håndledd. Bare et lite grep. Mykt. Men Didrik kjente det som om hjertet skulle slå ut av brystet. – «Bli med meg hjem?» spurte Mats. «Bare litt. Jeg lager kakao.»

Didrik nikket. Han kunne ikke ha sagt nei selv om han prøvde. Mats' leilighet var varm og dempet. Lys i vinduene, et lite tre i hjørnet, en svak duft av appelsin og kanel. Didrik hadde aldri vært der før, men det føltes umiddelbart trygt. – «Slapp av,» sa Mats og tok av seg jakken. «Bare sett deg.» Didrik satte seg i sofaen, litt stivt. Han var i en virvel av følelser han ikke hadde ord for. Alt var nytt. Alt var overveldende. Alt var... riktig. Mats kom med to kopper kakao og satte seg tett ved siden av ham. Ikke for tett. Men nær nok til at Didrik kjente varmen fra låret hans. – «Jeg liker å ha deg her,» sa Mats plutselig. Didrik så opp. Øynene deres møttes. Varme. Åpne. Uten masker. – «Jeg liker å være her,» svarte Didrik. Det ble stille. Den gode stillheten. Mats løftet hånden, sakte, og lot fingertuppene stryke over Didriks underarm. Bare et lett drag. Didrik trakk pusten skarpt. Han hadde aldri kjent noe så intenst og samtidig så trygt. – «Går det bra?» spurte Mats, nesten hviskende. – «Ja...» sa Didrik. «Det er bare... nytt.» Mats' hånd gled litt lenger ned. Over håndflaten hans. Fingrene fant Didriks, og flettet seg sammen. Dette var Didriks første gang. Første gang han holdt hånden til en mann, ikke i skjul, ikke i frykt, men i stillhet og varme. – «Jeg vil ikke presse deg,» sa Mats. «Men jeg vil være her. Med deg. Akkurat sånn som du trenger.» Didrik klarte ikke svare. Han bare skjøv seg litt nærmere. Et sakte, forsiktig lite skritt som gjorde at skuldrene deres berørte. Mats pustet inn, mykt. Så lente han seg mot Didrik. – «Kan jeg...?» begynte han. Didrik nikket. Og Mats la armen rundt ham. Det var ingen dramatikk i det. Ingen stor gest. Bare to mennesker som fant hverandre, bit for bit. Didrik hvilte hodet mot Mats' skulder. Mats lot kinnet hvile mot toppen av Didriks hode. Det var varmt. Mykt. Nært. Og Didrik tenkte: Jeg kunne sovnet her. I armene hans. I tryggheten. Mats strøk ham langs overarmen med tommelen, en rytme som fikk Didrik til å slappe av fra innsiden og ut. Det var den natten Didrik forsto: Dette er kjærlighet som begynner i stillhet. Dagen etter møttes de etter skolen igjen. Ingen hadde avtalt det. Det var bare sånn det ble. Som om kroppen deres fant hverandre før tankene gjorde det. Snøen falt tett, og vinterkvelden lå tung over Stavanger. – «Vil du gå en tur?» spurte Mats. Didrik nikket, og de gikk side ved side nedover mot en liten park. Gatene var glatte, og Didrik skled litt. Mats grep hånden hans instinktivt, holdt den fast et sekund for lenge. De slapp ikke hånden da Didrik hadde funnet balansen igjen. – «Unnskyld,» sa Didrik med et lite smil. – «Ikke beklag,» svarte Mats. «Jeg liker å holde deg.» Snøen falt stille rundt dem mens de gikk. Fingrene deres var sammenflettet, og Didrik kjente en slags varme under huden han aldri hadde kjent før. Da de kom til et gatelys, stoppet Mats. – «Didrik...» sa han, veldig lavt. «Jeg har tenkt på deg hele dagen.» – «Jeg har tenkt på deg også,» sa Didrik før han rakk å stoppe seg selv. Mats tok et lite steg nærmere. –

«Kan jeg kysse deg?» spurte han, nesten uhørlig. Didrik svarte ikke med ord. Han tok et lite steg frem. Bare ett. Men det var alt. Mats løftet hånden og la den mot Didriks kinn. Varmt. Forsiktig. Som om Didrik var noe verdifullt han måtte holde med omsorg. Didrik lente seg inn. Og så kysset Mats ham. Først mykt. Varig. Sakralt. Et kyss som spurte: Er dette greit? Og Didrik svarte med å legge hånden sin i nakken til Mats og trekke ham nærmere. Det var ikke lenger et stille spørsmål. Det var et svar. Kyssset ble dypere. Varmer. Mer intenst, men aldri for mye. Det var et kyss som sa alt Didrik aldri hadde våget å si høyt. Da de til slutt trakk seg unna, sto de tett, pusten deres synlig i vinterkulden. – «Didrik...» sa Mats, stemmen litt rusten. «Dette... betyr alt for meg.» Didrik tok hånden hans igjen. – «For meg også.» Snøen dalte rundt dem. Og et nytt kapittel i livet hans hadde begynt – et kapittel han aldri lenger ville flykte fra. Det var første gang Mats og Didrik var alene sammen en hel helg. Det snødde tett ute, store flak som danset gjennom luften, og det var som om hele Stavanger var pakket inn i en hvit stillhet. Inne i leiligheten var det varmt. Didrik hadde tent lys overalt – i vinduskarmene, på spisebordet, på stuebordet. Det luktet svak kanel fra en tepose som lå i en kopp han hadde glemt å drikke. Mats kom inn døren med snø i håret og en myk rødme i kinnene. – «Det er som en julefilm ute,» sa han mens han tok av seg skjerfet. – «En litt kaotisk julefilm,» svarte Didrik. «Men ja.» Mats lo, og den lille latteren gjorde noe med Didrik hver gang. Han ble varm, myk, trygg – alt på én gang. De satte seg i sofaen. Først med litt avstand, slik de pleide når de var nervøse. Men i løpet av samtalen – om barndomsminner, favorittfilmer, julekvelder de husket – gled de nærmere. Først knær som berørte. Så skuldre. Til slutt var Didriks hode lent mot Mats' skulder. Stillheten som oppsto da var ikke tom – den var et rom. Et rom de begge våget å stå i. Mats løftet hånden, nølende. – «Er det greit?» spurte han. Didrik nikket. Fingrene til Mats fant veien til nakken hans, strøk forsiktig oppover, som om han undersøkte et sted han lenge hadde lengtet etter å røre. Didrik lukket øynene, og hele kroppen svarte med en bølge av varme han ikke var vant til. – «Du trenger ikke være redd,» hvisket Mats. «Jeg er her.» Didrik åpnet øynene. Øynene deres møttes, så nær at pusten blandet seg. Og så kysset de. Denne gangen var det dypere. Ikke lengre famlende. Mer som et løfte, varmt og forsiktig – men intenst, som noe som endelig hadde fått lov til å finne sin plass. Didrik kjente det i brystet, i magen, i fingertuppene. En varme som fortalte at han ikke lenger stod alene i verden. At kjærligheten virkelig kunne være hans. Søndag ettermiddag kom uten at de merket tiden. De hadde sittet tett sammen i flere timer, snakket lavt, delt historier de aldri hadde sagt høyt før. Didrik hadde fortalt om frykten sin. Om alle årene han hadde skjult hvem han var. Om alt han

hadde lagt lokk på. Mats hadde lyttet, med et blikk som aldri dømte. – «Du er modigere enn du tror,» sa han. «Og jeg er her. Helt. Uansett.» Didrik klarte ikke se bort. Ikke denne gangen. Han så inn i øynene til Mats så lenge at det var Mats som til slutt trakk pusten litt skarpere. – «Kan jeg sitte nærmere?» spurte Didrik, stemmen nesten uhørlig. Mats flyttet seg uten å si et ord – så nær at lårene deres presset mot hverandre. Didrik løftet hånden. Han nølte først, men Mats tok imot, flettet fingrene hans inn i sine. Den varme, myke berøringen sendte et støt gjennom ham. – «Du er så trygg å være nær,» sa Didrik mykt. Mats svarte med et lite smil, og la den andre hånden på Didriks kinn. Tommelen strøk en liten sirkel. Didrik lente seg inn, og Mats møtte ham halvveis. Kyssene ble dypere nå. Ikke hastige, ikke uvørne – men så fulle av lengsel at Didrik ikke kunne annet enn å svare. Det var som om kroppene deres visste veien før tankene gjorde det. Mats førte hånden nedover Didriks arm, sakte, med respekt i hver eneste bevegelse. Didrik svarte ved å legge hånden på Mats' bryst, kjente hjertet hans slå raskere. – «Du er trygg,» gjentok Mats, og stemmen var mørkere nå. Varme, rolig, men fylt av noe mer. «Du bestemmer tempoet. Jeg følger deg.» Didrik svelget, men nikket. Han lente seg nærmere igjen, og Mats lot hendene gli rundt livet hans. Bare en omfavnelse – men en omfavnelse som bar mer enn ord. Ikke et ord ble sagt da Didrik lente pannen mot Mats' og pustet inn lukten av ham – vinter, varme og noe kjent han ønsket å lære utenat. Det var ikke begjær alene. Det var noe større. En nærhet som våknet sakte, men sterkt. Det var sent. Snøen la seg tung på balkongen. Byen var stille. De satt tett, så tett at Didrik kunne føle Mats' hjerterytme. Hånden hans hvilte på Mats' bryst, og Mats holdt ham rundt livet, rolig, beskyttende. – «Jeg... er litt redd,» sa Didrik plutselig. «Ikke for deg. For hva det betyr. For hva jeg føler.» Mats svarte ikke med ord. Han svarte ved å legge hånden på Didriks kinn og føre tommelen langsomt nedover kjeven hans. En berøring så øm at Didrik holdt pusten. – «Det er helt greit å være redd,» sa Mats mykt. «Det viktige er at du er her.» Didrik kjente tårer brenne bak øynene. Ikke av smerte. Av lettelse. Mats førte ham nærmere. Kysset ham igjen – sakte, med trygghet og varme. Didrik svarte mer inderlig denne gangen. Mer selvsikkert. Kyssene ble dypere. Hendene fant nye steder å hvile – skulder, nakke, rygg. Ikke noe mer, ikke noe som gikk for langt. Bare hud mot hud i trygge, myke strøk. Berøringer som fortalte: Jeg ser deg. Jeg vil deg. Du er trygg. Didrik la pannen mot Mats' hals og pustet dypt, som om han for første gang i livet fikk puste helt ut. Mats holdt ham tett. Ikke for å presse. Men for å bære ham. De lå slik en lang stund. I stillhet. I varme. I noe som var nærmere kjærlighet enn Didrik noen gang hadde våget å drømme om. Og da Didrik til slutt hvisket: – «Jeg tror... jeg faller for deg.» Svarte Mats

med en stemme som var lav, dyp og helt, helt ekte: – «Jeg faller allerede.» Snøen hadde falt hele dagen, og Stavanger lå stille og dempet da Didrik kom hjem fra skolen. Han hadde knapt rukket å ta av seg skoene før telefonen vibrerte. Mats: Kan jeg komme? Bare være nær deg litt. Didrik svarte ikke med ord. Han sendte et hjerte. Noe han aldri hadde sendt til noen før. Det gikk bare ti minutter før det banket på døren. Didrik åpnet – og der sto Mats, snø i håret, rød på kinnene, og med det blikket som alltid fikk Didrik til å glemme alt annet. – «Hei,» sa Mats lavt. – «Hei,» svarte Didrik, like lavt. Mats gikk inn, dro av seg vottene, og før Didrik rakk å si noe mer, la Mats armene rundt ham. En full omfavnelse. En som trakk Didrik helt inn mot situasjonen, mot nåtiden, mot denne personen som var i ferd med å bli så utrolig viktig. – «Jeg har savnet deg i dag,» sa Mats, uten å skjule noe. Didrik kjente alt stramme seg og samtidig falle til ro. – «Jeg har savnet deg også.» De sto slik en lang stund, i en stille klem som ble varmere og dypere for hvert sekund. Mats trakk pusten som om han drakk Didriks nærhet. Didrik la hånden mot Mats' rygg og holdt fast. Da de endelig slapp, var det bare én tanke i Didriks hode: Dette føles riktig. De satte seg i sofaen. Mats tok på den myke musikken Didrik vanligvis hørte alene, og stemningen endret rommet. Ikke dramatisk. Bare... nært. – «Kan jeg holde deg igjen?» spurte Mats. – «Ja,» svarte Didrik. Og Didrik lente seg inn mot Mats, hodet mot skulderen hans, og Mats strøk sakte over håndryggen hans med tommelen. Ikke mer. Bare det. Det var alt Didrik trengte. Det ble lørdag, og byen var pakket inn i kulde og julelys. Didrik og Mats møttes i sentrum for å gå en tur før snøen ble for tykk. De kjøpte varm kakao i kartongkrus og gikk hånd i hånd – ikke inne på skolen, ikke foran kollegaene, men her. I byen. Under julelysene. Didrik var nervøs de første fem minuttene. Så var han ikke det lenger. Mats klemte hånden hans litt hardere. – «Det går fint,» sa han. «Ingen ser oss.» Didrik så seg rundt. Det var sant. Folk hastet forbi med handleposer og røde kinn, uten å legge merke til dem. – «Jeg vil bli bedre til dette,» sa Didrik plutselig. – «Til hva?» spurte Mats, mykt. – «Til å ikke være redd for hvem jeg er, når jeg er med deg.» Mats stanset. Tok begge Didriks hender i sine. – «Du er modigere enn du vet.» Didrik rødmet litt. – «Jeg vil være modig for deg.» Mats' blikk mørknet – ikke av tristhet, men av følelser som lå dypt og varmt. Da de kom hjem til Didrik den kvelden, var nærheten mellom dem annerledes. Mer intens. Mer selvsikker. De satt i sofaen igjen, men nå lente de seg mot hverandre uten nøling. Mats strøk Didrik over halsen med lekne fingertupper. Didrik skalv litt, ikke fordi han var redd, men fordi han aldri hadde følt noe så sterkt før. – «Er dette ok?» spurte Mats. – «Ja,» svarte Didrik. «Alt er ok når det er deg.» Mats tok ansiktet hans mellom hendene, strøk tomlene over kinnene hans, og kysset ham mykere

enn sist. Lenger. Dypere. Didrik svarte med en varme som fikk hele kroppen til å vibrere. Kysset vokste sakte. Fingrene gled inn i hverandres hår. Pust ble tyngre. Hjertet hamret. Men fremfor alt: tryggheten var der. Sterk og stabil. Da de stoppet, lente Didrik pannen mot Mats' og pustet inn. – «Jeg liker deg så mye at det gjør vondt,» sa han. Mats smilte et lite, rørt smil. – «Det gjør ikke vondt. Det er bare nytt.» Og Didrik visste han hadde rett. Det var søndag kveld, og Didrik hadde tent alle lysene i stuen. Snøen la seg tung og stille utenfor, og hele byen føltes som om den holdt pusten. Mats lå igjen i sofaen hos Didrik, hodet på armen, mens Didrik lå ved siden av ham. Ingen TV. Ingen musikk. Bare dem. – «Du vet,» begynte Mats, «jeg trodde ikke jeg kom til å møte noen som deg.» – «Som meg?» hvisket Didrik. – «Ja. Noen som ser verden så... rent.» Han tok en pause. «Noen som ikke later som.» Didrik kjente øynene svi litt. Mats fortsatte: – «Jeg kjenner meg trygg med deg. På en måte jeg aldri har følt før.» Didrik la hånden på Mats' bryst. Kjente hjerteslagene. De var rolige. Støttende. Rytmiske. – «Det er det du gjør for meg også,» svarte Didrik. Mats strøk tommelen langs Didriks kjeve, før han lente seg inn og kysset ham lenge. Dypere nå. Med mer følelse, mer varme, mer sårbarhet. Didrik lot seg synke inn i det. Inn i Mats' armer. Inn i nærheten som vokste uten å spørre om lov. Fingrene deres beveget seg over hverandres armer, skuldre, ansikter – forsiktig, utforskende. Ikke for langt. Ikke for raskt. Bare nok. Da de omsider lå tett sammen under teppet, med Didriks hode på Mats' bryst og Mats' arm rundt ham, føltes det som om verden var blitt mindre, men tryggere. Snøen utenfor dempet all lyd. Hjerteslagene fylte rommet. Didrik lukket øynene og sa, nesten uhørlig: – «Jeg tror jeg begynner å elske deg.» Mats stivnet et sekund. Ikke fordi det var feil. Men fordi det var ekte. Han la hånden i Didriks hår og sa: – «Da er vi to.» Og Didrik sovnet der. I armene til den første han noen gang hadde våget å elske. Snøen falt tykt over Stavanger den morgenen Didrik våknet og innså at alt hadde forandret seg. Ikke fordi Mats hadde sagt noe. Ikke fordi noe dramatisk hadde skjedd. Men fordi Didrik for første gang i sitt liv våknet og visste at han elsket noen. Det var en stille erkjennelse. En som sneik seg inn i kroppen som en varm strøm. Han lå lenge i sengen, så på telefonen sin der en melding fra Mats blinket: God morgen, vakre. Jeg håper dagen din blir lett. Jeg gleder meg allerede til å se deg. – M Didrik måtte legge telefonen ned og dekke ansiktet med puten et lite øyeblikk. Det var for mye. For stort. For fantastisk. Men med gleden kom også frykten. Ettermiddagen kom med tunge skyer. På vei hjem gikk de gjennom byen, og Mats merket at Didrik var mer stille. – «Noe du tenker på?» spurte han. Didrik nikket, men sa ikke noe før de sto under et gatelys, mens snøen dalte rundt dem som om verden inviterte til ærlighet. – «Jeg må kanskje fortelle det til noen,» sa Didrik.

«At... det er oss.» Mats sa ikke noe på et øyeblikk. Han bare så på Didrik, mykt og varmt. – «Du trenger ikke gjøre det for meg,» sa Mats. – «Jeg gjør det for meg,» svarte Didrik. Og for første gang føltes det sant. Didrik hadde aldri vært så nervøs i hele sitt liv. Han hadde bedt Sara om å møtes på en kafé ved Vågen. Hun satt allerede ved bordet, med en stor kopp kakao og skjerfet sitt tullet rundt seg som en slags trygghet. – «Hei!» sa hun. «Du ser... kvalm ut.» – «Jeg er litt nervøs,» sa Didrik og satte seg. – «Hva er det?» Det var nå eller aldri. Didrik tok et dypt pust. Hjertet hamret. Hendene var kalde. – «Jeg... jeg må fortelle deg noe.» Sara lente seg frem, øynene hennes fulle av ekte bekymring, ikke nysgjerrighet. – «Hva som helst,» sa hun. – «Jeg er...» Han svelget. «Jeg liker menn.» Sara sa ingenting først. Hun bare så på ham, som om hun tok inn alt. Så reiste hun seg, gikk rundt bordet og omfavnet ham. – «Jeg er så stolt av deg,» sa hun inn i håret hans. «Så vanvittig stolt.» Didrik måtte blunke hardt for å holde tårene tilbake. – «Og... det er en jeg liker,» la han til, stemmen nesten borte. Sara trakk seg litt unna og så ham rett i øynene. – «Mats?» spurte hun. «Er det ham?» Didrik frøs. – «Hvordan visste du det?» – «Fordi du sier navnet hans som om du holder det tett inntil hjertet.» Didrik lo – en kort, lettet latter som fikk skuldrene hans til å senke seg. – «Jeg tror jeg er forelsket,» sa han. – «Jeg vet du er det,» svarte Sara. «Og jeg gleder meg sånn til å møte ham.» Det var nesten kveld da Didrik gikk hjem fra møtet med Sara. Han hadde aldri gått så lett i føttene før. Snøen lå myk og tykk, og julestemningen hang tungt i luften. Mats ventet på ham utenfor leiligheten, som om han visste at Didrik trengte ham akkurat nå. – «Hei,» sa Mats, og blikket hans var mildere enn lyset fra gatelyktene over dem. – «Hei,» svarte Didrik, og uten å tenke la han armene rundt Mats. Det var ikke en rask klem. Det var en sånn som fikk tiden til å stoppe. Da de kom inn, tente Didrik lysene mens Mats tok av seg jakken. Stemningen i rommet var annerledes i kveld – mykere, tyngre, viktigere. – «Jeg fortalte det til Sara,» sa Didrik. Mats snudde seg raskt. Blikket løftet. Hjertet tydelig. – «Hva sa hun?» – «At hun er stolt av meg.» Mats gikk mot ham. Rolig. Sikkert. Han tok Didriks ansikt i hendene – en berøring så varsom at Didrik nesten mistet pusten. – «Det er jeg også,» sa Mats. De sto slik lenge, helt stille, som om verden ikke fantes utenfor det lyset de delte. Så lente Didrik seg frem og kysset ham. Ikke som første gang. Ikke prøvende. Men dypt. Varmt. Som noen som hadde valgt. Noen som visste. Mats svarte med samme intensitet. Hendene hans fant Didriks rygg, trakk ham nærmere, og Didrik kjente hele kroppen fylle seg med varme. Ingen ord var nødvendige. Bare pusten deres. Berøringene. Hjertet som slo i samme rytme. Denne kvelden var ikke et spørsmål. Den var et svar. Et svar på hva de var i ferd med å bli. Noe ekte. Noe stort. Noe han ikke lenger ville

gjemme. Snøen lavet ned over Stavanger som om himmelen prøvde å pakke byen inn i et varmt teppe før jul. Alt var dempet, mykt, hvitt. Didrik gikk fra skolen med hendene dypt i jakkelommene, men i brystet kjente han en varme som ingen kulde kunne overvinne. Mats gikk ved siden av ham, nær nok til at armene deres berørte hverandre nå og da. De hadde gått denne veien mange ganger, men i dag føltes det annerledes. Som om luften mellom dem var tykkere, dypere, mer... betydningsfull. – «Du er stille i dag,» sa Mats og så på ham gjennom snødryssset. – «Ikke på en dårlig måte,» svarte Didrik. «Jeg bare... kjenner på mye.» – «Mye godt?» Didrik nikket, smilte svakt. – «Ja. Mest godt.» De kom til broen ved Breiavatnet, der snøen hadde lagt seg som et mykt lag over gelenderet. Mats stoppet, tok Didriks hanskekledde hånd og trakk ham inn mot seg, langsomt, nesten sjenert – som om han fortsatt var varsom med hvor mye Didrik orket. – «Jeg liker å være her med deg,» sa Mats. – «Jeg liker å være overalt med deg,» svarte Didrik. Og der – midt i snøfallet – lente Mats seg frem og kysset ham. Mykt. Sakralt. Som om han ville fortelle Didrik uten ord hvor viktig han var blitt. Didrik svarte med samme stille intensitet. Det var et kyss som sa: Jeg er her. Jeg velger deg. Jeg blir. De hadde ikke planlagt noe den kvelden, men begge visste hva som ville skje. Det var som en stille avtale mellom dem, formet gjennom blikk, gjennom små berøringer, gjennom alle måtene de hadde funnet trygghet i hverandre. Didrik tente lys i stuen mens Mats hang fra seg jakken. Leiligheten lyste av mykt, hvitt og gyllent lys; det luktet av appelsin og ingefær fra teen Didrik hadde satt over. – «Det er noe med dette stedet,» sa Mats og så seg rundt. «Det føles som... et sted man vil bli værende.» – «Så bra,» svarte Didrik. «For jeg vil at du skal være her.» Mats så opp. Blikket hans myknet. – «Det vil jeg også.» De satte seg i sofaen, tett. Mats la armen rundt Didrik, og Didrik lente seg inn i den uten et gram av nøling. Han var blitt trygg på nærheten nå – trygg på Mats, trygg på følelsen av å høre hjemme i armene hans. Deres hender fant hverandre. Fingre flettet seg stille sammen. Mats strøk tommelen over Didriks knoker, mykt og rolig. – «Du gjør meg rolig,» sa Didrik, nesten hviskende. – «Du gjør meg hel,» svarte Mats. Nærheten vokste naturlig. Ingen hastverk. Ingen forventning. Bare to mennesker som trakk hverandre litt nærmere for hver pust, litt tettere for hvert hjerteslag. Didrik la panna mot Mats' kinn. Mats strøk håret hans sakte bakover. Et kyss. Så et til. Varme som smeltet alt som var frost inni Didrik. De holdt rundt hverandre lenge den kvelden – slik mennesker gjør som vet at de er i ferd med å bli viktige for hverandre. Dagen etter var det siste skoledag før jul. Barna var ville, lærerne slitne, men Didrik bar på en indre ro. Han visste hvorfor. Han bar på Mats. På vei hjem gikk de gjennom sentrum der julelysene hang i bue over gatene. Musikken

fra torget bar gjennom luften, og lukten av brente mandler gjorde alt enda mer julete. Mats stanset under en av lyslenkene. – «Jeg vil si noe,» begynte han. Didrik kjente det i brystet – dette var alvor. – «Ok.» Mats tok begge hendene hans. Ikke gjemt, ikke skjult. – «Jeg vet du er redd for å si ting høyt,» sa Mats. «Jeg vet at du aldri har vært i et forhold som dette. Jeg vet det koster for deg å slippe noen inn.» Didrik pustet inn. Ut. Mats fortsatte: – «Men jeg er ikke redd. Jeg vet hva jeg føler. Jeg vet hvem jeg vil være med. Og jeg vil at du skal vite at jeg ikke går noe sted.» Didrik kjente øynene brenne. – «Mats...» – «Du trenger ikke si det tilbake,» avbrøt Mats mykt. «Ikke nå. Bare... vit at jeg mener det. Jeg er her.» Og noe i Didrik åpnet seg da. Ikke helt. Men en dør stod på gløtt – en som hadde vært stengt hele livet. Han tok et lite skritt frem og la pannen sin mot Mats'. – «Jeg prøver,» hvisket han. «Jeg lover jeg prøver.» Mats smilte – det mykeste smilet Didrik noen gang hadde sett. – «Det er alt jeg trenger.» De sto der en stund, under lysene som glitret som små stjerner i vinteren. Folk passerte, uvitende, men Didrik kjente det som et løfte: Denne julen kom til å bli annerledes. Sterkere. Varmere. Ekte. For første gang i livet sto han ikke alene i vinteren. Han sto med Mats. Snøen lavet ned som om Stavanger prøvde å skrive sin egen historie over gatene. Kvelden hadde lagt seg tidlig, og Didrik og Mats sto i gangen hjemme hos Didrik, fortsatt med jakkene på, som om ingen av dem egentlig ønsket å gå inn eller ut. De holdt rundt hverandre i en langsom, stille omfavelse som hadde blitt mer naturlig enn å puste. Det var dagen før Didrik skulle hjem til foreldrene for julen. Dagen de begge hadde visst ville komme. Dagen de ikke helt visste hvordan de skulle møte. – «Jeg skulle ønske du kunne være med,» sa Didrik med pannen hvilende mot Mats' skulder. – «Det skulle jeg også,» svarte Mats, og fingrene hans gled ned langs Didriks rygg på en måte som fikk Didrik til å lukke øynene. Han trengte ikke ord. Han trengte ikke forklaring. Kroppen hans husket Mats like godt som hjertet gjorde nå. – «Jeg vil savne deg,» hvisket Didrik. – «Jeg kommer til å savne deg mer enn du aner,» svarte Mats, og stemmen hadde en sår varme som bare var for Didrik. De stod sånn lenge, uten hastverk, uten frykt for tiden. Det var som om rommet rundt dem holdt pusten, som om desember selv ventet på at de skulle slippe taket først. Til slutt trakk Didrik seg litt unna, men bare nok til å se Mats i øynene. – «Jeg er redd,» sa han lavt. – «For hva?» spurte Mats og strøk tommelen over Didriks kinn. – «At noe skal forandre seg når vi ikke er sammen. At jeg mister deg... eller motet.» Mats smilte et varmt, rolig smil og tok ansiktet hans mellom hendene. – «Det skjer ikke,» sa han. «Du mister meg ikke. Jeg slipper deg ikke. Ikke nå.» Didrik lente seg inn i kysset som fulgte. Det var mykt, langt, og fullt av en intens ømhet som hadde vokst dag for dag siden de møttes. En nærhet som ikke

trengte noe mer enn akkurat det øyeblikket. Da de skiltes den kvelden, holdt Mats litt ekstra lenge rundt Didrik i døråpningen, som om han la igjen en liten del av seg selv der. Og kanskje gjorde han det. For Didrik kjente varmen lenge etter at døren lukket seg. Huset til foreldrene lå i Stavanger Øst, pyntet til jul med lyslenker som hang i buer langs taket. Didrik steg inn i gangen med kofferten sin og den velkjente lukten av barndommen – granbar, appelsiner med nellik, og morens julekaker som alltid sto klar første dagen han kom hjem. – «Endelig hjemme!» utbrøt moren og omfavnet ham så tett at Didrik måtte le. Men bak latteren lå tankene hans et annet sted. Hos Mats. Hele tiden hos Mats. Far kom ut fra kjøkkenet, klappet Didrik på skulderen og smilte varmt. Alt var trygt. Alt var kjent. Men Didrik kjente det som et ekko av noe han hadde vokst fra uten helt å si det høyt. Han var ikke lenger den gutten som var redd for å si hvem han var. Han var Didrik som hadde kjent Mats' hender flettes med sine. Didrik som hadde opplevd et blikk som fikk ham til å våge mer enn han trodde mulig. Senere på kvelden, etter middag, satt han alene på rommet sitt. Barneskoletegningene fra da han var liten hang fortsatt i en gammel mappe i bokhyllen, og han bladde i den uten å egentlig se. Telefonen vibrerte. Mats: Hvordan går det? Didriks hjerte tro slo raskere bare av navnet. Didrik: Jeg savner deg allerede. Svaret kom raskt. Mats: Godt. For jeg savner deg enda mer. Didrik kjente en varme spre seg i brystet. Han lente hodet mot puten og lukket øynene. Didrik: Det er rart. Jeg er hjemme... men jeg føler meg ikke helt hjemme uten deg. Det tok lang tid før Mats skrev tilbake. Didrik lurte et øyeblikk på om han sa for mye, for ærlig. Men så kom det: Mats: Da vet du hvordan jeg har det. Og akkurat da var Didrik ikke alene lenger. Julaften var bare noen timer unna, og huset var stille på en måte bare natt før jul kan være. Foreldrene hadde gått og lagt seg. Snøen falt tett utenfor vinduet. Didrik sto i stuen med en kopp te han ikke drakk, mens tankene vandret uten kontroll. Han savnet Mats mer enn han trodde var mulig etter så kort tid. Hver fiber i kroppen lengtet etter ham – ikke av desperasjon, men av en dyp, varm ro som bare kom når Mats var i nærheten. Etter smilet hans. Etter måten han sa navnet hans på. Etter måten han holdt Didrik som om han visste nøyaktig hvor de skjøreste delene av ham var. Han satte koppen fra seg og gikk mot vinduet. Han så ut. Så på snøen. På mørket. På stillheten som lå over nabolaget. Hva om...? Hva om han fortalte foreldrene? Hva om han våget? Hva om Mats var en del av dette livet også? Det livet Didrik hadde vært redd for å vise frem? Tankene svirret. Han gikk tilbake til rommet sitt, la seg i sengen og stirret opp i taket. Klokken ble 23:00, 23:30, 23:45. Så – akkurat idet han var i ferd med å lukke øynene – vibrerte telefonen. Mats: Jeg får ikke sove. Jeg tenker på deg. Didrik smilte uten å prøve. Didrik:

Jeg tenker på deg også. Hele tiden. Det gikk noen sekunder. Så et nytt svar: Mats: Jeg skulle ønske jeg kunne være der. Selv om det bare er for å holde rundt deg. Didriks hjerte fyltes av en varme som nesten gjorde vondt. Didrik: Jeg skulle ønske det samme. Og Mats svarte: Mats: Snart. Jeg lover. Didrik la telefonen på brystet og lukket øynene. Han visste ikke hva som skulle skje dagen etter. Men han visste én ting med absolutt klarhet: Hvis Mats kom inn i dette huset... ville det være det modigste og vakreste som kunne skje. Han sovnet med et lite smil. Han ante ikke at det allerede var bestemt. At Mats hadde en plan. At julaften ville gi ham den største overraskelsen i hans liv. Julaften i Stavanger startet stille, nesten andektig. Snøen lå som et mykt teppe over gatene i Stavanger Øst, og Didrik våknet til lyden av morens pust utenfor døren og lukten av nystekte julekaker som fylte huset. Det var første julaften siden han ble voksen at han virkelig kjente på noe nytt i brystet: en sorg, en forventning, et savn — og en varme. Alt på én gang. Han hadde sovet dårlig. Ikke fordi han var urolig, men fordi tankene om Mats hadde gått i sirkel hele natten. Hva gjorde Mats nå? Sov han? Tenkte han på Didrik? Savnet han ham? Didrik visste at han selv savnet Mats mer enn han hadde trodd var mulig etter så kort tid. Det var som om Mats hadde tent noe i ham som aldri hadde fått brenne før — en varme han fortsatt holdt mellom hendene som en liten, skjør flamme. Moren ropte opp: — «Didrik! Frokosten er klar!» — «Kommer!» svarte han, selv om stemmen hans var mer spak enn han ønsket. Han tok på seg en tykk genser og gikk ned trappen. Foreldrene satt allerede ved bordet. Alt var som det alltid hadde vært — hvite duker, stearinlys, vafler, kaffe, julemusikk lavt i bakgrunnen. «Hvordan går det i Stavanger, i jobben?» spurte faren. — «Bra,» sa Didrik. «Veldig bra faktisk.» Han smilte. Et lite, varmt smil. Moren la merke til det. — «Du virker lykkelig om dagen,» sa hun mildt. — «Kanskje jeg er det,» sa Didrik, og kjente et stikk av sannhet. Men han sa ikke hvorfor. Ikke ennå. Etter frokosten gikk han en tur alene. Han sa han trengte litt frisk luft, men egentlig trengte han å kjenne Mats nær seg selv om han var langt borte. Snøen knaste under skoene. Kulden bet i kinnene. Julelys i trærne kastet gylne skinn over veien. Han tok opp telefonen. Skrev en melding. Sov du godt? Jeg savner deg litt i dag. Han slettet den. Skrev en ny. God jul, Mats. Han slettet også den. Til slutt la han telefonen tilbake i lomma og pustet dypt ut. Det var julaften. Og han savnet Mats mer enn han klarte å si høyt. Resten av dagen fløt av gårde på den måten julaften ofte gjør — langsomt og samtidig altfor raskt. Didrik hjalp moren med å legge gaver under treet. Han og faren bar ved inn i stua. Julemiddagen fylte huset med duften av ribbe og krydder. Men alt føltes som om det var behind et slør; alt litt dempet, som om Didrik var til stede, men ikke helt. Han var et annet sted. Med en annen

person. Hva gjør Mats? Feirer han med familien? Er han alene? Tenker han på Didrik i det hele tatt? Sara hadde sendt melding tidligere på formiddagen: God jul, D! Kos deg med familien . Jeg håper du får en fin kveld. Og så, nesten en time senere, kom en melding fra Mats. Kort. Enkel. Men den traff Didrik i brystet med en varme som fikk øynene hans til å brenne. Mats: God jul, Didrik. Jeg tenker på deg. Didrik ble stående lenge i gangen og holde telefonen. Som om meldingen var noe han måtte ta vare på med begge hender for å ikke miste den. Han skrev tilbake. Didrik:Jeg tenker på deg også. Da kom svaret, kjapt. Mats: Mer enn jeg burde? Didrik svelget. Hjertet slo hardt. Han svarte: Didrik: Kanskje mer enn jeg tør innrømme. Han ventet. Én minutt. To. Tre. Så kom meldingen som fikk Didrik til å miste pusten et øyeblikk. Mats: Jeg skulle ønske jeg kunne være der. Bare se deg. Bare... være nær deg. Didrik måtte lene seg mot veggen. Han leste meldingen tre ganger. Han skrev: Didrik: Jeg skulle ønske det samme. Kvelden gikk. Julegavene ble åpnet. Bestemor ringte. Foreldrene lo og snakket og var lykkelige. Men Didrik var rastløs. Urolig. Han klarte ikke sette fingeren på hva det var, før han kjente det tydelig: Han savnet Mats. Helt fysisk. Som en varme han manglet. Som en hånd som skulle ha ligget i hans. Som en pust han ville ha tett ved øret. Han gikk ut på trappen for å få litt kald luft. Det snødde tett nå, og gatene lå stille. Han visste ikke at bare noen minutter senere ville noe — eller noen — komme gjennom den snøen. Snøen dalte tett over den stille gaten da Didrik sto på trappen og pustet ut damp i den kalde kvelden. Julelysene fra nabohusene kastet lange, varme striper over snøen, og det var den typen stillhet som bare finnes på julaften — den dype, myke stillheten som ligger som et teppe over alt. Han hørte først ingenting. Så, et svakt knas i snøen. Han snudde seg. Først så han ingenting annet enn hvitt. Så en skygge. Så konturene av en person som kom gående mellom gatelyktene. Hjertet hans frøs. Så begynte det å slå. Hardere. Raskere. Skikkelsen kom nærmere. En mørk frakk. Et skjerf. Mørkt hår. Et ansikt han kjente bedre enn sitt eget i speilet de siste ukene. — «Mats...?» hvisket Didrik, knapt høyt nok til å høre det selv. Mats stoppet nederst i trappen. Han var andpusten, rød i kinnene av kulden, snø i håret, og et uttrykk i øynene som var så fullt av følelser at Didrik ikke klarte å bevege seg. — «Hei,» sa Mats stille. «Jeg... jeg måtte se deg.» Didrik ble stående helt stille. Hjertet hans hoppet. Alt i ham ristet. — «Men... du... det er julaften, Mats. Du burde være med familien din.» Mats tok et par skritt opp trappen, så nært at Didrik kunne se snøfnugg smelte på kinnene hans. — «Jeg var med dem,» sa han. «Men det føltes feil. Hele dagen har jeg tenkt på deg. Hele dagen har jeg kjent at jeg ikke var der jeg skulle være.» Han tok det siste trinnet opp. — «Jeg skulle være her.» Didrik tok inn pusten, men den satte seg fast i brystet. — «Mats...»

– «Du trenger ikke si noe,» avbrøt Mats mykt. «Bare... la meg være her. Med deg. På julaften.» Og noe i Didrik løste seg. Noe han hadde holdt fast, stramt, skjult — som plutselig brast og ga etter for varmen Mats brakte med seg. Han gikk det siste steget frem. La hånden på jakkelinnen til Mats. Tritlet fingrene over stoffet. Og Mats tok Didriks ansikt i begge hender, varsomt, som om han holdt noe skjørt og dyrebart. – «Jeg er her,» hvisket Mats. «Fordi hjertet mitt er hos deg.» Snøen dalte tett rundt dem. Lysene fra huset glitret i øynene deres. Alt var stille. Og Didrik lente seg frem — endelig uten frykt — og kysset Mats. Det var mykt. Varmt. Langt. Et kyss som bar hele vekten av alt som hadde bygget seg opp i dem. Da de trakk seg unna, la Didrik pannen mot Mats sin. – «Du kom,» sa han lavt. – «Jeg måtte,» svarte Mats. «Det er julaften. Og jeg elsker deg, Didrik.» Didrik lukket øynene. Et ord han aldri hadde turt å høre. Et ord han aldri hadde våget å håpe på. Og for første gang i livet svarte han uten å gjemme seg: – «Jeg elsker deg også.» Snøen, lyset, stillheten — alt rundt dem stoppet. Julaften hadde aldri vært vakrere. Og Didrik visste, dypt inn i sjelen: Dette er begynnelsen på resten av livet. Snøen lå tung over Stavanger den morgenen. Didrik våknet hos foreldrene sine til lukten av ribbe som allerede sto i ovnen, til lyden av moren som nynnnet i gangen, og til farens dype stemme som lo av noe på radioen. Det var julaften — en dag som alltid hadde vært fylt av tradisjoner, trygghet og rutiner. Men i år var noe annerledes. Han var ikke alene lenger. Selv om ingen her visste det. Selv om det lå som en hemmelig varme i brystet, skjult under genseren, mellom hjerteslagene hans. Jeg savner ham, tenkte Didrik da han satte seg på sengen. Mer enn jeg trodde. Han ønsket han kunne sende en melding. Skrive bare: God jul. Jeg tenker på deg. Men de hadde ikke avtalt noe. Mats skulle være med sin egen familie. Didrik hadde sagt han skulle til foreldrene. Og selv om hjertet hans dro i én retning, dro frykten i en annen. Hele formiddagen føltes som en øvelse i å late som. Han hjalp moren å dekke bordet, tente lys uten å egentlig se flammene, og svarte på spørsmål om jobben mens tankene vandret langt bort. Han smilte, lo, svarte — alt mekanisk. For inni ham vokste et ønske. Et ønske så sterkt at det gjorde litt vondt. Bare én ting ville jeg hatt denne julaften, tenkte han. At han var her. Da mørket falt på, og familien samlet seg i stuen med julelysene glitrende i vinduene, kjente Didrik en tyngde i brystet. Han skjønnte det plutselig: Kjærlighet føltes ikke som frykt. Den føltes som savn. Og savnet betydde at han var klar. Klar til noe større enn hemmeligheter. Han gikk ned trappen for å hente et pledd fra kjelleren. Han trengte litt luft, litt avstand fra alle smilene han følte seg fanget i. Men da han kom opp igjen og nærmet seg ytterdøren, frøs han. For gjennom det lille glassfeltet i døren, sto det en skikkelse ute i snøen. En han kjente igjen på millimeteren.

En han hadde ventet på uten å tørre å håpe. Mats. Snø i håret. Hender dypt i lommene. Blikket nervøst og varmt samtidig. Didrik åpnet døren sakte, nesten redd for at synet skulle forsvinne. Mats så opp. Pusten hans hang i små skyer. – «Hei.» Det ene ordet fikk Didrik til å miste pusten. – «Mats...? Hva... gjør du her?» Stemmen var myk, sprukket, overrasket. Mats tok et skritt frem. Han skalv litt. Enten av kulde. Eller av alt som hadde bygget seg opp i dem. – «Jeg kunne ikke la være,» sa han lavt. «Jeg visste du var her. Jeg visste du var alene med alt du holder inni deg. Jeg visste... jeg visste at jeg måtte se deg i dag.» Didrik kjente kroppen vibrere av alle følelser på én gang: sjokk, lettelse, takknemlighet, kjærlighet. – «Jeg savnet deg,» sa Mats. «Så mye at det gjorde vondt.» Da brast det i Didrik. Alle murene. Alle fryktene. Alt han hadde holdt inne til og med for seg selv. Han gikk rett inn i Mats' armer. De sto lenge slik, i snøen, i mørket, foran barndomshjemmets dør. Som om verden hadde ventet på dette øyeblikket like mye som dem. Og Didrik hvisket mot skulderen hans: – «Du er julaften for meg.» Mats lo lavt, varmt, mens han holdt ham enda tettere. – «Og du er alt jeg ønsket meg.» For første gang i sitt liv stod Didrik ikke på utsiden av noe lenger. Han sto midt i kjærligheten. Og han visste at dette øyeblikket ville følge ham resten av livet. De gikk inn i gangen. Didrik lukket døren bak dem, og plutselig var det stille — bortsett fra lyden av hjertene deres som slo for fort, for hardt, men helt riktig. Mats satte fra seg sekken og tok av seg jakken med litt skjelvende fingre. – «Jeg håper det er greit at jeg kom,» sa han. «Jeg ville ikke krasje julen din.» – «Mats,» sa Didrik og tok et steg mot ham, «du er det eneste som føles riktig i dag.» Mats så på ham med en mykhet som fikk Didrik til å miste fotfestet i brystet. – «Jeg var redd du ville si det var for mye,» sa Mats. «For tidlig. At du ikke...» – «Jeg vil,» avbrøt Didrik. «Jeg vet ikke hvordan jeg skal gjøre dette. Men jeg vil.» Det var stille et øyeblikk. Ikke en vond stillhet. En betydningsfull. Og så — for første gang — våget Didrik å si ordene høyt: – «Jeg... er ikke alene i livet lenger. Fordi jeg... har deg.» Mats' øyne fyltes av noe varmt, noe rent og nesten takknemlig. – «Jeg har deg også,» sa han. «Mer enn du tror.» Da hørte de fottrinn lenger inne i huset. Didrik stivnet. Frykten grep ham. Moren ville være i gangen hvert øyeblikk. Kanskje faren også. Alt han hadde holdt skjult kunne sprenges åpnet på sekunder. Men Mats tok hånden hans. Rolig. Varme. Trygt. – «Du trenger ikke si alt i dag,» sa Mats lavt. «Ikke for min skyld. Ikke for noen skyld. Bare gjør det du føler du er klar for.» Og Didrik så ned på hendene deres. Fingrene som flettet seg sammen akkurat som de hadde gjort på gata. Han var redd. Ja. Men han var også lei av å leve innenfor muren av frykt. Så da moren kom ut i gangen og frøs i døråpningen — først litt overrasket, så litt nysgjerrig — tok Didrik den største, men også den enkleste beslutningen han noen gang

hadde tatt. Han slapp ikke Mats' hånd. – «Mamma,» sa han, og stemmen skalv, «dette er Mats. En... veldig viktig person for meg.» Stillheten var lang. Tung. Varm. Mats sto helt rolig. Klar for alt. Klar for ham. Moren så på Didrik. Så på Mats. Så tilbake på Didrik. Og så smilte hun — langsomt, mykt, sånn som bare en mor gjør når hun forstår mer enn ord kan forklare. – «Velkommen,» sa hun og nikket varmt mot Mats. «Det var jammen på tide noen kom inn og fikk ham til å smile slik.» Mats lo nervøst. Didrik måtte blunke bort en tåre. Han hadde trodd at dette øyeblikket kom til å rive alt i stykker. I stedet bandt det alt sammen. Da de gikk inn i stuen sammen, Mats ved siden av ham, kjente Didrik en ny, sterkere følelse enn noen gang: Dette er kjærlighet. Og kjærligheten min får plass her. Huset til Didriks foreldre var stille etter julemiddagen. Latteren fra tidligere på kvelden hang fortsatt i luften, men nå lå en varm fred over stuen. Julelysene utenfor kastet et mykt, gyllent skjær inn gjennom vinduet, og Didrik sto ved kjøkkenbenken med en kopp gløgg han ikke drakk. Han var rastløs. Ikke fordi kvelden hadde vært vanskelig — snarere tvert imot. Familien hadde vært varme, trygge, fulle av kjærlighet, akkurat slik han alltid hadde visst at de var. Men noe manglet. Eller rettere sagt: noen. Tankene hans vandret uunngåelig til Mats. Til stemmen hans, varmen i blikket, tryggheten Didrik alltid fant i nærheten av ham. Han kjente hvor dypt savnet stakk, selv om de bare hadde vært fra hverandre i noen få timer. Han visste det nå. Alt han hadde fryktet i så mange år, alt han hadde holdt inne i seg — det var i ferd med å smelte bort. For Mats hadde åpnet døren til et liv Didrik aldri hadde trodd han kunne leve. Jeg skulle ønske du var her. Han visste ikke om han tenkte det eller hvisket det. Men ønsket var ekte. Sterkt. Brennende. Da hørte han det. En bankelyd. En forsiktig, nesten sjenert banking på ytterdøren. Hjertet slo et hopp som nesten gjorde ham svimmel. Det kunne ikke være — Han gikk mot døren. Hendene ristet. Pusten var kort og rask. Han åpnet. Og der sto Mats. Snø i håret. Røde kinn. Pusten synlig i luften, som om han hadde løpt. Og øynene — de øynene — fulle av varme, håp og noe dypere. – «God jul,» sa Mats med en myk, litt nervøs stemme. «Jeg klarte ikke være hjemme uten å se deg.» Didrik trakk pusten skarpt. Alt han hadde båret på, alle lagene av frykt og tvil, alt som hadde holdt ham igjen — det smeltet bort som snø i sollys. Han kastet seg ikke i armene hans. Han bare... gikk frem, sakte, og la pannen mot Mats' skulder. Mats la armene rundt ham. En fast, trygg omfavelse som fikk Didrik til å falle til ro. – «Du kom,» hvisket Didrik. – «Jeg måtte,» svarte Mats. «Du er julaften for meg.» Og Didrik trodde ham. Foreldrene til Didrik satt i stuen da han kom inn med Mats. Først ble de overrasket — Mats hadde tross alt kommet uanmeldt på selve julaften — men overraskelsen smeltet raskt til varme. – «Hei, Mats!» sa moren med

en gang. «Så hyggelig at du kom!» Mats ble litt rød i kinnene, men smilte. – «Takk for at jeg får komme inn,» sa han høflig. Didriks far nikket varmt. De satte seg alle i stuen, og samtalen gikk naturlig, snilt og rolig. Men Didrik kjente at noe vokste i ham. En følelse han hadde forsøkt å sette ord på så mange ganger, men aldri våget. Han tok en dyp pust og så på foreldrene sine. – «Mamma... pappa...» begynte han. De snudde seg mot ham med åpne blikk. – «Jeg...» Han svelget. Mats så på ham og ga et lite, oppmuntrende nikk. «Jeg vil si noe jeg burde ha sagt for lenge siden.» Rommet ble stille. – «Jeg liker menn,» fortsatte han. «Jeg har gjort det i mange år. Jeg har bare... ikke visst hvordan jeg skulle si det.» Moren satte koppen ned. Reiste seg. Og gikk bort til ham. Hun tok ansiktet hans mellom hendene, akkurat som da han var liten. – «Åh, Didrik,» sa hun mykt. «Du skal aldri være redd for å fortelle oss hvem du er.» Faren kom etter. La en hånd på skulderen hans. – «Vi er glade i deg,» sa faren. «Akkurat som du er.» Didrik måtte blunke flere ganger for å klare å se. Mats så det også. Og blikket Mats ga ham var fylt av stolthet. Og kjærlighet. Da de senere satt alene på gjesterommet, lent mot hverandre i lyset fra en liten lampe, var Didrik stille lenge. – «Jeg trodde dette øyeblikket skulle knuse meg,» sa han. – «Gjorde det vondt?» spurte Mats. Didrik ristet på hodet. – «Nei. Det var som... å få tilbake noe jeg ikke visste at jeg hadde.» Mats tok hånden hans. – «Det var modig. – «Jeg gjorde det fordi du var her.» Mats lente pannen mot Didriks. – «Og jeg blir her. Hvis du vil.» – «Jeg vil.» Og for første gang i livet følte Didrik at alt i ham var helt. Julaften gikk mot natt. Snøen la seg tykt og stille over gaten utenfor. Huset var rolig nå, og Didrik og Mats satt alene i stuen, nær juletreet, med tepper over beina. Kun de to. Kun stillheten. Kun hjerteslag som fant hverandre. – «Tenk at du kom helt hit,» sa Didrik lavt. – «Jeg kunne ikke feire uten deg,» svarte Mats. «Jeg vet det kanskje virker tidlig å si det, men...» Han stoppet. Didrik ventet. Ikke redd. Bare åpen. – «Jeg er glad i deg,» sa Mats. Ordene falt mykt. Som snøflak som lander uten lyd. Men for Didrik var det den sterkeste lyden i verden. Han tok Mats' hånd. Kjente varmen. Kjente sannheten. – «Jeg er glad i deg også,» svarte han. «Mer enn jeg visste jeg kunne være.» Mats pustet ut, som om noe inni ham løsnet. De lente seg nærmere hverandre, sakte, til panner møttes. Til neser berørte. Til leppene fant hverandre i et langt, sakte kyss — et kyss uten frykt, uten hemmeligheter, uten tvil. Bare kjærlighet. I samme øyeblikk fattet Didrik noe han aldri hadde forstått før: Kjærlighet handler ikke om å være perfekt. Det handler om å tørre. Og når han så på Mats, visste han: Dette er begynnelsen. Ikke slutten. Fremtiden lå foran dem. Varm. Lys. Og full av alt Didrik hadde håpet på — og mer. Snøen kom tidlig det året. Allerede i november var gatene i Stavanger kledd i et hvitt lag som dempet lydene og gjorde byen

mykere, som om den prøvde å hviske noe til de som gikk gjennom den. Didrik sto ved busskuret den morgenen og så på hvordan snøfnuggene la seg i håret til folk som hastet forbi. Han selv hadde god tid – litt for god tid, egentlig – for han hadde våknet allerede før alarmen. Det gjorde han ofte. Han visste ikke helt hvorfor, men kanskje var det stillheten han var redd for. Eller tankene som pleide å komme når alt var mørkt, og han lå alene i sengen. Han hadde prøvd å forklare det for seg selv mange ganger, men ordene kom aldri helt ut. Ikke høyt. Ikke til noen. Bussen kom sakte rullende gjennom snøværet. Den store frontruten var dekket av små rennende striper der varme møtte kulde. Didrik steg på, fant en plass langt bak, satte seg og lente hodet mot vinduet. Det var noe betryggende med den korte turen til skolen – den var alltid den samme, som et lite pusterom før dagen begynte. Skolen lå som et lite farget lys midt i vintergråheten. Barna pleide å gi stedet liv, men denne tiden av morgenen var det stille. Bare lyden av noen få lærere som gikk gjennom korridoren, kanskje en kaffetrakter som surklet i personalrommet. Didrik tok av seg jakken og ristet snø av skuldrene. Han så seg kort i speilet på toalettet – ikke fordi han var spesielt forfengelig, men for å sjekke at håret hans ikke sto helt til alle kanter. Han hadde alltid vært litt sjenert for hvordan han så ut. Mørkt hår, store øyne og et mykt uttrykk. Folk hadde kalt ham «snill» hele livet. Han hadde aldri visst helt om det var en kompliment eller en måte å si at han var litt for forsiktig. Han gikk mot personalrommet, og allerede før han åpnet døren kunne han høre stemmen. Den var lav, dyp og rolig – og ny. Mats. Didrik hadde møtt ham én gang før, helt kort. Han hadde vært nyansatt den dagen, introdusert av rektor med et fast håndtrykk og et vennlig smil. Didrik hadde knapt fått sagt mer enn hei før Mats var blitt dratt videre rundt på omvisning. Men det lille øyeblikket hadde satt seg i ham. Det var noe i måten Mats holdt blikket på – som om han virkelig så den han snakket med. Nå hørte Didrik latteren hans, og hjertet slo et ekstra slag. Han pustet inn og gikk inn. Mats sto ved benken med en kaffekopp i hånda. Han hadde mørkeblondt hår, mørk strikkegenser og en rolig tilstedeværelse som fylte rommet uten å ta plass på feil måte. Da Didrik kom inn, løftet Mats blikket. «God morgen,» sa han med et smil som var like varmt som kaffekoppen han holdt. «God morgen,» svarte Didrik, og stemmen sprakk nesten litt. Han håpet ingen merket det. «Du er tidlig ute,» sa Mats, ikke som en anklage, men som en observasjon – myk, nesten omsorgsfull. «Jeg liker å være litt tidlig,» svarte Didrik, og han innså at det var sant, men at det også var det enkleste svaret på et veldig komplisert spørsmål. Mats nikket. «Jeg også. Det er noe fint med skolen før det braker løs.» Didrik smilte svakt. «Ja.» Et øyeblikk ble de stående slik, bare to mennesker i stillheten før dagen begynte. Didrik kjente en varme i brystet. En helt

ny type varme. Han prøvde å ikke tenke for mye på det. «Jeg begynner i 4B i dag,» sa Mats og lente seg mot kjøkkenbenken. «Går gjennom planene. Ser ut som en fin gjeng.» «Det er de,» svarte Didrik, glad for et tema han kunne snakke om uten å virke rar. «Jeg har hatt dem noen ganger. De er livlige – men på den gode måten.» «Livlig trenger ikke være negativt,» sa Mats, og stemmen hans var så rolig at Didrik nesten ble misunnelig. «Det betyr at de har noe inni seg. Energi. Glede. Jeg liker det.» Og der var det igjen – at Mats så ting på en måte som gjorde Didrik mykere. Samtalen ble avbrutt av at noen lærere kom inn. Mats gikk tilbake til planene sine, og Didrik satte seg ved bordet og prøvde å fokusere. Han kjente blikket gli mot Mats oftere enn han hadde tenkt. Han sa ikke noe mer. Mats sa heller ingenting. Men det var nok at han var der. At han smilte når Didrik møtte blikket hans. At han virket så trygg og naturlig – som om han aldri hadde tvilt på hvem han var. Didrik kjente et stikk av misunnelse igjen. Og lengsel. En lengsel han hadde båret lenge, i stillhet og skjul, som et pust han aldri slapp helt ut. I storefri satt de ved samme bord igjen. Ikke fordi de hadde avtalt det, men fordi Mats hadde satt seg der – og Didrik hadde ikke hatt krefter til å velge et annet sted. «Hvordan trives du her så langt?» spurte Didrik mens han pakket ut matboksen sin. «Godt,» svarte Mats. «Det er en varm skole. God atmosfære. Og hyggelige kolleger.» Blikket hans hvilte på Didrik et øyeblikk for lenge. Det sendte en dirring ned ryggen hans. Han så fort ned i matboksen. «Så bra,» sa han, prøvde å høres normal ut. «Hva med deg?» spurte Mats. «Du virker som en som har funnet plassen sin.» Didrik lo mykt. «Jeg prøver.» «Du virker flink. Og... snill.» Didrik kjente det i brystet. Et kompliment som traff et sted han ikke hadde forventet. «Takk,» sa han lavt. Etter storefri gikk dagen fort. Timene fløt sammen. Men Didrik kjente en ny energi, en slags stille forventning han ikke hadde hatt på lenge. Han tok seg selv i å smile for seg selv midt i en undervisningstime, og elevene ertet ham for det. Da arbeidsdagen var over, stod Mats i gangen og tok på seg jakken. «Går du snart?» spurte han. «Ja,» svarte Didrik. «Skal du?» «Jeg tenkte å bli litt igjen,» sa Mats. «Planlegge. Men... kanskje vi kan gå samtidig en annen dag?» Didrik frøs et øyeblikk. Det var så enkelt sagt. Så naturlig. Og så uendelig skremmende. «Gjerne,» svarte han, og håpet at stemmen ikke avslørte hvor hardt hjertet hans slo. Mats smilte. «Da gjør vi det.» Didrik gikk hjem gjennom snøen den dagen og tenkte på én ting: At noe hadde begynt. Noe lite. Noe skremmende. Noe han ikke kunne stoppe, selv om han kanskje burde det. Og for første gang på lenge kjente han en varme som ikke kom fra skjerfet eller dunjakken – men fra et blick, en stemme og en måte å bli sett på han aldri hadde opplevd før. Da Didrik kom hjem den ettermiddagen, var leiligheten mørk og kald. Han slo på lyset i gangen, tok av

seg støvlene og ble stående et øyeblikk og bare puste ut. Det var rart hvor mye én vanlig arbeidsdag kunne gjøre med ham nå. Eller kanskje det ikke var dagen – kanskje det var Mats. Han hengte fra seg jakken og gikk inn på kjøkkenet. Han satte på vannkokeren selv om han ikke egentlig var tørst. Det var bare noe å gjøre mens tankene fløt rundt i hodet hans. Vannkokeren pep, han helte varmt vann over en tepose og lente seg mot benken. Mats. Navnet var som en liten varmebølge. Ikke fordi Didrik var forelsket – nei, det var altfor tidlig, og han hadde altfor mye frykt i seg til å tenke så langt. Men Mats hadde noe ved seg som gjorde at Didrik ikke klarte å være like nøytral som han pleide å være rundt nye mennesker. Han tok med seg teen inn i stua. Snøen utenfor falt fortsatt tett. De gule lyktestolpene kastet skjeve lysstrimler ned på bakken, og alt så ut som en scene fra en film. Han satte seg i sofaen, tok et pledd over seg og prøvde å roe nervene som fortsatt kriblet under huden. Det var ikke det at Mats hadde gjort noe spesielt. Det var ikke noe flørt, ikke noe direkte. Men det var måten han så på Didrik, som om han virkelig hørte etter når Didrik snakket. Som om han ikke bare var en kollega, men et menneske Mats oppriktig ønsket å forstå. Didrik kunne ikke huske sist noen hadde sett ham på den måten. Han tok en slurk av teen. Den var for varm, men han lot den svi litt i halsen. Det fikk ham til å kjenne at han var her, akkurat nå. Ikke i fortiden, ikke i de gamle minnene som fortsatt kunne stikke. Ikke i fremtiden, der han fortsatt ikke visste hvem han våget å være. Han tenkte tilbake på ungdomsskolen, videregående, de årene hvor han hadde visst, men aldri våget å ta ordet i munnen: homofil. Det var et ord han hadde sagt inni seg mange ganger. Aldri høyt. Ikke til noen andre enn baderomsspeilet en gang i måneden, og da bare hvis han var helt sikker på at ingen var hjemme. Da telefonen vibrerte på sofaryggen, stivnet han. Et øyeblikk ble han stående i en slags stillhet inni seg. Ingen pleide å sende ham meldinger så tidlig på kvelden bortsett fra familien – og familien sendte som regel bare praktiske ting. Han grep telefonen og kjente hjertet hoppe. Ny melding fra: Mats Det tok noen sekunder før han våget å lese. Hei, håper du kom deg trygt hjem. Ville bare si takk for i dag. Føltes fint å ha noen å snakke med i pausene. Vi ses i morgen. Didrik leste meldingen tre ganger. Det var en helt vanlig kollegial melding. Helt nøytral. Helt trygg. Ingenting som kunne tolkes som noe mer. Og likevel... Hjertet hans slo som et febrilsk rom i brystet. Det var ikke hva Mats skrev, men hvordan han skrev det. Varmt. Åpent. Nært. Som om Didrik ikke var hvem som helst. Han tok noen sekunder før han svarte, i frykt for å virke for ivrig. Hei! Kom trygt hjem, ja. Takk det samme – det var hyggelig å snakke med deg også. Vi ses! Han leste meldingen sin og måtte sukke litt. Det så... normalt ut. Litt for normalt. Men alt annet ville vært for mye. Dette var trygt. Han la

mobilen på bordet og lente hodet bakover. Veggen bak ham var kald, men inne i ham var det varmt. For varmt. Han reiste seg, gikk ut på kjøkkenet og begynte å lage litt enkel mat. Han hadde ikke stor appetitt, men han trengte noe i kroppen. Han forsøkte å gjøre alt som normalt, men tankene var et helt annet sted. Et sted med mørkt blondt hår, trygge blikk og en stemme som fikk noe inni Didrik til å slippe opp, bare en liten millimeter. Resten av kvelden gikk i et merkelig slags slør. Han så på tv uten å registrere noe. Han ryddet leiligheten uten å tenke på hva han gjorde. Og da han la seg i sengen, lå han lenge og så opp i taket mens snøen utenfor kastet små lysglimt inn gjennom gardinene. Han visste at det han følte, ikke var farlig i seg selv. Det var bare et lite håp. Et lite blikk. En varm stemme. Men samtidig visste han også at håp var noe av det mest skremmende i verden for ham. For hva skulle han gjøre hvis Mats... hvis Mats faktisk ble viktig? Hva hvis Didrik måtte velge? Mellom tryggheten han hadde bygget rundt seg – og et hjerte som endelig begynte å våkne? Han snudde seg på siden og dro dynen tettere rundt seg. Den var varm, men ikke like varm som blikket Mats hadde gitt ham i personalrommet. Og før han sovnet, kom det en siste tanke – stille, nesten hviskende: Jeg håper han er der i morgen. Didrik våknet før alarmen også neste morgen. Det tok noen sekunder før kroppen husket at den hadde sovet, og noen sekunder til før tankene fant tilbake til gårsdagen. Han ble liggende og stirre opp i taket mens en slags urolig varme bredte seg i brystet. Mats. Meldingen. Blikket i personalrommet. Han lukket øynene og prøvde å puste rolig, men det var som om kroppen visste at noe var annerledes, selv om hjernen hans forsøkte å holde alt nede. Han var redd for hvor mye han hadde lagt i en liten tekstmelding. Redd for å lese for mye ut av ingenting. Han hadde gjort det før – håpet litt for sterkt, litt for tidlig. Men Mats føltes annerledes. Og det var det som skremte ham mest. Det var fortsatt mørkt ute da han sto opp. Snøen hadde lagt seg enda tykkere, vinduene var halvt dekket av hvitt, og det var som om verden hadde tatt på seg et nytt lag med stillhet. Didrik laget kaffe, kledde seg i en tykk genser og tok på seg skjerfet han alltid brukte når han var nervøs. Det var mykt, blått og litt slitt – et skjerf han hadde fått av moren da han flyttet hjemmefra. Han gikk mot bussholdeplassen. Snøen knirket under skoene, og frostrøyken hang foran munnen hans som små skyer. Han så på klokken. Han var litt for tidlig, som alltid. Men i dag var det ikke for å unngå folk – i dag handlet det om forventning. Da bussen svingte rundt hjørnet, kom en bølge av varme over ham. Han steg på, fant det samme setet bak i bussen og lente hodet mot vinduet. Snøfnuggene som traff glasset, smeltet i små dråper som sakte gled nedover. Han fulgte dem med blikket, men tankene var et helt annet sted. Han forestilte seg Mats i det lille

personalrommet. Hvordan han sto lent over planen sin. Hvordan han så opp når Didrik kom inn, med det blikket som traff ham rett i brystet uten å prøve. Hva om han kom for tidlig? Hva om Mats ikke var der? Hva om han var der – men alt føltes annerledes i dag? Bussturen føltes både kort og lang. Hjertet slo litt fortere enn vanlig da han gikk av og begynte å gå mot skolen. Lyset fra inngangen skinte som en varm glød i vintermørket. Da han åpnet døren til gangen, kjente han det med en gang – Stillheten før dagen. Den samme roen som alltid møtte ham. Han tok av seg jakken, ristet snøen av håret og gikk mot personalrommet med en pust som satt litt for høyt i brystet. Han åpnet døren. Mats var der. Didrik rakk ikke å gjøre noe annet enn å se ham – stående ved benken, kaffekopp i hånden, mørk genser, håret litt bustete som om han hadde stresset litt for å komme tidsnok – før Mats snudde seg. Og smilet kom med en gang. Ikke et høflig smil. Ikke et kollegialt smil. Men et varmt, åpent smil – som om han hadde ventet på akkurat Didrik. «God morgen,» sa Mats, og stemmen hans var lav og søvnmyk. Didrik svelget. «God morgen.» «Du er tidlig igjen.» Mats lente seg mot benken, samme måte som i går. «Jeg begynte å lure på om jeg kom for seint.» Didrik lo, men det var et forsiktig, nervøst lite pust av et smil. «Nei, du er tidlig nok.» «Så bra,» sa Mats. «Det er hyggelig å ha noen å starte dagen med.» De ordene traff Didrik som en varme langs ryggraden. Han prøvde å skjule det ved å henge fra seg sekken. «Vil du ha kaffe?» spurte Mats. Didrik nikket. «Gjerne.» Mats helte opp, og da han ga Didrik koppen, strøk fingertuppene deres mot hverandre – et lite, nesten utilsiktet berøringspunkt, men varmt nok til at Didrik kjente det helt ned til magen. «Takk,» mumlet han. «Bare hyggelig.» Mats satte seg ved bordet, og Didrik satte seg overfor ham, som om det var den mest naturlige ting i verden. «Sovet godt?» spurte Mats. «Ja,» løy Didrik. «Du da?» «Tja.» Mats smilte skjevt. «Jeg lå og tenkte litt. Det var... mye nytt i går.» Didrik sperret øynene et øyeblikk – tenkte? på hva? på dagen? på ham? «På en god måte,» la Mats til, og blikket hans var mykt, men sårt ærlig. Didrik så ned i kaffen. «Jeg også.» Det ble stille et øyeblikk, men det var ikke en vond stillhet. Det var en varm. En stillhet som føltes som et rom som bare var deres. «Do you... I mean, sorry,» begynte Mats og lo kort av seg selv. «Snakker du litt engelsk? Jeg merker at når jeg blir nervøs, glemmer jeg meg og hopper litt.» Didrik smilte mer oppriktig enn han hadde gjort på lenge. «Ja, selvfølgelig. Jeg skjønner alt du sier.» «Bra.» Mats tok en slurk kaffe. «Jeg vet ikke hvorfor, men jeg blir litt...» Han stoppet. Møtte Didriks blikk. «Litt rar,» fullførte han. Didrik kjente kinnene bli varme. «Jeg også.» Mats' øyne lyste opp – ikke triumferende, men overrasket, forsiktig glad. «Det var fint å høre,» sa han lavt. Før Didrik rakk å svare, kom det et par lærere inn, og rommet ble fylt av prat og latter.

Mats og Didrik ble sittende litt stille, som om deres lille boble fortsatt lå rundt dem, bare tynnere nå. «Ser jeg deg i storefri?» spurte Mats da han reiste seg. Det var en enkel setning. En vanlig, uskyldig setning. Men den traff Didrik som noe mye større. «Ja,» svarte han. Stemmen var litt for rask, litt for ivrig. «Ja, gjerne.» Mats smilte, tok koppen og gikk. Da døren gled igjen, satt Didrik igjen med en følelse i brystet han ikke hadde kjent på lenge – en følelse som kunne vokse, hvis han lot den. Og det var akkurat det som skremte ham. Storefri kom fortere enn Didrik hadde trodd. Han hadde vært så opptatt av undervisningen at han ikke hadde rukket å tenke for mye – men så snart han hørte lyden av klokken ringe, kjente han et stikk av nervøs forventning i magen. Han gikk sakte mot personalrommet, som om han måtte samle seg for hvert skritt. Da han åpnet døren, satt Mats allerede der. Han satt ved samme bord som i går, med en kopp kaffe og et eple ved siden av seg. Og da Didrik kom inn, var det som om noe i Mats' øyne lyste opp. «Der er du,» sa han, lavt, nesten som om det var en lettelse i ordene. Didrik følte varmen helt ned i fingertuppene. Han satte seg ned overfor ham, prøvde å roe den raskt slående pulsen. «Hvordan har morgenen vært?» spurte Mats. «Fin,» svarte Didrik. «Et par energiske elever, men ellers rolig.» «Energiske kan være bra,» sa Mats med et lurt smil. «I hvert fall hvis de er søte.» «De er søte,» sa Didrik og lo. «Men det er grenser for hvor mange julegledes-roper jeg tåler før klokken ni.» Mats lo, og lyden var varm, myk, og gjorde noe med stemningen i rommet. Den fikk Didrik til å smile uten å prøve. «Jeg synes du virker som en veldig tålmodig lærer,» sa Mats da latteren la seg. «Takk,» svarte Didrik, og prøvde å ikke høres for berørt ut. «Jeg... prøver i hvert fall.» Mats lente seg litt fremover, som om han vil dele en hemmelighet. «Du virker som en som er god med andre mennesker.» Det var ikke komplimentet i seg selv. Det var måten Mats sa det på – ærlig, uten å tulle, med et blick som holdt Didriks litt lenger enn nødvendig. Som om han virkelig mente det. Didrik kjente ordene treffe noe ømt i brystet hans. Noe han ikke helt var vant til at ble sett. «Takk,» gjentok han, og måtte se ned et sekund fordi blikket ble for intenst. «Håper det ikke var for direkte,» la Mats til. «Nei,» svarte Didrik, og mer enn noen gang mente han det. «Det var bare fint.» Mats smilte igjen, og denne gangen var det et mykere smil, et smil som traff Didrik rett i magen og ble liggende der som en varm sten. «Så,» sa Mats, «hva pleier du å gjøre etter jobb?» «Ikke så mye,» svarte Didrik litt flaut. «Jeg liker å lage litt mat, kanskje se en serie. Og... lese.» «Lese?» Mats' øyne glitret. «Hva liker du å lese?» Didrik nølte et halvt sekund, fordi sannheten var litt sårbar. «Romaner,» sa han til slutt. «Følelsessterke, rolige... historier om mennesker.» «Det gir mening,» sa Mats, som om han allerede hadde visst det. «Du virker som en som liker å forstå

verden gjennom mennesker.» Didrik lo nervøst. «Hva med deg?» «Jeg liker å være ute,» sa Mats. «Gå turer, spesielt om vinteren. Naturen blir stille da. Det er noe fint med det.» «Ja,» sa Didrik. «Vinter... føles renere.» «Akkurat,» svarte Mats og nikket. «Renere. Det er et fint ord.» De ble stille igjen, men den stillheten som var mellom dem nå, var fylt av noe. Ikke forventning. Ikke frykt. Noe mykere. Noe varmt. «Har du bodd lenge i Stavanger?» spurte Didrik etter hvert. «Flyttet hit for to måneder siden,» svarte Mats. «Ville begynne på nytt et sted. Et sted som føltes... riktig.» «Riktig?» gjentok Didrik. Mats så på ham, lenge nok til at Didrik måtte trekke pusten litt dypere. «Ja,» sa Mats. «Et sted hvor jeg hadde mulighet til å være meg selv. Uten... gamle historier som hang over meg.» Didrik kjente en dirring i brystet. Det var noe i måten Mats sa det på. Noe som lå mellom ordene. Noe Didrik kjente igjen, selv om han aldri hadde turt å si det høyt selv. «Det høres fint ut,» sa han stille. «Å begynne et sted uten alt det gamle.» «Ja,» sa Mats, og stemmen var lavere, dypere. «Det er fint.» Døren til personalrommet gikk opp igjen, og flere lærere kom inn. Støyen brøt magien et øyeblikk, men da Didrik reiste seg for å gå tilbake til timen sin, lente Mats seg litt frem og hvisket: «Vi snakkes etter jobb?» En enkel setning. Uskyldig nok. Men Didrik kjente den som et slag av varme i brystet. «Ja,» svarte han. «Gjerne.» Da han gikk ut av rommet, kunne han føle Mats' blick i ryggen. Ikke på en ubehagelig måte. Ikke på en måte som presset. På en måte som var... trygg. Og Didrik skjønte at dagen ikke bare hadde begynt – noe inni ham hadde begynt også. Resten av arbeidsdagen gikk i et merkelig, løftet slør for Didrik. Han fanget seg selv i å smile uten grunn, i å merke små detaljer i klasserommet han vanligvis overså, som måten lyset fra vinduene falt over pultene, og hvordan barna nynnnet lavt på julesanger når de trodde han ikke hørte det. Alt føltes lettere. Som om noe hadde åpnet seg i ham, et vindu han ikke visste var låst. Men samtidig... var det også skummelt. For hver gang han merket varmen i brystet, kom en skygge krypende: Hva om dette er en misforståelse? Hva om det bare er i hodet mitt? Hva om jeg gjør alt større enn det er? Han jobbet hardt med å ikke tenke for mye. Eller for lite. Eller for... dypt. Noe han ikke akkurat var kjent for å mestre. Da siste time var over, og han hadde sagt ha det til elevene, ble han stående ved kateteret og rydde saktere enn nødvendig. Han hørte skolens lyder dempe seg i gangen utenfor – lærere som pakket sammen, barn som ble hentet, støvler som klapret mot gulv, latter, rop, dørene som gikk igjen i små ekko. Så ble det stille. Den etter- jobb- stillheten som bare lærere kjente. Didrik tok sekken sin, trakk pusten litt for dypt – og gikk mot personalrommet. Mats sto ved vinduet. Han hadde tatt på seg jakken, men ikke lukket den. Håret var litt rufsete, som om han hadde kjørt hendene gjennom det mens han tenkte. Da

Didrik kom inn, snudde Mats seg sakte, og ansiktet hans myknet. «Hei,» sa Mats, med den stemmen som alltid var litt lavere når han snakket til Didrik. «Der var du.» Det var så enkelt sagt. Så vanlig. Men det traff Didrik som et pust av varme på en kald dag. «Hei,» svarte Didrik. «Er du ferdig?» «Ja. Ville bare vente litt.» Mats smilte. «Jeg tenkte... hvis du vil... kanskje vi kan gå sammen mot busstoppen? Eller... du tar kanskje en annen vei hjem?» «Nei,» sa Didrik raskt, litt for raskt. «Busstoppen. Jeg tar den.» «Så bra.» Mats tok sekken sin fra stolen. «Da går vi.» De gikk ut av skolen side ved side. Snøen hadde sluttet å falle, men den lå tykt på bakken, og luften var så klar at hvert pust føltes som om det renses lungene. De gikk sakte. Ikke fordi veien var glatt, men fordi de begge visste at dette øyeblikket var noe fint. Noe som ikke trengte hastverk. «Hvordan føltes dagen?» spurte Mats etter en stund, stemmen rolig, ikke påtrengende. «Fint,» svarte Didrik. «Jeg... merker at jeg liker jobben mer enn jeg trodde jeg skulle.» Mats nikket. «Du virker som en som passer inn her. Naturlig.» «Takk,» sa Didrik lavt. «Det betyr mye at du sier det.» De gikk videre et par steg i stillhet. Didrik hørte knirkingen fra snøen under skoene, den klare luften som fylte lungene, hjertet hans som slo litt for raskt. «Vet du,» sa Mats, «jeg er glad jeg begynte her.» Didrik så på ham. «Det er jeg også.» Mats møtte blikket hans et øyeblikk som strakte seg litt for langt, men ikke på en måte som gjorde Didrik ukomfortabel. Det var som om Mats så etter noe – og fant det. Busstoppen dukket opp foran dem, badet i gult lysskinn fra lampen over. Vanligvis stod Didrik alltid litt på avstand, uten å tenke på det. Nå var han ikke sikker på hvor han skulle stå. «Tar du bussen hver dag?» spurte Mats. «Ja,» svarte Didrik. «Jeg liker... stillheten. Og... rutinen.» «Jeg skjønner,» sa Mats og smilte. «Jeg går som regel hjem. Det er ikke så langt. Men... kanskje jeg begynner å ta bussen noen ganger, hvis du ikke har noe imot det.» Didrik kjente det i magen med en gang. En varme, ren og enkel. Og likevel fikk det beina hans til å bli litt myke. «Jeg har ikke noe imot det,» sa han. «Tvert imot.» En pause. En liten stillhet som lå mellom dem, men som ikke var tom. «Da gjør jeg kanskje det,» sa Mats, og stemmen hans var lav, nesten som om han ikke helt våget å si det høyt. Bussen kom rundt hjørnet, og lydene av motor og dekk på snø brøt det lille rommet mellom dem. Didrik kjente en plutselig, uventet tristhet – en liten skuffelse over at øyeblikket måtte stoppe. «Da sees vi i morgen,» sa Mats. «Ja,» svarte Didrik. «I morgen.» Han gikk mot bussen, men snudde seg i det han skulle gå inn. Og der sto Mats fortsatt, med hendene i lommene, blikket løftet mot Didrik. Og smilet – det lille, myke, som fylte Didriks bryst på en måte han ikke visste hvordan han skulle håndtere. Didrik løftet hånden og vinket forsiktig. Mats gjorde det samme. Døren lukket seg. Bussen begynte å rulle. Og Didrik satt i setet sitt og kjente

en varme spre seg i brystet som ikke kom fra dunjakken eller bussens varmeapparat. Det kom fra Mats. Fra blikket hans. Fra måten han sa der var du på, som om Didrik var en person man ventet på. Og akkurat der, i den rullende bussen, midt i vinterkvelden, innså Didrik noe han ikke hadde tillatt seg selv å kjenne på lenge: Han gledet seg til i morgen. Bussen var varm, nesten for varm, men Didrik merket det ikke. Han satt med hendene foldet i fanget og blikket festet på vinduet, men han så ikke egentlig ut. Han så mer innover. Innover i alt som hadde skjedd siden i går. Det var så lite – en hånd som berørte hans i et sekund, et smil, en kaffe, en enkel melding – og likevel var det som om verden hadde åpnet seg en centimeter mer enn dagen før. Som om noe inni ham hadde våget å løfte hodet etter å ha sovet for lenge. Han så for seg Mats ved busstoppet, hendene i lommene, skuldrene litt hevet mot kulden. Det lille smilet. Det blikket. Vi snakkes etter jobb? Jeg tenkte jeg kunne ta bussen av og til. Der er du. Det var kanskje bare ord. Kanskje helt vanlige ord. Men det var måten Mats sa dem på. Som om Didrik betydde noe. Ikke mye, ikke alt – men noe. Nok til at Didrik ikke følte seg som en tilfeldig kollega. Bussen svingte gjennom gatene. Snøen hadde begynt å falle igjen, små fnugg som glitret i lyset. Det var vakkert, og Didrik prøvde å la roen synke inn. Men hver gang han lukket øynene, kom Mats tilbake til ham, med det blikket som føltes som en hånd på hjertet. Da bussen stoppet ved hans holdeplass, gikk Didrik av og kjente den skarpe vinterluften møte ansiktet hans. Den var frisk, klar, og den hjalp litt. Bare litt. Han gikk hjemover langs den hvite stien, forbi de små blokkene og løvtrærne som sto nakne og stille som skygger mot himmelen. Inne i leiligheten var alt som i går, men Didrik var ikke den samme. Han tok av seg jakken, slo på lyset og ble stående midt på gulvet uten å vite hvor han skulle gjøre av seg. Han tente stearinlys. Det gjorde han aldri på hverdager. Han satt på litt forsiktig musikk. Det gjorde han heller aldri alene. Han pakket mat han ikke visste om han var sulten på. Det var som om kroppen hans prøvde å gjøre plass til noe nytt, selv om hodet hans ikke hadde funnet ordene ennå. Han tok frem mobilen uten egentlig å tenke over det. Ingen meldinger. Han hadde heller ikke forventet noen – ikke egentlig – men likevel kjente han et lite sting av skuffelse som han prøvde å ignorere. Slapp av, sa han til seg selv inni hodet. Det har bare gått en dag. Han pustet ut, presset tomlene mot øynene et øyeblikk. Han var redd for seg selv, for følelsene som rørte på seg, for hva de kunne gjøre med ham. For hva de kunne kreve av ham. Å være åpen. Å våge. Å slippe noen nær. Han var ikke klar. Det visste han. Men han var heller ikke klar til å gå bort fra dette. Ikke nå som noe endelig hadde begynt å bevege seg inni ham igjen. Senere på kvelden satte han seg ved vinduet med en kopp te. Han pleide ikke sitte der, men i kveld hadde

han behov for å kjenne verden utenfor. Se lysene. Se snøen. Se stillheten. Det var noe vakkert med vinter. Hvordan alt ble roligere, renere, mer poetisk. Kanskje det var derfor dette skjedde nå – fordi vinteren gjorde det lettere å høre sin egen pust, sin egen lengsel. Han satt lenge uten å gjøre noe. Bare lyttet til hjertet sitt. Det slo litt fortere enn vanlig. Jeg liker ham. Ordene kom uten filter. Uten maskering. Jeg liker ham. Mer enn jeg burde. Han trakk pusten dypt. Det var ikke noe galt i å like noen, men for Didrik var det en hel verden av frykt og hemmeligheter og stillhet knyttet til akkurat dette. Han hadde aldri fortalt noen at han var homofil. Han hadde aldri vært i et forhold. Han hadde aldri vært i nærheten av å slippe noen så nært som Mats allerede begynte å komme. Og nå... var han redd for hva det kunne gjøre med ham. Men også redd for hva som ville skje om han ikke våget å følge etter denne varme følelsen. Han gikk og la seg tidligere enn vanlig. Ikke fordi han var trøtt, men fordi han trengte stillhet. Han lå på ryggen med dynen trukket opp til haken og så på taket som var opplyst svakt av lyset fra gaten. Før han sovnet, kom den samme tanken som i går – men nå sterkere, tydeligere, nesten som et løfte: Jeg håper han er der i morgen. Jeg håper... han ser meg igjen. Og med den tanken gikk Didrik inn i søvnen, mens snøen falt stille over Stavanger, som om vinteren selv holdt pusten og ventet på hva morgendagen ville bringe. Morgenen etter våknet Didrik med en følelse av at noe var annerledes. Det var ikke en stor ting, ikke en dramatisk endring, men en liten vibrasjon i kroppen – som om en streng inni ham hadde blitt spent opp i går, og nå sto og dirret svakt hver gang han trakk pusten. Han ble liggende, lyset ute var fortsatt blålig og kaldt, før han sakte satte seg opp og gned søvnen ut av øynene. Han merket det med én gang: forventningen. Den lille, nesten barnlige følelsen av å skulle noe fint. Noe godt. Noe han ikke helt torde å navngi. Han kledde seg litt for nøye. Valgte en varm, mørk grønn genser han ikke hadde brukt på en stund. Den fikk frem øynene, hadde noen sagt en gang. Han visste ikke om det var sant, men han håpet plutselig at det var det. Da han kom ut i kulden, møtte luften ham som en frisk bølge. Snøen lå som et tykt teppe over bakken, og himmelen var lysere enn i går. Han kjente at kroppen våknet av kulden, og han gikk raskere enn vanlig til busstoppen. Bussen kom presis, og Didrik gikk om bord med en puls som ikke visste om den skulle roe seg eller løpe avgårde. Han satte seg på sin vante plass og så ut gjennom vinduet mens byen sakte våknet. Hver gang bussen nærmet seg skolen, kjente han det stige litt i brystet. Er han der allerede? Tenker han på meg? Smiler han når jeg kommer inn? Han prøvde å dytte tankene bort. De var for mye. For store. Men hjertet lyttet ikke. Da han kom inn i skolebygget, kjente han at gangen var litt varmere enn vanlig. Eller kanskje det var ham. Han hang av seg jakken, rettet litt på håret –

nesten uten å tenke over det – og gikk mot personalrommet. Det var stille bak døren, bare en svak summing som kunne være kaffemaskinen. Han åpnet døren. Og der satt Mats. Samme bord, samme kopp kaffe, samme mørke genser som dagen før, men med et blikk som fikk tiden til å stoppe et øyeblikk. Mats så opp akkurat idet Didrik kom inn, og smilet hans var ikke et tilfeldig smil denne gangen. Det var et smil som åpnet seg sakte, som om han hadde ventet, som om han hadde håpet. «God morgen,» sa Mats, og stemmen hans var enda mykere enn dagen før. Som om morgenen ikke helt var i gang før Didrik kom. Didrik klarte ikke annet enn å smile tilbake. «God morgen.» «Du er litt senere enn i går,» sa Mats, men ikke som kritikk – mer som en observasjon av noe han faktisk hadde lagt merke til. «Jeg... brukte litt ekstra tid i dag,» svarte Didrik og la sekken på stolen ved siden av seg. «Det kler deg,» sa Mats spontant, og da han innså hva han hadde sagt, så han bort et sekund, som om han ikke var vant til å være så direkte. «Altså – genseren. Fargen. Du ser... våken ut.» Didrik merket det stikke varmt i kinnene. Ingen hadde kommentert klærne hans på den måten før. «Takk,» sa han, og det var nesten hviskende. Mats skjøv en kopp mot ham. «Jeg lagde en ekstra kaffe. Jeg håpet du ville komme snart.» Ordene traff ham som et stille slag. Ikke høyt. Ikke dramatisk. Bare... dypt. «Takk,» sa Didrik og tok koppen. «Det... betyr mye.» «Det skulle bare mangle,» svarte Mats, som om det var det mest naturlige i verden. De satte seg ved bordet, litt nærmere hverandre enn i går, uten å kommentere det. Det var en slags ro mellom dem, en rytme som hadde begynt å finne formen sin, som om de hadde kjent hverandre mye lenger enn et par dager. «Hvordan var kvelden din?» spurte Mats og lente albuene litt mot bordet. «Rolig,» svarte Didrik. «Jeg... slappet av. Tenkte litt. Du da?» Mats lo kort, mykt. «Tenkte litt jeg også.» «På...?» begynte Didrik, og så stoppet han, redd for å spørre. Mats trakk pusten sakte, som om han vurderte hvor mye han turte å si. «På dagen,» sa han først. «På... hvordan det var å starte her. På nye inntrykk.» Didrik nikket, men noe i Mats' øyne fortalte at det ikke var hele sannheten. «Og litt på deg,» la Mats til, lavt. Didrik stivnet. Bare et sekund. Bare nok til at pulsen hoppet. Men Mats så det, og han så ikke ut til å angre. Han bare smilte litt, det mjuke smilet som aldri presset, bare åpnet. «Jeg bare... synes det var fint å møte deg,» fortsatte Mats. «Fint på en måte jeg ikke helt har ord for ennå.» Didrik kunne ikke huske sist noen hadde snakket til ham på den måten. «Jeg... synes også det var fint,» svarte han forsiktig. «Å bli kjent med deg.» Mats så nesten lettet ut, som om han hadde holdt pusten litt for lenge. Og blikket mellom dem denne morgenen var annerledes enn i går. Ikke nytt. Ikke skremmende. Bare... dypere. Som om noe begynte å feste røtter. Didrik satt der med kaffekoppen mellom hendene og kjente varmen

fra porselenet stråle inn i huden. Det var godt, beroligende. Men ingenting var like varmt som måten Mats så på ham nå – ikke intenst, ikke krevende, men fullt av en slags stille oppmerksomhet som gjorde at Didrik måtte se ned i koppen for ikke å miste kontrollen over ansiktsuttrykket. «Hvordan går det med klassen din?» spurte Mats etter en stund, som om han ville gi Didrik rom til å puste litt. Didrik tok en liten slurk før han svarte. «Helt fint. De er høyrøstede, men på en god måte. Det er mye energi i rommet, spesielt nå som jula nærmer seg.» «Det merker jeg allerede,» sa Mats og lo mykt. «Fire elever spurte om jeg ville være julenissen på skolens juleavslutning. Jeg vet ikke helt hvordan jeg skal ta det.» Didrik lo, og latteren føltes lettere enn på lenge. «Det er bare fordi de liker deg.» «Tror du?» Mats hevet et øyenbryn. «Ja,» svarte Didrik uten å nøle. «Barna kjenner trygghet når de ser den. Og du... har den.» Mats ble stille et øyeblikk. Ikke fordi han var ukomfortabel – men fordi han tok imot ordene som om de virkelig traff noe i ham. «Takk,» sa han til slutt. «Det... betyr mer enn du tror.» De ble sittende slik i noen minutter, i det som begynte å føles som deres egen morgenrutine. At andre lærere kom og gikk rundt dem, virket ikke å bryte noe. Det var som om Mats og Didrik hadde sin egen lille øy av stillhet midt i alt. «Har du noen juletradisjoner du gleder deg til?» spurte Mats plutselig. Didrik rykket nesten litt til. Juletradisjoner var et følsomt tema. Ikke på en vond måte – men fordi familie var nært, og Didrik hadde aldri helt visst hvor han passet inn med den delen av seg selv han alltid hadde skjult. «Hmm,» sa han nølende. «Jeg pleier å dra hjem til foreldrene mine på julaften. Det er hyggelig. Trygt... på et vis.» «På et vis?» gjentok Mats mykt. Didrik så ned. Han kjente at han sa for mye, men samtidig klarte han ikke helt å stoppe. «Jeg vet ikke,» fortsatte han. «Det er fint å være med dem, men... noen ganger føles det som om jeg spiller en rolle. En versjon av meg som... er lettere å forholde seg til.» Mats lente seg fremover, og blikket hans ble mykere. «Det høres... ensomt ut.» Didrik svelget. «Det er det litt. Men det har alltid vært sånn. Og det er ikke noe galt med dem. Det er bare meg.» «Det er ikke deg det er noe galt med,» sa Mats spontant. Det var ikke si-innomsætningen han hadde forventet. Det var sagt med en slags varme som traff Didrik dypt. Han kjente noe i brystet, strammet seg – ikke vondt, men sårbart. Som om Mats så noe han ikke burde se, men samtidig noe Didrik ønsket han skulle se. «Du kjenner meg nesten ikke,» sa Didrik lavt. «Det er sant,» svarte Mats. «Men... jeg kjenner nok til å si at du ikke er den feilen i ligningen.» Didrik måtte se bort igjen. Det ble for sterkt. For ekte. «Hva med deg?» spurte han for å bytte tema. «Har du planer for jula?» Mats nølte litt. «Ikke helt. Familiejengen min blir litt spredt i år. Jeg tror det blir en rolig feiring.» «Rolig?» Didrik så opp på ham. «Hjemme?»

«Kanskje. Kanskje ikke.» Mats smilte svakt. «Jeg holder døren åpen.» «Åpen?» gjentok Didrik. «Ja. Noen ganger vet man ikke helt hva desember bringer.» Det var noe i måten han sa det på som fikk Didrik til å kjenne en sitrende varme spre seg. En følelse av at Mats ikke bare snakket om familie eller planer. At døren han holdt åpen... kanskje var noe mer. Før noen av dem rakk å si mer, ringte klokken som markerte starten på ny time. De måtte begge reise seg. Men akkurat da Didrik tok koppen for å sette den bort, kom Mats et skritt nærmere ham. «Jeg liker disse morgenene,» sa han lavt. Ordene var så enkle. Men likevel så fulle av betydning at Didrik måtte trekke pusten dypt. «Jeg også,» svarte han, nesten hviskende. Mats nikket, og et øyeblikk sto de så nær at Didrik kjente lukten av ham – svak kaffe, kald luft og noe som bare var Mats. «Vi sees i storefri?» spurte Mats, med en stemme som bar mer håp enn et enkelt spørsmål burde bære. «Ja,» svarte Didrik. «Selvfølgelig.» Og da Didrik gikk ut av rommet, føltes hjertet så lett at han nesten måtte holde pusten for å ikke sveve. Storefri kom som en liten bølge av uro. Ikke av stress, men av forventning – den typen som legger seg som en sitring i brystet og nekter å slippe før noe... noe skjer. Didrik kjente det hele timen før. Hver gang han så på klokken. Hver gang en elev stilte et spørsmål han måtte konsentrere seg om. Hver gang han prøvde å fokusere på oppgaver, men tankene gled mot personalrommet. Mot Mats. Han forsøkte å skjule det for seg selv. Å late som at han ikke gikk litt fortere enn vanlig da klokken ringte. At han ikke hadde rettet litt ekstra på genseren i speilet. At han ikke hadde kjent pulsen øke da han tok i dørhåndtaket. Men alt inni ham avslørte sannheten: Dette var ikke lenger bare et kollegialt bekjentskap. Dette var noe han kjente i hele kroppen. Da han åpnet døren, var personalrommet nesten tomt. Bare en lærer som stod ved kaffemaskinen. Men Mats... Mats satt der. På samme plass. Med en kopp te denne gangen, ikke kaffe. Og et blikk som løftet seg akkurat idet Didrik kom inn, som om han hadde ventet på dette øyeblikket. «Hei,» sa Mats, lavt, varmt. «Der er du.» Det var de samme ordene som før, men denne gangen bar stemmen en undertone – ikke flørtende, ikke påtrengende, men... intim. Som om Didrik var en person Mats var glad for å se. Didrik kjente varmen stige i ansiktet. «Hei.» Han satte seg. Litt for varsomt. Litt for bevisst. Mats merket det, for blikket hans ble mykere, nesten forståelsesfullt. «Hvordan går dagen?» spurte Mats og lente seg litt fremover. «Bra,» sa Didrik. «Eller... så bra den kan gå når elevene har bestemt at julestemning skal starte tre uker for tidlig.» Mats lo. Det var en av de myke, varme latterne som fant veien rett inn i brystet hans. «Det er litt fint også,» sa Mats. «Julelys overalt. Snø. Lukten av mandariner i gangene.» «Ser du de gode tingene i alt?» spurte Didrik, ikke som et kompliment, men som ekte nysgjerrighet. Mats så på ham et

sekund. Et langt, tungt, stille sekund. «Jeg prøver. Det... hjelper.» Det var noe i stemmen hans som antydte at han hadde opplevd nok av det motsatte. Didrik kjente en draging mot det, en trang til å spørre mer, men han våget det ikke helt ennå. «Det er fint,» sa Didrik i stedet. «Det... passer deg.» Og Mats smilte – et litt overrasket, litt sårbart smil, som om han ikke var vant til at andre så den delen av ham. «Takk,» sa han lavt. «Det betyr mer enn du tror.» Stilheden mellom dem var ikke tom. Den var full av noe nytt. Noe som ikke hadde vært der før – eller som i hvert fall ikke hadde vært så tydelig. Det føltes som om rommet rundt dem forsvant litt. Som om lydene av andre lærere, kaffemaskinen, prat og latter bare ble bakgrunnsstøy. Det var bare dem. «Du virker... mer avslappet i dag,» sa Mats plutselig. Didrik hevet et øyenbryn. «Gjør jeg?» «Ja.» Mats nikket sakte. «Som om... du puster litt friere.» Didrik svelget. Han hadde ikke trodd noen kunne se det. «Jeg tror... det er fordi morgenen var fin,» sa Didrik forsiktig. «Ja,» sa Mats, og stemmen hans var så myk at Didrik nesten ikke tålte det. «Det synes jeg også.» En kollega braste inn og hilste, en høy og energisk stemme som skar gjennom øyeblikket. Didrik skvatt litt og så ned, og Mats lente seg tilbake i stolen, men blikket hans slapp ikke Didrik helt. Da kollegaen gikk igjen, lente Mats seg litt frem. «Skal jeg være ærlig?» spurte han. Didrik nikket uten å tenke. «Ja.» «Jeg har sett etter deg hele dagen.» Didrik ble helt stille. Det var ikke en dramatisk setning. Ikke en bekjennelse. Ikke et løfte. Men noe inni Didrik smeltet, løst, falt på plass. En slags varme vokste under brystbenet, som om noen tente et lys der han ikke visste det var mørkt. «Hvorfor?» spurte han, lavt. Mats trakk pusten dypt, som om han lette etter riktige ord. «Fordi du... er lett å være rundt,» sa han til slutt. «Det føles bra å se deg. Det gjør dagen min bedre.» Didrik kjente hjertet slå raskt nå, så raskt at han måtte sette hendene rundt kaffekoppen for å ikke vise det. Han hadde aldri hørt noen si noe slikt til ham før. Ikke på denne måten. Ikke med dette blikket. «Jeg... føler det samme,» sa Didrik med en stemme som nesten brast. Mats' øyne myknet. «Det er jeg glad for.» Et øyeblikk var Didrik sikker på at verden utenfor rommet var stille. At snøen hadde sluttet å falle. At alt holdt pusten. For dette – dette lille, varme øyeblikket – betydde noe. Mer enn han hadde trodd. Mer enn han var klar for. Men det var for sent å gå tilbake nå. Hjertet hans hadde allerede tatt et skritt frem. Det ringte inn igjen altfor fort. Lyden fylte korridorene og brøt det stille rommet Mats og Didrik hadde delt, men Didrik kjente fremdeles varmen fra øyeblikket sitte i brystet som et lite bål. Han reiste seg sakte, som om kroppen ikke helt ville forlate stolen. «Vi... ses?» sa Didrik, og det var mer spørsmål enn setning. «Selvfølgelig,» svarte Mats. «Jeg finner deg etter siste time.» Måten han sa det på var så enkel, men likevel så personlig, som om det var en selvfølge for

ham at de to skulle søke hverandre etter arbeidsdagen. Og kanskje... kanskje det var det nå. Resten av skoledagen var en eneste lang kamp mellom Didriks profesjonelle jeg og den delen av ham som hadde begynt å våkne. Han prøvde å fokusere på elevene, men tankene ble ved Mats. Ved stemmen hans. Ved måten Mats hadde sett på ham da han hadde sagt Jeg har sett etter deg hele dagen. Det lå som et ekko i ham. Da siste time endelig var over, ble Didrik stående og pakke sammen saktere enn han normalt ville. Han visste hvorfor. Han trengte litt tid til å puste, til å samle seg, til å ikke virke altfor ivrig når Mats dukket opp. Han lukket skapene, la bøkene i vesken, rettet på stolene. Ett siste pust. Så gikk han ut i gangen. Lyden av lærere som pratet sammen, elever som ble hentet, og støvlene som trampet på snøen utenfor, fylte luften. Men midt i alt dette sto Mats – lent mot veggen rett ved døren til Didriks klasserom, som om han hadde stått der lenge. Da Didrik så ham, stoppet han et halvt sekund. Mats rettet seg opp. «Hei,» sa han. «Jeg håpet jeg ikke var for tidlig.» «Nei,» svarte Didrik, og stemmen hans var mykere enn han visste den kunne være. «Akkurat passe.» De gikk side ved side nedover gangen. Ingen av dem sa noe på en stund, og det var ikke stille på en anstrengt måte – det var en slags avventende ro, som om de begge kjente at noe var i ferd med å bygge seg opp mellom dem. Da de kom ut døren og den kalde luften traff dem, trakk Mats inn pusten og så opp mot himmelen. «Det snør igjen,» sa han stille. Flakene falt rolig, store og myke. De landet i håret hans, på skuldrene hans, og Didrik tok seg selv i å følge bevegelsene – det var noe med måten Mats sto i vinterlyset på, som om han hørte til i det. «Jeg liker snø,» fortsatte Mats. «Den får alt til å føles stillere.» «Ja,» svarte Didrik. «Litt som deg.» Mats så på ham, overrasket og sårbar på samme tid. «Som meg?» «Ja.» Didrik så ned, rødmet uten å kunne stoppe det. «Det er bare... du er rolig. Du får ting til å virke... enklere å være i.» Da han våget å se opp igjen, var Mats' blick ikke lenger bare varmt – det var dypt, som om Didriks ord hadde truffet et sted han ikke våget å vise til alle. «Det var veldig... fint sagt,» sa Mats lavt. «Jeg tror ingen har sagt det til meg før.» De gikk videre, nå litt nærmere hverandre enn før. Ikke så nært at noen ville reagere, men nært nok til at Didrik kunne kjenne varmen fra Mats' arm gjennom jakken sin. Da de nærmet seg busstoppen, gikk Mats saktere. Som om han ikke helt ønsket at øyeblikket skulle være over. «Har du det kaldt?» spurte Didrik, uten å tenke. «Litt,» svarte Mats. «Men jeg liker det. Kulden gjør at man kjenner kroppen sin.» «Jeg pleier å synes den er litt skarp.» Mats smilte. «Det er fordi du er myk.» Didrik holdt nesten pusten. Myk. Ingen hadde noen gang sagt det til ham før. Ikke på en måte som kjentes som et kompliment. «Hva mener du?» spurte han stille. Mats stanset. Snu seg ikke helt, men akkurat nok til å møte blikket hans.

«Du har... et mykt vesen,» sa han. «Du ser mennesker. Du hører hva de sier. Det gjør at kulden kjennes ekstra kald. Men...» Han trådte et halvt skritt nærmere. Bare et halvt. Men det var nok til at Didrik kjente hjertet dunke i halsen. «...det er også det som gjør deg til den du er.» Didrik åpnet munnen for å svare, men fant ingen ord. Mats smilte som om han forsto. Som om han ikke trengte ordene. Som om stillheten var nok. Bussen kom kjørende rundt hjørnet, men denne gangen gjorde ikke Didrik seg klar med det samme. Han ble stående. Mats også. Snøen falt rundt dem, store flak som dempet lydene og gjorde alt mer intimt. «Jeg blir med et stykke i dag,» sa Mats plutselig. «Hva?» Didrik så opp. «Jeg tar bussen. Bare... fordi.» Det kom lett, som om det var det mest naturlige i verden. Men Didrik visste at det ikke var det. Mats gjorde det for ham. Og akkurat idet dørene åpnet seg, skjedde det som ble deres første virkelige nærhet: Mats la hånden forsiktig på Didriks rygg for å lede ham inn. Det var en så lett berøring at den kunne vært tilfeldig. Så var den ikke tilfeldig. Den var varm. Rolig. Varsom. Og Didrik kjente den helt inn til hjertet. Han gikk om bord, med Mats like bak. Og akkurat som dørene lukket seg, tenkte Didrik: Dette... dette er begynnelsen. Bussen var nesten tom, bare et par eldre mennesker og en ungdom med hodetelefoner som satt med blikket limt i mobilen. Didrik og Mats fant seter litt bak i bussen, side ved side, men ikke helt inntil hverandre. Likevel kjente Didrik varmen fra Mats gjennom lufta mellom dem – det var elektrisk uten å være skremmende, intenst uten å være overveldende. Motoren brummet svakt. Snøen falt tungt utenfor, og bussens vinduer var duggede i kantene. Det var som om verden utenfor var en stille film, og inne i bussen fantes bare de to. «Jeg liker denne tiden på dagen,» sa Mats etter noen sekunder. «Når alt roer seg litt.» Didrik så på ham, forsiktig. «Jeg også. Det er... noe trygt i det.» Mats nikket. «Trygt.» Han gjentok ordet sakte, som om han prøvde det ut. «Det er kanskje det jeg har lett etter lenge.» Didrik kjente noe i brystet stramme seg – en blanding av nysgjerrighet og frykt og noe annet, noe mykt. «Lett etter?» Mats så ut av vinduet, men blikket hans var et helt annet sted. «Et sted. Et menneske. En følelse.» Han pustet ut, som om han slapte på sannheter som hadde ligget lenge. «Et sted der jeg slipper å late som.» Ordene traff Didrik så hardt at han ikke klarte å svare med en gang. Det var som å høre noen si høyt det han selv alltid hadde båret i stillhet. «Late som hva?» spurte han til slutt, forsiktig, nesten redd for å trå feil. Mats snudde hodet mot ham igjen. Blikket var nakent. Ikke på en måte som krevde noe – men på en måte som ga Didrik lov til å se ham. «Late som at jeg ikke føler ting sterkt,» sa Mats. «Late som at jeg ikke blir ensom. Late som at det ikke er noe jeg savner.» Didrik presset leppene sammen. Det var så mye han ville si. Men det var som om ordene hans satt fast i alt han hadde

holdt tilbake i årevis. «Jeg... kjenner det,» klarte han til slutt. «Jeg forstår.» Mats så på ham lenge. Lenge nok til at Didrik igjen måtte se ned i fanget sitt. «Jeg vet at du gjør det,» svarte Mats mykt. «Du har den... stillheten i deg. Den som kommer av å holde ting inne.» Didrik pustet lavt inn. «Hvordan vet du det?» Mats rørte seg ikke. Han bare holdt blikket. Skarpt, men mildt. Åpent, men omsorgsfullt. «Fordi jeg har den samme,» sa han. Didrik svelget hardt. Det var noe i måten Mats sa det på – det var ikke et utspill, ikke en sjekkereplikk, ikke en spekulasjon. Det var en sannhet. En delt erkjennelse. Og på et vis var det mer intimt enn noen berøring. Utenfor gled snøen forbi i myke striper. Som om verden selv smeltet litt i kantene. «Når jeg møtte deg,» fortsatte Mats, «følte jeg... ikke at jeg måtte spille noen rolle. Det er sjelden.» Didrik kjente noe varmt og skarpt stige opp bak ribbeina. «Jeg føler det samme.» Mats smilte – ikke det store smilet han hadde vist noen ganger tidligere – men et lite, nesten skjør smil som virket mer personlig. «Så bra,» svarte han. «Det betyr mye.» Stillheten som fulgte var av en helt ny sort. Ikke sjenert. Ikke nervøs. Den var... delt. Som om de begge satt på kanten av noe større og bare pustet i takt. Så gjorde Mats noe helt uventet. Han strakte hånden ut – langsomt, nesten som om han var redd for at Didrik skulle trekke seg – og lot fingertuppene børste bort en snøfnugg som hadde smeltet på skjerfet til Didrik. Bare et lite berøringspunkt. Kort. Lett som luft. Men Didrik kjente det som en varm strøm gjennom hele kroppen. Mats trakk hånden mykt tilbake, uten hastverk, uten unnskyldning. «Det var... bare et snøfnugg,» sa han med et sjenert smil. «Jeg vet,» svarte Didrik, og stemmen skalv nesten. «Takk.» Det var så lite. Så ufarlig. Men Didrik forsto i det øyeblikket at noe viktig hadde skjedd: Mats hadde krysset den første grensen. Den første, myke, dype grensen mellom kollega og noe mer. Bussen nærmet seg stoppet der Didrik pleide å gå av. «Jeg går av her,» sa han lavt. «Jeg vet,» svarte Mats, like lavt. «Jeg blir med et par stopp til, men...» Han smilte. «Jeg er glad for at jeg gikk på.» Didrik måtte bite tennene sammen for ikke å smile for bredt. «Det er jeg også.» Da bussen stoppet, reiste Didrik seg. Mats så opp på ham med et blick som holdt ham fast et ekstra sekund. «Vi sees i morgen?» spurte Mats. Det var ikke bare et spørsmål. Det var en invitasjon. Et ønske. Kanskje til og med et lite behov. «Ja,» svarte Didrik. «Selvfølgelig.» Han gikk av bussen. Dørene lukket seg. Og mens snøen falt rundt ham og bussen begynte å rulle videre, sto Didrik på fortauet med hjertet fullt av noe han ikke hadde våget å føle på lenge: Håp. Snøen fortsatte å falle tett da Didrik gikk den siste biten hjemover. Den la seg som hvitt støv i håret hans, på skuldrene, på skjerfet – men han merket knapt kulden. Hele kroppen hans var fylt av en annen type varme, en som lå som et glødende lag under huden. Han kunne fortsatt kjenne Mats' berøring. Det lille

snøfnugget han hadde strøket vekk. Den myke måten han hadde sagt «Jeg har sett etter deg hele dagen.» Det føltes nesten uvirkelig. Som om han hadde vært i en annen verden noen minutter – en som var litt varmere, litt mykere, litt mer levende enn den han pleide å leve i. Da han kom inn i leiligheten, tok han av seg jakken og ble stående i gangen. Han lente seg mot veggen, lukket øynene og pustet ut i et langt, skjelvende sukk han ikke engang hadde visst han holdt inne. Hva er det som skjer med meg? Spørsmålet var ikke fylt av frykt, men av undring. Av forvirring. Av noe nytt – noe som presset på fra innsiden, som om hjertet hans hadde vært stille for lenge og nå endelig våknet. Han gikk inn på kjøkkenet, laget te uten egentlig å tenke over hva han gjorde, og satte seg ved bordet. Men han klarte ikke å sitte stille. Kroppen hans bar på en rastløs ro – en merkelig tilstand han ikke hadde kjent på før. Han reiste seg igjen og gikk til stuevinduet. Snøen glitret i lyset fra gatelyktene, og han så bussen han nettopp hadde vært på, rulle videre nedover gaten og forsvinne rundt hjørnet. Han tok en dyp pust. Han savnet allerede Mats. Det var en overveldende erkjennelse, for Didrik hadde aldri savnet noen på den måten før – ikke på én dag, ikke på én time. Det var skremmende. Og likevel... føltes det riktig. Som noe som hadde ligget latent i ham lenge, og som nå endelig hadde fått rom til å vokse. Han gikk og satte seg igjen. Tok frem mobilen og la den foran seg på bordet. Han stirret på den lenge, som om han ventet på en melding – selv om han ikke forventet en. Mats virket ikke som typen som ville sende en melding med én gang. Han var varsom. Tålmodig. Men Didrik innså at han ikke ønsket å vente passivt. Han ville... prøve. Bare litt. Bare et lite steg. Han åpnet meldingsappen. Fingrene skalv litt. Han skrev: Så hyggelig at du ble med på bussen i dag. Det gjorde hjemturen min bedre. Han så på setningen lenge. Den var trygg. Ikke for åpen. Ikke for intens. Men ærlig. Han skulle til å sende, men stoppet. Hva om det var for mye? Hva om Mats tenkte at Didrik forventet noe? Hva om han misforstod alt? Men så kom en annen tanke – en mykere, men sterkere: Mats ville ikke lagt hånden på ryggen min hvis han ikke mente noe med det. Med et dypere pust trykket Didrik "send". Han la mobilen fra seg som om den var varm, reiste seg og begynte å rydde kjøkkenet – ikke fordi det trengte det, men fordi han måtte gjøre noe med hendene. Det gikk tre minutter. Fem. Sju. Så vibrerte mobilen. Didrik snudde seg så raskt at han nesten mistet balansen. Melding fra Mats. Han åpnet den med hendene som nesten dirret. Jeg ble med fordi jeg ville. Ikke for å gjøre hjemturen din bedre – selv om det gjorde det for meg også. Jeg liker å være rundt deg, Didrik. Det kjennes... riktig. Didrik måtte sette seg. Magen strammet seg. Hjertet hoppet. Varmen spredte seg i brystet hans som en sakte eksplosjon. Han leste meldingen igjen. Jeg liker å være rundt deg. Det kjennes... riktig.

Ingen hadde sagt noe slik til ham før. Ikke noensinne. Han visste ikke hva han skulle svare. Men han visste hva han følte. For første gang i livet hadde Didrik ikke lyst til å gjemme seg. Han skrev: Takk. Virkelig. Det betyr mye mer enn jeg klarer å forklare. Han sendte meldingen før han kunne angre. Og i det øyeblikket han gjorde det, kjente han noe stort og nytt. Dette var ikke lenger bare et lite håp. Det var begynnelsen på noe. Noe som kunne vokse. Noe som kunne bli sant. Og mens snøen falt i stille, myke flak over Stavanger, lente Didrik hodet mot vinduet og tenkte: Jeg er redd. Men jeg vil. Jeg vil dette. Dagen etter våknet Didrik med en følelse han ikke hadde tenkt han skulle kjenne så tidlig en desembermorgen: en stille, dyp varme som lå som et teppe inni brystet. Han lå lenge og bare lyttet til hjertet sitt, som slo rolig, men likevel fastere enn vanlig—ikke av frykt denne gangen, men av håp. Kanskje til og med forventning. Meldingen fra Mats kvelden før hadde gjort noe med ham. Ordene lå fortsatt lagret under huden: Jeg liker å være rundt deg, Didrik. Det kjennes... riktig. Han hadde lest dem minst ti ganger før han sovnet. Og nå, mens han lå der i det dunkle morgenlyset, kunne han kjenne dem som et ekko i kroppen: varmt, stabilt, trygt. Han reiste seg, gikk inn på badet og satte hendene under varmt vann. Speilbildet som møtte ham så nesten fremmed ut. Ikke fordi han var annerledes utenpå—mørkt hår, litt bustete, øyne som var for store for ansiktet—men fordi uttrykket hans hadde endret seg. Det var noe nytt i blikket. Noe som minnet om en som hadde våget å åpne en liten sprekke i døren han hadde holdt lukket for lenge. Han valgte genser nøyte igjen i dag. Ikke fordi han ville imponere Mats, men fordi han... brydde seg. Det var nytt. En annen type energi, en annen måte å møte verden på. Da han gikk ut i kulden, kjente han at luften ikke var like skarp som den hadde vært tidligere uker. Kanskje det var han som var annerledes. Eller kanskje Stavanger bare hadde valgt en mild vinterdag for akkurat dette nye kapittelet i livet hans. Bussen kom rullende, og Didrik steg ombord og fant plassen sin. Han satt med hendene foldet rundt sekken og kjente en uro under huden. Ikke en vond uro. Mer som en spent forventning. Er han tidlig ute i dag også? Venter han? Tenker han på i går? Didrik visste at han tenkte altfor mye. Han hadde alltid vært slik. Men for første gang føltes det ikke som en svakhet. Mer som en måte å holde fast i noe som betydde noe. Da bussen nærmet seg skolen, kjente han hjertet slå litt fortere. Han gikk av og tok skrittene mot inngangsdøren litt raskere enn han hadde tenkt. Han prøvde å ikke se altfor ivrig ut, men innsiden hans var allerede et steg foran. Han åpnet døren til personalrommet. Mats var der. Han satt med koppen i hånden, men i det Didrik kom inn, så han opp—og smilet som spredte seg over ansiktet hans var ikke det samme som gårsdagens. Det var bredere. Mykere. Som om han kunne kjenne at Didrik var

der, selv før han så ham. «Hei,» sa Mats, og stemmen hans var lav, men fylt av noe Didrik ikke hadde hørt før. «Jeg håpet du ville komme snart.» Didrik klarte ikke undertrykke smilet som presset seg frem. «Hei. Jeg er her.» «Det ser jeg,» svarte Mats og pekte på stolen ved siden av seg. «Sett deg.» Didrik gjorde det. Litt for fort. Litt for bevisst. Men Mats reagerte ikke på det. Han bare fortsatte å se på ham, som om han trengte et sekund til for å ta inn at Didrik faktisk satt der. «Sovet godt?» spurte Mats. «Ja,» svarte Didrik. «Du?» «Bedre enn på lenge,» sa Mats, og det var ingen tvil om hva han siktet til. Didrik ble rød i kinnene. «Så bra.» Mats satte fra seg koppen og så rett på ham. Ikke på en påtrengende måte. Ikke intens. Bare ærlig. «Meldingen du sendte i går...» begynte Mats. Didrik strammet litt i skuldrene. «Ja?» «Den gjorde meg glad,» sa Mats. «Jeg leste den flere ganger.» Didrik kjente et lite støt av varme som nesten fikk ham til å miste pusten. «Jeg var litt nervøs for å sende den,» innrømmet han. «Det trenger du ikke være,» svarte Mats, og stemmen hans var så varm at Didrik nesten måtte se ned. «Jeg liker ærligheten din. Du... gjemmer deg litt, men når du først sier noe, så sier du noe ekte.» Didrik svelget og så ned på hendene sine. «Jeg prøver.» «Det merkes,» svarte Mats. Det ble stille et øyeblikk. Ikke en kleint stillhet. En stillhet som var som en pause i musikken—nødvendig, betydningsfull. «Kan jeg spørre deg om noe?» sa Didrik plutselig. Det kom så brått at Mats hevet øyenbrynene litt, men han smilte samtidig. «Selvfølgelig.» «Hvorfor flyttet du egentlig til Stavanger? Hele sannheten.» Mats ble stille. Ikke fordi han ikke ville svare, men fordi han vurderte hvor mye han skulle si. Han lente seg litt frem, hendene foldet, blikket mykt. Og da han snakket, var det med en sårbarhet Didrik ikke hadde hørt før. «Jeg trengte en ny start,» sa Mats. «Et sted der jeg ikke hadde gamle minner rundt hvert hjørne. Et sted der jeg kunne være den jeg er, ikke den andre forventet at jeg skulle være.» Didrik pustet sakte ut. «Det... kjenner jeg meg igjen i.» «Jeg vet,» sa Mats rolig. «Jeg merker det på deg.» Didrik ble varm i brystet. «Er det... bra eller dårlig?» Mats smilte. «Det er vakkert.» Det ordet—vakkert—traff Didrik så sterkt at han måtte blunke raskt for ikke å vise det. «Jeg mener det,» fortsatte Mats. «Du har en måte å være still på. En måte som ikke skjuler deg, men... holder deg litt tilbake. Det gjør at jeg vil lære deg å kjenne.» Didrik kjente det som en bølge av varme gjennom kroppen. Han visste ikke hva han skulle si. Ordene satt fast, men ikke av frykt. Mer av noe stort som han ikke helt hadde plass til enda. «Jeg vil... lære deg å kjenne også,» sa han til slutt. «Jeg vil det virkelig.» Mats pustet ut med et lite, nesten lettet smil. «Da begynner vi her.» Han løftet koppen som om han skålte med Didrik. «En morgen av gangen.» Didrik smilte bredt denne gangen—uten hemming, uten skjul. «En morgen av gangen.» Og akkurat da ringte klokken.

Men Didrik visste, mens han reiste seg og kjente Mats' blikk følge ham, at dette ikke var slutten på en morgen. Dette var starten på noe nytt. Resten av skoledagen gikk saktere enn vanlig. Ikke fordi undervisningen var tyngre, eller fordi elevene var ekstra urolige — men fordi Didrik hele tiden bar på en følelse av noe uforløst. Som et brev som ligger i brystlomma og venter på å åpnes. Som om hver time, hvert minutt, var en bro mellom morgenen med Mats og det øyeblikket de igjen skulle møtes. Han prøvde å fokusere. Han hjalp elever med matteoppgaver, løste konflikter om viskelær og fargeblyanter, gikk gjennom juleverkstedplaner og pakket ferdig tegninger som skulle hjem til foreldrene. Men alt var som om det lå litt i bakgrunnen — for inni ham var det et stille og intenst ekko av Mats' ord: Du har en måte å være still på. Som gjør at jeg vil lære deg å kjenne. Didrik måtte blunke hardt hver gang tanken dukket opp. Han var ikke vant til å høre slikt. Han var ikke vant til at noen så ham på den måten. Da storefri kom, var Didrik nesten redd for at Mats ville være opptatt. At øyeblikket fra morgenen ville forsvinne. At alt kanskje bare føltes stort for ham — ikke for Mats. Men da han gikk inn i personalrommet, så han Mats' reaksjon som et lys han ikke var forberedt på. Mats så opp fra notatene sine, og ansiktet hans lyste opp i et varmt, uhindret smil som var så oppriktig at Didrik kjente hjertet slå litt feil i brystet. «Hei,» sa Mats, lavt. «Der er du.» Ikke en gang en formell «hei». Bare den myke, gjenkjennende tonen som sa: du er her nå, og jeg har ventet. Didrik satt seg. Mer rolig denne gangen. Litt tryggere. Som om ordene fra tidligere hadde begynt å bygge et lite fundament under ham. Mats la bort notatene sine. Ikke på en distré måte — men på den måten noen gjør når de bestemmer seg for at det som skal skje nå, er viktigere. «Hvordan går det?» spurte Mats. Didrik pustet inn, ut. «Fin dag. Litt... mye energi i klassen.» «Du ser litt... borte ut,» sa Mats forsiktig. «Borte?» Didrik løftet et øyenbryn. Mats smilte svakt. «Som om du tenker på noe.» Didrik så ned på hendene sine. Fingrene hans strøk langs kanten av kaffekoppen. «Det gjør jeg også.» «Hva tenker du på?» spurte Mats. Det var ikke et krav. Ikke engang et press. Det var en invitasjon. Og Didrik kjente det. Hele kroppen reagerte på den måten Mats stilte spørsmål på — som om han ikke ville ha et perfekt svar, bare et ekte et. Han tok et lite pust. «På deg,» sa Didrik nesten uhørlig. Mats' øyne myknet, og Didrik merket med én gang at han ikke hadde sagt feil. «Det gjør meg glad,» sa Mats. «At du tenker på meg.» Didrik så opp, usikker. «Er det... rart?» «Nei,» svarte Mats. «Det er fint.» En liten stillhet fylte rommet rundt dem, men den var varm, ikke ubehagelig. «Kan jeg spørre deg noe, Didrik?» sa Mats til slutt, og stemmen hans bar en viss sårbarhet. «Ja.» «Hvorfor er du... forsiktig?» Didrik ble stille. Ikke fordi han ble sint eller redd — men fordi få spørsmål hadde noen gang truffet så

presist. Han svelget. Hendene hans skalv litt, så han gjemte dem under bordkanten. «Jeg vet ikke helt hvor jeg skal begynne,» sa han. «Start hvor du vil,» svarte Mats mykt. Og akkurat den setningen — Start hvor du vil — gjorde noe inni Didrik. Det var ikke et krav. Det var ikke en forventning. Det var en trygghet. Han tok en sakte pust. «Jeg har alltid... holdt ting inni meg,» begynte Didrik. «Lenge. Jeg vokste opp i en god familie, men... det var aldri rom for å være annerledes. Ikke på den måten.» Mats nikket — ikke som en som hadde fasiten, men som en som forsto følelsen. «Jeg har alltid visst at jeg... liker menn,» fortsatte Didrik og kjente pulsen hamre. «Men jeg har aldri... sagt det. Ikke til noen.» Mats' blikk ble ikke sjokkert. Ikke skremt. Ikke overrumplet. Det ble varmere. Stille varmere, som om han hadde ventet på at Didrik skulle ta dette lille skrittet. «Takk,» sa Mats lavt. «For hva?» Didrik så overrasket opp. «For at du sa det til meg,» svarte Mats. «Det er ikke lite. Det er stort. Det betyr at du stoler på meg.» Didrik kjente noe stige i brystet — en blanding av frykt og lettelse og noe som minnet om... stolthet. En ny følelse for ham. «Jeg stoler på deg,» sa han. Mats smilte — et mykt, nesten sårt smil. «Det er jeg glad for. Mer enn du tror.» Didrik så bort igjen. Det var så mye i kroppen hans nå. For mye. «Det er bare... vanskelig å si det høyt,» innrømmet han. «Det forstår jeg,» svarte Mats. «Jeg brukte lang tid selv.» Didrik så opp, overrasket. «Du også?» Mats nikket. «Jeg fortalte det ikke før jeg var nitten. Og selv da... var det vondt. Fordi jeg var redd for å miste noen. Det tok tid å finne meg.» Didrik kjente noe skifte i brystet. En ny form for forbindelse. En deling. Et sårbart fellesskap. «Hvordan... klarte du det?» spurte han. Mats pustet ut. «Jeg ble sliten av å være noen jeg ikke var. Det var som å gå med en tung jakke når det er varmt ute. Til slutt måtte jeg ta den av. Eller så hadde jeg druknet i den.» Didrik nikket langsomt. Han forstod. Mer enn han kunne uttrykke. «Jeg er ikke helt der,» sa han forsiktig. «Men... kanskje en dag.» «Du trenger ikke være der nå,» svarte Mats. «Det er godt nok at du er her.» Didrik kjente varmen i brystet bre seg som lys. Ingen hadde noen gang møtt hans sårbarhet med så mye ro. Og akkurat da storefri var over og klokken ringte igjen, tenkte Didrik: Dette... dette er begynnelsen på at jeg tør å åpne meg. Timene etter storefri gikk som i en stille, emosjonell tåke. Ikke uklar, ikke forvirret — men mett. Som om alt Didrik hadde delt og alt Mats hadde sagt, fortsatt lå som varme flekker under huden hans. Hver gang Didrik stoppet opp mellom timene, hver gang han gikk gjennom gangen, hver gang han rettet på bøker og snakket med elevene, kom Mats' ord tilbake: Det er godt nok at du er her. Det betyr at du stoler på meg. Jeg kjenner stillheten din, fordi jeg har den samme. Det var så mye i dem. Så mye mer enn Didrik var vant til at noen så. Så mye mer enn han noen gang hadde delt. Men han hadde delt det

med Mats. Og Mats hadde tatt imot det som om det var noe dyrebart. Da siste time var over, ble Didrik stående litt ekstra lenge og pakke sekken. Han kjente på en sårbar uro — ikke frykt, men en følelse av å være på vei inn i noe nytt. Noe han ikke helt visste hvordan han skulle navigere. Da han gikk ut i gangen, var det nesten som om kroppen hans visste det før hodet hans gjorde det: Mats sto der. Lent mot veggen utenfor klasserommet, som om han hadde hørt Didriks skritt før Didrik selv gjorde det. Han så opp, og blikket som traff Didrik var varmt, rolig og litt søkende. «Hei,» sa Mats, og stemmen hans var så lav at den nesten ikke bar gjennom gangen. «Er du klar?» «Klar?» gjentok Didrik, og kjente en myk varme stige i brystet. «Til å gå,» svarte Mats. «Til å være litt... sammen.» Det var ikke ordene som gjorde det. Det var måten Mats sa sammen på. Som om det betydde noe mer enn å bare forlate skolen samtidig. Didrik nikket. «Ja. Jeg er klar.» De begynte å gå side ved side ut i vinterkvelden. Snøen hadde begynt å falle igjen, men denne gangen var det store, sakte flak som gjorde at verden føltes mykere enn tidligere. Lydene ble dempet, og alt hadde en slags ro over seg som gjorde Didrik mindre redd for stillheten. De gikk en stund uten å si noe. Ikke fordi det var vanskelig å snakke, men fordi det føltes godt å bare være stille sammen. Etter noen minutter tok Mats et lite pust og sa: «Kan jeg spørre deg noe? Litt personlig.» Stemmen hans var forsiktig. Som om han ikke ville tråkke feil. «Ja,» svarte Didrik. «Du kan spørre.» «Hvordan... var det for deg å vokse opp med det du bar på? At du visste, men ikke sa det.» Didrik stoppet ikke å gå, men han kjente noe stramme seg i brystet. Ikke vondt. Bare... nakent. «Det var... ensomt,» sa Didrik til slutt, langsomt, som om han måtte veie hvert ord. «Som om alle andre hadde noe de kunne være åpne om. Jeg følte at jeg måtte holde pusten hele tiden.» Mats så på ham, og blikket hans var fylt av noe Didrik ikke var vant til å motta — omsorg uten medlidenhet, forståelse uten krav «Det må ha vært tungt,» sa Mats mykt. «Det var det,» svarte Didrik, og overrasket seg selv med hvor ærlig han var. «Og det er fortsatt det noen ganger. Jeg er redd for hva folk vil si. Hva familien min vil tenke. Om jeg vil miste noe.» Mats pustet stille ut, som om ordene traff ham et sted han kjente igjen. «Jeg mistet noen,» sa han lavt. «Da jeg sto frem. Ikke mange, men noen.» Didrik snudde seg mot ham. «Det gjør vondt å høre.» «Det gjorde vondt å oppleve,» sa Mats. «Men jeg fant også ut hvem som virkelig var glad i meg.» De gikk noen meter i stillhet. Snøen la seg som hvite prikker i håret deres. «Jeg er ikke klar for å si det høyt til alle enda,» sa Didrik stille. «Du trenger ikke være det,» svarte Mats. «Ikke nå. Ikke i morgen. Ikke før du selv vil.» Didrik så på ham igjen. «Det er bare... første gang jeg sier det høyt til noen.» Mats stanset. Han så på Didrik med et uttrykk som var så åpent, så dypt, at Didrik

nesten ikke klarte å holde blikket. «Da... er jeg æret,» sa Mats. «At det var meg du sa det til.» Didrik kjente en klump i halsen. Ikke av sorg, men av noe varmt, forsiktig og fint. «Det føles... trygt med deg,» sa Didrik lavt. Mats' skuldre sank litt, som om en usynlig vekt forsvant fra dem. «Det er alt jeg vil,» sa han. «Å være trygg for deg.» Den setningen traff Didrik hardere enn noe han hadde hørt på årevis. Han tok et lite steg nærmere. Uten at han helt merket det. Mats så det. Han reagerte ikke med å gå nærmere eller trekke seg unna. Han bare ble stående — åpen, tilgjengelig, rolig. «Du er...» begynte Didrik, men setningen knakk litt. «Jeg er hva?» spurte Mats mykt. Didrik trakk pusten. Han klarte ikke si hele setningen. Men han klarte dette: «Varm.» Mats smilte — og det smilet var et av de vakreste Didrik hadde sett. «Du også,» svarte Mats. De gikk videre, langsomt, nærmere nå. Ikke så de rørte hverandre. Men så nær at Didrik kunne kjenne Mats' varme som et felt rundt kroppen sin. Da de nådde busstoppen, ble de stående og se på snøen som falt i gatslyset. «Vil du at jeg skal ta bussen med deg i dag også?» spurte Mats stille. Didrik så ned, så opp igjen — og for første gang sa han ordene uten frykt. «Ja. Jeg vil det.» Mats smilte igjen. Et lite smil. Men det var nok. «Da gjør vi det.» Og mens bussen sakte kom glidende gjennom snøen, visste Didrik en ting helt sikkert: Han var ikke ferdig med å åpne seg. Dette var bare begynnelsen. Bussen var varm da de steg om bord, og de to fant automatisk setet de hadde sittet i dagen før. Det var som om plassen allerede bar spor av dem — en liten trygg sone midt i vinterkvelden. Snøen falt fortsatt tett utenfor, og de duggede rutene skapte en avskjermet følelse, som om verden utenfor ble hvisket bort. Didrik satte seg først, Mats like ved siden av. De var bare en håndbredde fra hverandre, og den lille avstanden var elektrisk. Ikke fordi den var for liten — men fordi den var perfekt. Akkurat nær nok til at Didrik kunne kjenne Mats' tilstedeværelse, uten at det ble overveldende. Mats pustet rolig ut, som om han endelig hadde funnet et sted han kunne hvile skuldrene sine. «Hvordan føles alt dette for deg?» spurte han forsiktig, mens han lente seg litt bakover i setet. Didrik kjente brystet bli varmt av spørsmålet. Han visste akkurat hva Mats mente, og at Mats ikke la inn noe press — bare et ønske om å forstå. «Det føles... nytt,» sa Didrik først. «Nytt og stort.» Mats nikket. «Det gjør det for meg også.» «Gjør det?» Didrik så overrasket opp. «Ja,» svarte Mats lavt. «Det var lenge siden jeg... kjente noe slikt. At noen betyr noe for meg så fort. At jeg blir glad bare av å se dem komme inn i et rom.» Didrik ble helt stille. Ikke fordi han ikke visste hva han skulle si, men fordi ordene Mats nettopp hadde delt var så mye mer enn Didrik hadde turt å drømme om. «Du... mener meg?» spurte Didrik, nesten hviskende. «Ja,» sa Mats, uten et øyeblikks tvil. «Jeg mener deg.» Didrik måtte lukke øynene et kort sekund for å hente seg inn.

Det var som om hjertet hans prøvde å fylle en plass det ikke hadde hatt før, og det gjorde nesten fysisk vondt — ikke av smerte, men av at det strakte seg etter noe han ikke hadde visst at han kunne få. «Jeg vet ikke hvem jeg er i dette enda,» sa Didrik lavt. «Jeg vet ikke helt hvordan jeg... gjør dette.» «Du trenger ikke vite det,» svarte Mats rolig. «Vi tar det sakte. Ett steg av gangen.» Didrik åpnet øynene og så på ham. «Hva om jeg gjør feil? Hva om jeg drar meg unna?» Mats så på ham med en alvorlig varme som sendte en dirring ned ryggraden hans. «Da gir jeg deg plass,» sa Mats. «Men jeg går ikke.» Setningen traff Didrik så hardt at han måtte trekke pusten dypt. Ikke gå. Han sa jeg går ikke. «Hvorfor?» spurte Didrik, med en sårhet han ikke lenger prøvde å skjule. «Fordi du er verdt å bli for,» svarte Mats, helt enkelt. Didrik kjente noe briste inni seg — en tåre som ville frem, men som han svelget stille ned. «Ingen har sagt det til meg før,» sa Didrik. Mats' ansikt ble mykt, nesten ømt. «Da er det på tide noen gjør det.» Bussen passerte en gate med julelys. Det varme lyset reflekterte i vinduet foran dem og la et mykt skjær over Mats' ansikt. Didrik kunne se hvert trekk tydelig: den klare linjen i kjeven, øynene fylt av en varme som gjorde vinterluften ubetydelig, den lille rynken mellom brynene som kom når han konsentrerte seg om å være helt, fullstendig til stede. Det slo Didrik plutselig at Mats ikke bare så ham. Mats valgte ham. Valgte dette. Valgte dem. «Mats?» sa Didrik. «Ja?» «Jeg er... redd.» Mats nikket, uten å trekke seg unna. «Det er jeg også.» Didrik så overrasket på ham. «Du?» «Ja,» svarte Mats. «Fordi dette betyr noe. Det gjør alltid litt vondt når noe betyr noe.» Didrik satt stille i flere sekunder, før han sakte løftet hånden sin fra fanget sitt. Den skalv litt. Han visste ikke helt hva han ville. Han visste bare at han ville nærmere. Han la hånden sin forsiktig på setet mellom dem — ikke på Mats' hånd, men nær nok til at det var en invitasjon. En forsiktig, stille invitasjon. Mats så ned. Et øyeblikk som var så stille at Didrik holdt pusten. Så gjorde Mats den minst dramatiske, men mest betydningsfulle ting Didrik noensinne hadde opplevd: Han la hånden sin over Didriks. Ikke stramt. Ikke krevende. Bare varmt. Trygt. Tålmodig. Didrik kjente en varme spre seg gjennom hele kroppen, som om alt inni ham endelig fant et sted å hvile. «Er dette greit?» spurte Mats lavt. «Ja,» svarte Didrik, og stemmen hans skalv. «Ja, veldig.» «Bra,» sa Mats, og klemte hånden hans mykt. «Vi begynner her.» Didrik satt lenge og bare kjente varmen fra Mats' hånd. Ikke noe annet skjedde. Men dette — dette var større enn et kyss, større enn et løfte. Det var første gang Didrik holdt en manns hånd. Første gang han kjente seg nær noen. Første gang han ikke gjemte seg. Da bussen bremset ved Didriks stopp, reiste ingen av dem seg med det samme. «Sees i morgen?» spurte Mats. «Ja,» svarte Didrik. «Jeg vil det.» Mats smilte, og blikket hans var fylt av et stille løfte. «Jeg også.» Didrik

gikk av bussen med hjertet fullt av en ny, sår og vakker følelse: Han var ikke alene lenger. Da Didrik steg av bussen, ble han stående et øyeblikk på fortauets mens dørene lukket seg bak ham. Han så Mats gjennom glasset – et mykt blikk, en liten vink, det kjente smilet som nå hadde begynt å føles som noe han ikke visste om han kunne klare seg uten. Bussen rullet videre, og snøen falt tett rundt Didrik. Gatene var stille, bare de gule gatelyktene lagde små øyer av lys i vintermørket. Men Didrik hørte nesten ingenting. Alt i ham var uvanlig stille – ikke fordi han var redd, men fordi han var... fylt. Han gikk sakte hjemover, som om føttene hans visste at han trengte tid til å lande. Luften var kald mot kinnet, men inni ham var det varmt, nesten for varmt. Hånden hans var fortsatt varm fra Mats' hånd. Det vaket en ny følelse i kroppen hans, en som var både vakker og sårbar og litt skremmende: Dette betyr noe. Dette betyr... mye. Da han kom inn i leiligheten, lukket han døren bak seg og sto lenge stille i den lille gangen, med ryggen lent mot veggen. Han trakk pusten dypt, og hjertet slo så høyt at han var sikker på at det ville høres om noen sto utenfor. Han tok av seg jakken, gikk inn på kjøkkenet og skrudde på en liten lampe. Den ga et varmt, gult lys som fylte rommet med en slags stille intimitet. Han satte på vannkokeren, men han satte seg ikke ned. Han bare sto og lente hendene mot benken, mens tankene hans fløt. Han tenkte på hånden deres. På den første berøringen som ikke var tilfeldig. På at Mats hadde spurt Er dette greit?, og på varmen i stemmen hans da Didrik hadde svart ja. Han tok hendene opp foran seg og så på dem. Samme hender som hadde vært hans hele livet. Men i kveld var de annerledes. Som om de hadde blitt sett. Som om de ikke lenger bare tilhørte ham. Vannkokeren pep, og Didrik laget seg te, men drikken ble fort glemt på bordet. Han gikk til stuevinduet i stedet, dro gardinen litt til side og så ut. Snøen la seg rolig som små hvite fjær. Den dempet alt, som en hånd som la seg over verden og sa: Nå er det lov å være stille. Han trakk et pledd rundt skuldrene og satte seg i sofaen. Ikke for å hvile, men for å... være. Bare være. Noe han sjelden tillot seg selv. Etter noen minutter tok han mobilen opp. Ingen meldinger. Han hadde ikke ventet en. Og likevel... Han åpnet meldingen fra Mats fra dagen før. Leste den. Og leste den igjen. Jeg liker å være rundt deg, Didrik. Det kjennes... riktig. Didrik lukket øynene. Han hadde aldri fått en slik melding før. Aldri blitt sett på den måten. Aldri blitt valgt på den måten. Det var ikke store ord. Men det var ekte. Han merket at brystet strammet seg, og han tok hånden opp og la den langs hjertet. Ikke for å holde igjen. Men for å kjenne at det var der, levende og varmt. For første gang siden han var barn, kjente han ikke skam over følelsene sine. Ikke feil. Ikke frykt. Bare... seg selv. Etter en lang stund tok han mobilen igjen. Denne gangen skrev han ikke en melding impulsivt. Han

pustet, tenkte, kjente etter. Og skrev så: Takk for i dag. Jeg har aldri følt meg så trygg før. Han så på ordene lenge. Han kunne slette dem. Omskrive dem. Gjøre dem mindre. Men han gjorde ikke det. For første gang valgte Didrik sannheten. Den enkle, sårbare sannheten. Han sendte meldingen. Og i sekundet etter la han mobilen ned og kjente en skarp, vakker sårhet i brystet – som et hjerte som åpner seg for første gang på veldig lenge. Ti minutter senere vibrerte telefonen. Melding fra Mats. Det er fordi du ikke må være redd med meg. Vi tar dette sammen, Didrik. Jeg er her. Didrik kjente det som en varm strøm gå fra hjertet og ut i fingrene. Han lente hodet mot sofaryggen, trakk dynen tettere rundt seg og lot snøfallet utenfor være det eneste som beveget seg. Og da han lukket øynene, var følelsen som fylte ham klar: Jeg begynner å tørre. Jeg... begynner å våge dette. Det var en torsdag ettermiddag, og himmelen over Stavanger var farget i bleke nyanser av rosa og blått, slik den bare var på klare vinterdager. Snøen hadde lagt seg jevnt, uten vind, uten uro, bare et stille teppe som dempet alle lyder. Da Didrik gikk ut av skolen den dagen, kjente han snøen knirke under skoene som en rytme han begynte å forbinde med noe trygt. Noe godt. Mats stod ute og ventet på ham. Ikke tilfeldig. Ikke som et voksent «jeg sto bare her». Men som en som faktisk hadde gått ut litt tidligere, sett etter Didrik og ønsket å være der når han kom. «Hei,» sa Mats, og stemmen hans var akkurat så varm at Didrik kjente kroppen slappe av med en gang. «Hei,» svarte Didrik, og han kunne ikke skjule smilet. «Bli med meg et sted?» spurte Mats uten forvarsel, men med et glimt i øynene som gjorde at Didrik straks merket at dette ikke var en vanlig ettermiddag. «Hvor da?» spurte Didrik og prøvde å ikke virke for nysgjerrig, men stemmen hans hadde allerede gitt ham bort. «Jeg vil vise deg noe.» Mats smilte. «Det er ikke langt. Men du trenger varme klær.» Didrik blunket. «Jeg har varme klær.» «Fint,» sa Mats. «Da kjører vi.» De satt i bilen bare minutter senere. Mats kjørte rolig, som om han ikke hadde hastverk med noe — eller kanskje bare ikke ville at øyeblikket skulle gå for raskt. Didrik satt med hendene foldet i fanget, litt spent, litt nervøs, men mest av alt fylt av en forventning han ikke hadde kjent på mangfoldige år. «Du er stille,» sa Mats og så på ham et kort øyeblikk før han igjen festet blikket på veien. «Jeg prøver å gjette hvor vi skal,» svarte Didrik. «Du kommer ikke til å klare det,» lo Mats lavt. «Men du kan prøve.» «Er det... skog?» spurte Didrik. «Kanskje.» «Hester?» «Mulig.» «Snø?» «Definitivt.» Didrik lo nå også, og noe inni ham myknet enda mer. Mats hadde denne evnen — til å gjøre vanskelige ting enklere, tunge ting lettere, og hverdagsøyeblikk til noe som kjentes... stort. Etter omtrent ti minutter tok Mats en avkjørsel mot en liten gård. Gårdstunet var dekorert med hvitkrystet snø, et par lykter hang på en gammel stallvegg, og en svak duft

av høy og vinterlaftet treverk hang i luften. Og der — midt på tunet — sto en slede. En ordentlig, håndlaget tretreslede med myke saueskinn lagt over setet og to rolige fjordinger spent fast foran den. De sto stille, nesten som om de hadde ventet på nettopp dette øyeblikket. Didrik stoppet. Hele kroppen hans gjorde det samme. «Mats...» sa han lavt, nesten viskende. «Overraskelse,» svarte Mats, og blikket hans var nesten mer nervøst enn Didriks. «Jeg tenkte... det kunne være fint. Litt ro. Litt vinter. Litt... deg og meg.» Didrik kjente at hjertet gjorde en urolig, vakker bevegelse inni brystet. «Det er... utrolig.» Mats gikk frem, hilste på hestene, la hånden langs deres varme, myke nakker. Det så så naturlig ut, som om han hadde gjort dette hundre ganger før. Didrik så på ham og kjente noe han sjelden tillot seg selv: beundring. Ikke for hva Mats gjorde, men for hvem han var. Måten han rørte seg på, måten han pustet på, måten han så verden litt mykere enn de fleste. «Kom,» sa Mats. «Bli med opp.» Didrik satte seg i sleden, litt usikker først, men når han lot hendene hvile på saueskinnet, virket det som det mest naturlige i verden. Mats satte seg ved siden av ham. Og plutselig var det ikke plass til så mye luft mellom dem. Varme skuldre som nesten berørte hverandre. Knær som var nær nok til at Didrik kunne føle varmen selv gjennom stoffet. Den eldre damen som eide gården, ga tøylenes til Mats og blunket til dem begge. «Kos dere. Veien gjennom skogen er vakker nå.» Så satte hestene seg i bevegelse. Sleden gled fremover, stille, mykt, nesten svevende i den dype snøen. Lyden av seletøyets små bjeller blandet seg med knitringen fra frosten og den langsomme, rytmiske pusten fra de rolige fjordingene. Skogen åpnet seg rundt dem som et eventyr — høye trær, snø som la seg på grenene som hvitt gull, ettermiddagslys som silte inn i myke stråler. Didrik kjente det med én gang: Han pustet annerledes her. Dypere. Friere. Som om kroppen forstod noe han selv ikke helt hadde ord for. «Hva tenker du?» spurte Mats sakte uten å se på ham, som om han ikke ville avbryte stillheten helt. Didrik trakk inn den skarpe, vakre vinterluften. «Jeg... vet ikke helt. Det er så mye på én gang.» «Fortell meg?» Mats' stemme var lav, som om han snakket direkte til Didriks hjerterytme. «Det er...» Didrik lette etter ordene. «Vakkert. Rolig. Og... litt overveldende.» Mats smilte. «Det er lov å være overveldet.» Didrik så på ham, og Mats møtte blikket hans. En kort stund var det bare det — to blikk, en slede, en vinter som holdt pusten. «Jeg ville vise deg noe fint,» sa Mats. «Noe som gjorde at du kunne... være litt i det som er godt.» Didrik kjente en pressende varme bak ribbeina. «Det er fint.» «Og godt?» spurte Mats. «Ja,» svarte Didrik, og det kom fra et sted så dypt i ham at han ikke klarte å gjemme det denne gangen. «Veldig godt.» Mats vendte blikket frem igjen, og Didrik la merke til at han bet seg svakt i underleppen — en liten bevegelse som

sa mer enn tusen ord. Sleden gled videre inn i skogen. Og Didrik kjente: Dette var begynnelsen på noe han aldri hadde våget å drømme om. Sleden gled lenger inn i skogen, og lyset mellom trærne skiftet fra gyllent til blålig, som om naturen skiftet tone for akkurat dette øyeblikket. Jo lengre de kom inn, jo stillere ble det. Ikke en bil, ikke en fugl, ikke et vindkast. Bare hestesnøft, de små bjellene som klirret mykt, og den rytmiske friksjonen av meiene som skar gjennom snøen. Didrik merket hvordan stillheten ikke presset ham slik den pleide å gjøre. Han ble ikke rastløs. Han ble ikke usikker. Tvert imot — han sank inn i den. En del av ham ble rolig på en måte han knapt kjente igjen. Mats satt rett ved siden av ham, så nær at Didrik kunne kjenne varmen fra kroppen hans som en myk glorie i luften mellom dem. Hver sving i stien førte skuldrene deres nærmere, aldri helt i kontakt, men alltid på randen av det. Et sted mellom to høye graner sa Mats lavt: «Jeg er glad du ble med.» Didrik smilte litt. «Jeg er glad du spurte.» «Jeg var faktisk litt nervøs,» fortsatte Mats, som om ordene bare dryppet ut av ham. «Jeg tenkte at det kanskje ble for mye. For romantisk. Eller for... direkte.» Didrik snudde seg mot ham, overrasket. «Nervøs? Du?» Mats lo stille. «Selvsagt. Dette er ikke noe jeg bare gjør med hvem som helst.» Ordene hang i luften. Som små snøflak av mening og undertoner. «Hvordan... mente du det?» spurte Didrik forsiktig. Mats nølte et sekund. Så vendte han hodet sakte mot Didrik, og blikket hans var åpent. Ikke påtrengende, men sant. «At dette betyr noe for meg.» Didrik kjente magen knyte seg — ikke i frykt, men i en intens, vakker ømhet som nesten gjorde vondt. «Det betyr noe for meg også,» svarte han lavt. «Mer enn jeg forstår akkurat nå.» Mats pustet rolig inn, som om noe i ham slapp taket. «Det er nok.» Sleden kjørte ut på en liten lysning, der trærne var dekket av tung snø som hang fra grenene som hvite gardiner. Solen var i ferd med å gå ned, og himmelen var strødd med pastellfarger som reflekterte i snøen. Det var som å kjøre gjennom et maleri. «Wow...» pustet Didrik. «Ja,» sa Mats, og han sa det på en måte som gjorde det klart at han ikke bare mente utsikten. Han så på Didrik lenge nok til at Didrik merket det før han våget å møte blikket. De satt slik noen sekunder — verden rundt dem var helt stille, og de to var bare mennesker i en slede, midt i et vinterlandskap, men det føltes som mer. Som om noe inni dem begge var i ferd med å finne form. «Kan jeg spørre deg om noe?» spurte Mats plutselig, med en ny tone. Litt dypere. Litt mer ærlig. «Ja,» svarte Didrik, selv om hjertet hans begynte å dunke fortere. «Når du... fortalte meg det du gjorde i går,» fortsatte Mats, «om at du aldri hadde sagt det til noen før...» «Ja?» Didrik svelget. «Hva fikk deg til å ville si det til meg?» Spørsmålet var ikke et krav. Det var en dør Mats åpnet — forsiktig, varsomt — og Didrik kjente at noe i brystet hans ville svare. Det var ikke lett. Men det var sant.

«Fordi jeg føler meg trygg med deg,» sa Didrik, og stemmen hans var nesten lavere enn han hadde ventet. «Du... presser meg ikke. Du gir plass. Og jeg... vil være nær deg. Jeg vil det mer enn jeg tør å innrømme.» Mats ble helt stille. Ikke fordi det var feil. Ikke fordi det var for mye. Men fordi det traff ham. Han snudde seg helt mot Didrik nå. «Jeg vil være nær deg også,» sa Mats, og stemmen hans hadde den tonen som gjorde Didrik varm helt ut i fingertuppene. «Mer enn jeg har våget å si.» Didrik måtte trekke pusten dypt. «Men jeg vet ikke helt hvordan,» la han til, så ærlig at det nesten gjorde vondt å si det. «Det trenger du ikke vite,» svarte Mats. «Det holder at du vil.» Hestene saknet farten litt, og slederuten gikk gjennom en trang, vakker allé av trær. Snøen hang som tunge kranser over dem. Som et tak laget av vinter. Som et rom bare for dem. Didrik kjente det komme som en bølge inni seg — en trang til å si mer. Til å vise mer. Til å slippe litt av det han alltid hadde holdt fast i. «Mats?» sa han, lett skjelvende. «Mm?» «Jeg... har aldri vært så nær noen før.» Mats så ned på hendene sine et øyeblikk — og da han så tilbake, var blikket hans mykt som fløyel. «Jeg skal være forsiktig med deg,» sa han. «Jeg lover.» Didrik måtte lukke øynene et øyeblikk for å holde tårene tilbake. Ikke fordi han var trist. Men fordi ingen noensinne hadde sagt noe slikt til ham. Da sleden gjorde en liten sving, kom Didrik uventet tett inntil Mats. Ikke mye. Men nok til at skuldrene deres møttes. Bare noen få sekunder — men det var nok til at Didrik kjente det som en varm strøm gjennom kroppen. Han skulle trekke seg unna instinktivt — slik han alltid gjorde — men Mats la hånden forsiktig over Didriks underarm. Ikke for å holde ham fast. Men for å la ham vite: Du trenger ikke trekke deg unna. Didrik ble sittende slik — med Mats' hånd over armen — og det var som om noe inni ham endelig slapp taket. Ikke frykten. Men ensomheten. Sleden gled inn i en del av skogen der trærne sto tett og høye, som gamle voktere som hadde sett tusen vintere komme og gå. Snøen hang tungt på greinene, og av og til drysset et fnugg ned på Didriks skulder, smeltet med det samme og forsvant i stoffet. Det var som om naturen hvisket rundt dem — stille, tålmodig, forventningsfull. Mats' hånd hvilte fortsatt lett på Didriks underarm. Bare et lite berøringspunkt, men det var nok til at Didrik kjente hver nerve i kroppen våkne. Den vanlige refleksen hans — å trekke seg unna, gjøre seg liten, unngå intimitet — kom ikke. Eller... den kom, men ble stille, som om den ikke lenger var sjefen. Mats' hånd var så varm. Så forsiktig. Så... riktig. «Er det greit?» spurte Mats lavt. Det var så typisk ham. Alltid spørre. Aldri ta. Aldri presse. Bare tilby. Didrik nikket. «Ja.» Og selv om stemmen var lav, var svaret sant. De kjørte sakte inn i en lysning, nesten perfekt formet som en liten sirkel av lys. Solen var på vei ned bak tretoppene, og alt badet i et rosa skjær som gjorde snøen gylden. Det var vakkert på en slik

måte at Didrik nesten ikke klarte å ta det inn. «Det er som...» begynte han. «...en egen verden,» fullførte Mats. Didrik så på ham. «Ja. Akkurat.» En stund sa ingen noe. De bare satt. Nær nok til å kjenne varme. Langt nok fra til å kjenne spenning. Og trygg nok til å la hjertet roe seg. Det var Mats som brøt stillheten. «Kan jeg si noe? Litt... ærlig?» Didrik kjente hjertet hoppe. «Ja.» Mats så fremover mens han snakket, som om han måtte se noe rolig mens han avslørte noe viktig. «Det er lenge siden jeg har gjort noe sånt som dette med noen.» «Sledetur?» spurte Didrik forsiktig. «Det også,» lo Mats lavt. «Men jeg mener... å ville noe med noen. Å kjenne at det vokser noe i meg som ikke er... flyktig.» Didrik pustet inn, holdt pusten litt, pustet ut. «Jeg... kjenner det også.» Mats så direkte på ham nå. Blikket var ikke varmt denne gangen. Det var varmt og dypt. Som om han lette etter noe i Didrik — og fant det. «Når jeg er med deg,» fortsatte Mats, «så føles det som om pusten min faller på plass. Som om jeg kan slippe skuldrene. Og det... er sjelden for meg. Veldig sjelden.» Didrik fikk en klump i halsen. «Det er sjelden for meg også.» «Det er derfor jeg tar det sakte,» sa Mats. «Jeg vil ikke skremme deg.» Didriks stemme var nesten en hvisking da han svarte. «Du skremmer meg ikke.» «Nei?» Mats så på ham med en ørliten skepsis, men også håp. «Nei,» gjentok Didrik. «Jeg er... bare uvant. Ikke redd.» Mats pustet ut, og noe i kroppen hans myknnet så synlig at Didrik merket det selv uten å se direkte på ham. Det var som om Mats ga seg selv lov til å slappe av litt mer. Å tro litt mer. Så skjedde det noe. Hestene saknet farten enda mer, som om de forsto at øyeblikket trengte rom. En gren over dem drysset snø i en sakte, vakker bue som glitret i luften. Solen traff akkurat på kanten av sledekanten og farget alt rosa og gull. Og midt i det — helt uten at Didrik planla det — lente han seg litt nærmere Mats. Det var ikke et stort bevegelse. Bare noen centimeter. Kanskje to. Men det var nok til at skuldrene deres berørte hverandre. Bare så vidt. Bare et øyeblikk. Men Mats trakk ikke away. Han snudde ansiktet mot Didrik, langsomt, som om han var redd for å bryte noe som var hellig. «Du kom nærmere,» sa han rolig, ikke overrasket, ikke triumferende — bare oppmerksom. «Jeg vet,» svarte Didrik, og det var som å åpne en dør han hadde holdt lukket i årevis. «Går det bra?» spurte Mats. Didrik svarte uten å nøle denne gangen. «Det føles... trygt.» Mats' øyne var fulle av noe mykt, nesten varmt som flammer. «Det gjør meg veldig glad.» Didrik snudde hodet igjen, så rett frem, men skuldrene deres var fortsatt i kontakt. Og det var noe med den stillingen — den myke berøringen, det delte pusten, stillheten rundt dem — som fikk Didrik til å kjenne at hjertet hans ikke lenger skjulte seg. Etter noen sekunder sa Mats stille: «Jeg har lyst til å holde rundt deg.» Didrik fikk nesten ikke puste. Ikke fordi han var redd — men fordi kroppen hans hadde ventet på en slik

setning i årevis. «Jeg...» Han svelget. «Jeg vil det også. Men... jeg er litt redd.» «Da gjør vi det sakte,» sa Mats, med den mykeste stemmen Didrik hadde hørt ham bruke. «Alt vi gjør... kan vi gjøre sakte.» Og så — forsiktig, nesten som en hvisking i form av en bevegelse — la Mats armen rundt Didriks rygg. Ikke stramt. Ikke krevende. Bare varmt. Didrik ble stående helt stille først. Så slapp kroppen hans en spenning han ikke visste at han bar. Skuldrene sank. Pusten ble dypere. Hjertet slo ikke lenger som et varsel — men som en åpning. Han lente seg inntil Mats. For første gang i sitt liv lente Didrik seg inn i noen. Og Mats holdt ham. Rolig. Trygt. Som om dette var helt naturlig. Som om Didrik hadde hørt til der hele tiden. Ingen av dem sa noe mer. De bare satt slik — i en slede som gled gjennom snødekket skog, med vinterlyset rundt dem og et nytt, stille kapittel mellom hjertene deres. Og Didrik tenkte: Dette er første gang jeg ikke vil flykte. Lengre inn i skogen ble det enda stillere. Snøen falt ikke lenger som fnugg, men som et mykt slør som svedde langsomt i luften, nesten som om tiden selv hadde valgt å gå saktere for dem. Alt rundt dem var et landskap av hvitt, gull og stille ro, og Didrik kunne kjenne Mats' puste som en jevn, trygg rytme ved siden av seg. Han satt fortsatt lent mot Mats' side, med Mats' arm rundt ryggen hans. Ikke tett, ikke eiende, men varm og støttende som en vinterkappe han ikke visste at han hadde savnet. «Dette stedet...» begynte Mats lavt. «Jeg kom hit en del som tenåring.» Didrik løftet hodet et lite hakk. «Som tenåring?» «Ja,» sa Mats og pustet ut, en sky av varm luft som forsvant i kulden. «Det var et av de få stedene jeg kunne være alene uten at noen stilte spørsmål.» Didrik kunne høre tyngden under ordene. Ikke en bitterhet — heller et ekko fra en tid som fortsatt berørte ham. «Var det vanskelig da?» spurte Didrik forsiktig. Mats brukte et øyeblikk på å svare. Ikke fordi han trengte å tenke, men fordi han valgte ordene med omsorg. «Det var... ensomt,» sa han til slutt. «Jeg visste at jeg var annerledes. Jeg visste hva jeg følte. Men jeg kunne ikke si det til noen. Jeg hadde venner, men ingen som kjente meg. Ikke virkelig.» Didrik nikket sakte. «Jeg vet litt hvordan det er.» «Ja,» sa Mats. «Jeg vet du gjør det.» Et stille sekund fulgte, der hestesnøft og bjellene i seletøyet var de eneste lydene. Så fortsatte Mats: «Første gangen jeg innrømmet for meg selv at jeg var homofil, var jeg seksten. Jeg satt akkurat her.» Han pekte mot det lille åpne området som lå mellom trærne, et sted badet i hvitt. «Det var vinter, akkurat som nå. Jeg kom hit etter skolen og ble sittende i flere timer.» Didrik kunne se det for seg — en unge Mats, alene i snøen, kanskje redd, kanskje lettet, kanskje begge deler. «Hva gjorde du?» spurte Didrik. «Jeg gråt,» sa Mats enkelt. «Ikke av skam. Ikke helt. Mer fordi... jeg visste at livet mitt kom til å bli annerledes enn jeg hadde trodd.» Didriks bryst strammet seg — ikke av medlidenhet, men av

en intens ømhet han ikke visste hvordan han skulle håndtere. «Og fordi jeg ikke visste hvem jeg kunne si det til.» Didrik tok en sakte, kontrollert pust. Han våget å spørre: «Hva med foreldrene dine?» Mats smilte, men smilet var svakt. «De er gode mennesker. Men jeg var redd for at de skulle se meg på en annen måte. Redd for at alt mellom oss skulle endre seg. Jeg ventet tre år før jeg fortalte dem det.» «Tre år...» Didrik ristet nesten umerkelig på hodet. «Var du alene hele tiden?» «Ikke helt,» svarte Mats. «Jeg hadde én venn som visste. Og så... etter hvert... fant jeg folk som var som meg. Men den første delen... den var tung.» Sleden gled videre, og lyset fra solen traff en snøtung grein slik at den glitret som sølv. Didrik svelget hardt. «Jeg skulle ønske du slapp å gå gjennom det alene.» Mats så ned på ham. «Det skulle jeg ønske du slapp også.» Det fikk Didrik til å stirre fremover, ikke fordi han ville trekke seg bort, men fordi ordene traff et sted dypt i magen. «Jeg føler meg... mindre alene nå,» sa Didrik. Det var første gang han hadde sagt noe slikt høyt. Ikke bare til Mats. Til noen. Mats' hånd på ryggen hans klemte ham forsiktig. «Det gjør jeg også.» En liten varme vokste inni Didrik, nesten som en beskjeden ild som hadde fått mer oksygen. Ikke farlig. Bare... livgivende. «Mats?» spurte Didrik, og stemmen hans skalv svakt. «Ja?» «Er det noen... du har vært glad i før?» Mats tok et dypt pust. Det var ikke et spørsmål han trakk seg unna. Han tok det inn som en som var vant til å være ærlig. «Ja,» svarte Mats. «Én.» Didrik ventet. Tok inn de små endringene i Mats' ansikt — noe mykt, noe gammelt, noe som fortsatt betydde noe, men ikke slik det hadde gjort før. «Han het Eirik,» fortsatte Mats. «Vi var sammen et år. Jeg var 22.» Didrik kjente noe stramme seg — en liten, uvant stikk av noe han ikke ville kalle sjalusi, men kanskje... usikkerhet. «Hva skjedde?» spurte han, litt lavere enn før. «Han var ikke klar,» sa Mats. «Ikke egentlig. Han ville være nær meg, men aldri åpent. Jeg kunne ikke leve sånn.» Didrik stivnet litt. Det var akkurat hans egen frykt. Hans egen virkelighet. Mats merket det. Uten å presse, uten å dytte. «Dette er ikke noe jeg sier for å skremme deg,» sa Mats og flyttet hånden ned til Didriks underarm igjen — samme varme, samme trygghet. «Du er ikke ham. Og jeg forventer ingenting av deg som du ikke er klar for.» Didrik så opp. «Men... er det ikke vanskelig? Å være med meg, hvis jeg ikke kan... være åpen sånn som du er?» Mats så på ham en lang stund, som om han formulerte svaret med hjertet. «Jeg er ikke her for hvem du kan være om et år,» sa han rolig. «Jeg er her for hvem du er nå. Og jeg vil være her mens du finner resten.» Didrik kjente hele kroppen strøkke av noe varmt og sterkt — noe som nesten gjorde det vanskelig å puste. «Jeg vet ikke hvordan jeg skal gjøre dette,» sa Didrik med en sårhet han aldri før hadde vist. «Du trenger ikke å vite det,» svarte Mats. «Jeg går med deg.» Sleden rundet nok en sving, og nå

åpnet skogen seg opp til en utsikt over et lite tjern. Vannet var dekket av is, og snøen lå perfekt på overflaten som et hvitt speil. Himmlen reflekterte svakt i isen, og hele stedet virket nesten uvirkelig. Didrik ble helt stille. Ikke av frykt. Men av noe som føltes som... undring. «Det er så vakkert,» sa han lavt. «Ja,» svarte Mats. «Det er det.» Så, etter et øyeblikk som føltes som et pust mellom to kapitler, spurte Didrik: «Kan... kan du holde meg litt nærmere?» Mats trakk ikke pusten tungt. Han rakk ikke engang å smile stort. Han bare gjorde det. Han dro Didrik litt nærmere inn mot brystet sitt, pakket armene varmere rundt ham, og slederuten ble plutselig ikke bare en ridetur — — men et sted der Didrik fant noe han aldri trodde han skulle få: Trygghet i armene til en annen. Sleden gled sakte langs kanten av tjernet, og verden rundt dem var et stille eventyr av snø, is og vinterlys. Didrik lå tett mot Mats nå, varmere enn han hadde trodd han kunne være i en kald skog midt i desember. Mats' armer var rundt ham — ikke stramt, ikke eiende, bare til stede på en måte som gjorde at Didrik ikke tenkte på å trekke seg unna. Kroppene deres fulgte slederytmen i små, myke bevegelser. Didrik kunne kjenne hjertet til Mats gjennom jakken hans — en rolig, stabil puls som gjorde noe med hans egen. Den sank, jevnet seg ut, fant en rytme han ikke hadde kjent før. «Går det bra?» spurte Mats, stemmen lav og varm mot øret hans. Didrik nikket. «Ja... det går bra.» Men ordet bra var for lite. For svakt. For vanlig. For dette var mer enn bra. Dette var noe nytt. Noe som fylte ham på en måte han aldri hadde våget å håpe på. Mats strøk tommelen langs Didriks arm — en bevegelse så liten, så myk, at Didrik kjente det som en varm bølge gjennom hele kroppen. Ikke som elektrisitet. Ikke som sjokk. Mer som en bekreftelse. «Du gjør dette veldig fint,» sa Mats rolig. Didrik løftet hodet litt. «Hva mener du?» «At du er her,» svarte Mats. «At du tør å være nær.» Didrik senket blikket. «Det er fortsatt... litt skremmende.» «Jeg vet,» sa Mats og klemte ham forsiktig. «Men du gjør det likevel. Det betyr alt.» Snøen begynte å falle tyngre, store flak som landet på Didriks hår og smeltet nedover kinnet. Han merket kulden, men den kom ikke inn i kroppen hans. Mats var som en levende varme rundt ham, et sted kroppen hans lente seg mot uten at han måtte tenke. «Mats?» sa Didrik etter en stund, stemmen så stille at det nesten ikke var mer enn en pust. «Ja?» «Hvorfor... liker du meg?» Mats ble ikke stille fordi han ikke hadde svar. Han ble stille fordi han ville finne de riktige ordene. «Det er mange grunner,» sa Mats. «Men... den viktigste er at du er deg. Du er forsiktig, men ikke lukket. Du er stille, men du føler dypt. Du er snill på en måte som ikke prøver å imponere. Du...» Mats stoppet litt, og stemmen hans ble mykere. «Du er ekte.» Didrik kjente noe varmt og tungt i brystet, som om hjertet hans hadde fått en ny form. «Men du vet nesten ingenting om meg,» hvisket han. «Det stemmer

ikke,» svarte Mats. «Jeg vet mer enn du tror.» Didrik så opp, og Mats flyttet ikke blikket. Ikke et sekund. «Jeg vet hvordan du ser ned når du blir usikker,» sa Mats. «Jeg vet at du tenker før du snakker — ikke fordi du er redd for å si feil, men fordi du vil si det som er sant. Jeg vet at hendene dine skjeller når du prøver å være modig.» Didrik måtte svelge. «Og jeg vet...» fortsatte Mats, «at du har et stort hjerte. Du har bare aldri fått legge det et trygt sted før.» Det var den setningen som gjorde det. Du har aldri fått legge det et trygt sted før. Didrik lukket øynene, og en enkelt tåre trillet nedover kinnet før han rakk å stoppe den. Ikke av tristhet. Ikke av frykt. Men av lettelse. Av noe som endelig fikk lov til å slippe. Mats merket det straks. Han la hånden varsomt på Didriks kinn og tørket tåren med tommelen — en berøring så myk at Didrik måtte holde pusten. «Det er greit,» sa Mats. «Du kan føle det du føler.» Didrik lente seg inn mot berøringen som om kroppen hans kjente veien selv. «Jeg... er redd for at jeg ikke er nok,» sa Didrik, stemmen liten og sann. «At du vil innse at jeg ikke er... modig nok eller trygg nok eller erfaren nok.» Mats ristet svakt på hodet og trakk Didrik enda litt nærmere. «Didrik,» sa han, og stemmen var fylt av en varme som nesten brant gjennom lagene av jakke og genser, «du er mer enn nok. Du trenger ikke være ferdig for at jeg skal like deg. Du trenger bare være deg.» Didrik åpnet øynene. Blikket hans møtte Mats sitt. Og i det blikket var det ikke tvil. Ikke dom. Bare ren, åpen kjærlighet i sin første, spirende form. Sleden stoppet et øyeblikk på en liten høyde med utsikt over den hvite skogen. Hestene sto rolig, som om de visste at dette øyeblikket trengte stillhet. Og Didrik... Didrik gjorde noe han aldri hadde trodd han ville tørre. Han la hodet sitt forsiktig mot Mats' bryst. Ikke for å søke beskyttelse. Ikke av frykt. Men fordi det føltes som det tryggeste stedet han noen gang hadde vært. Mats svarte uten et ord. Han la armene varmere rundt Didrik, hvilte haka mot hodet hans og pustet rolig — som om dette var stedet han også hadde lengtet etter. De satt slik lenge. I stillhet. I varme. I en slede i en vinterkledd skog, der to mennesker fant noe de begge hadde lett etter lenge: Ro. Trygghet. Nærhet. Og kanskje... begynnelsen på kjærlighet. Da sleden til slutt begynte å rulle igjen, løftet Didrik hodet litt og så opp. «Takk,» sa han stille. «For alt dette.» Mats smilte. «Det er bare begynnelsen.» Dagen etter sledeturen var Didrik mer stille enn vanlig — men på en helt ny måte. Ikke stille av frykt. Ikke stille fordi han prøvde å gjemme seg. Men stille fordi noe varmt hadde satt seg i brystet hans, og han ville ikke miste det ved å røre for mye. Hver gang han bladde i læreboka eller tok imot en tegning fra en elev, kom minnene tilbake: Mats' armer rundt ham. Varmen fra brystet hans. Snøen som falt som gull rundt dem. Mats' ord: Du trenger ikke være ferdig for at jeg skal like deg. Didrik bar dagen som en hemmelig skatt. Og alt i ham

føltes litt lettere. Da siste time var over, pakket han tingene langsommere enn vanlig. Han visste at Mats kom til å vente på ham – det hadde nesten blitt en regel, uten at de noen gang hadde sagt det høyt. Da Didrik gikk ut i gangen, sto Mats der. Ikke lent mot veggen denne gangen, men stående, hendene i lomma, som om han prøvde å skjule at han hadde ventet i flere minutter. Blikket hans ble varmt med én gang han så Didrik. «Hei,» sa Mats, og stemmen var like mild som kvelden før. «Hei,» svarte Didrik – og denne gangen klarte han ikke skjule smilet som bredte seg. «Jeg har noe til deg,» sa Mats og rettet seg litt opp, som om han plutselig husket hvor spent han var. Didrik hevet øyenbrynene. «Til meg?» «Ja.» Mats tok en liten pause, som om han vurderte hvordan han skulle si dette. «Jeg vet at vi... tar det sakte. Og jeg vil fortsatt det. Men... jeg vil gjerne invitere deg med på noe. Noe fint.» Didrik kjente hjertet slå litt raskere. «Hva da?» Mats tok en liten konvolutt ut av jakkelommen. Den var kremfarget, med en mørkeblå stempeltrykk som Didrik ikke kjente igjen. «Hva er dette?» spurte Didrik og tok den i hendene. Den var tung nok til å ikke være et vanlig brev. «Åpne,» sa Mats. Didrik åpnet konvolutten forsiktig. Inni lå et lite gavekort, vakkert trykket, med illustrasjoner av vintergraner, snø og små lykter. Han leste: Vinterhotellet Rom for to – vinterweekendpakke Frokost, middag og spa inkludert Didrik stivnet. «Mats...» «Slapp av, det er ikke så dramatisk,» sa Mats raskt, men blikket hans var mykt og litt nervøst. «Det er bare et lite hotell på fjellet. Ikke så langt herfra. De har et julemarked, et lite spa, og rom med utsikt over dalen. Ikke noe... stort, egentlig. Jeg bare—» «Mats,» avbrøt Didrik, stemmen nesten lavere enn før. «Dette er... mye.» «Hvis det er for mye,» sa Mats rolig, «så sier du det. Det er helt ok. Jeg vil ikke presse deg. Jeg bare... tenkte at etter sledeturen... kanskje vi kunne ha en helg der vi slipper å tenke på noe annet enn oss.» Didrik så ned på kortet igjen. Det var vakkert. Nesten eventyraktig. Og tanken på å være på et hotell, sammen med Mats... Bare dem. Bare ro. Bare varme. Det var stort. Men ikke skremmende stort. Mer... ømt stort. «Når... tenkte du?» spurte Didrik forsiktig. «Neste helg,» svarte Mats. «Hvis du vil.» Didrik svelget hardt. Han var nervøs. Selvfølgelig var han det. Men det var noe annet der også. Noe som presset frem. En vilje. «Jeg vil,» sa Didrik endelig. «Jeg... vil veldig.» Mats pustet ut – og det var nesten så Didrik kunne høre lettelsen i det. «Fint,» sa Mats og smilte bredere nå. «Da gjør vi det.» Didrik kjente en varme stige i brystet – ikke lik den fra sledeturen, men en som lovet noe nytt, noe som skulle bygges, ikke bare oppleves. Da de begynte å gå mot bussen, kjente Didrik at han måtte si noe. «Mats?» «Ja?» Mats så på ham. «Takk. For at du... vil gjøre dette med meg.» Mats stoppet. Så vendte han seg helt mot Didrik. «Jeg vil gjøre alt med deg,» sa han stille. «Når du er klar.» Didrik ble

rød, men ikke på en dårlig måte. Mer som om hjertet hans plutselig fikk blod på nytt. «Jeg prøver,» sa han. «Det ser jeg,» svarte Mats. «Og det betyr alt.» De gikk resten av veien i stillhet, men det var en myk, trygg stillhet. En som hadde begynt å få en egen form mellom dem. Da Didrik satte seg på bussen, kjente han at dette ikke var et lite steg. Dette var et stort ett. Mot noe han hadde drømt om lenge, uten å tro han kunne få det. Mot en helg... med Mats. Mot et rom for to. Mot et varmt hotell i et vinterlandskap. Mot kjærlighet. Helgen nærmet seg raskere enn Didrik trodde. Hele uken gikk som en serie av små, stille øyeblikk der han kjente på en blanding av forventning og nervøsitet. Hver gang han snudde seg i klasserommet og så Mats passere i gangen, kjente han en varme som fikk hele kroppen til å roe seg – og samtidig et lite sug av skrekkblandet fryd. En hel weekend sammen. På et hotellrom. Bare dem. Tankene kom i bølger. Noen store. Noen små. Noen som gjorde Didrik varm i kinnene, andre som gjorde ham litt skremt, men aldri på den måten som fikk ham til å ville trekke seg unna. Det var mer... ærefrykt. Torsdag ettermiddag stod Didrik foran skapet sitt med en begynnende frustrasjon. Han stirret på klærne sine og innså at han aldri hadde pakket for en romantisk vinterweekend før. «Hva i all verden tar man med?» mumlet han til seg selv mens han holdt opp en tykk genser og en altfor tynn t-skjorte. Han satte seg på sengen, hendene i håret. Det føltes nesten komisk – han, som egentlig var ganske ryddig og organisert, satt nå som et levende spørsmålstegn foran et par ullsokker. Telefonen hans vibrerte. Mats: Går det bra der hjemme? Didrik lo litt for seg selv. Selv i meldinger kunne Mats treffe ham. Didrik: Jeg prøver å pakke. Det går... sånn passe. Det tok ikke mer enn tre sekunder før Mats svarte. Mats: Hva sliter du med? Didrik så rundt seg – på genserne, sokkene, skjerfene. Alt så plutselig ut som rekvisitter i et teaterstykke han ikke kunne rollen til. Didrik: Alt. Jeg vet ikke hva man har på seg på sånne hotell. Mats: Sånne hotell Didrik: Du vet hva jeg mener! Romantiske. Fine. Med utsikt og spa og sånn. Mats svarte ikke på et par sekunder. Didrik begynte å lure om han hadde sagt noe dumt. Så kom meldingen. Mats: Jeg synes det er romantisk uansett hva du har på deg. Didrik ble rød. Så rød at han måtte reise seg og gå et par runder i rommet for å få pusten rolig igjen. Didrik: Det hjelper ikke meg å pakke! Mats svarte med et smilefjes, og så kom det: Mats: Ta med: – En varm genser – En litt finere skjorte (bare hvis du vil) – Ullsokker – Badetøy (spa!) – Joggebukse for kvelden – Noe som gjør deg komfortabel. Det viktigste er deg. Didrik måtte sette seg igjen. Mats skrev ting som om det var det mest naturlige i verden – å være rolig, trygg og så gjennomført varm. Didrik: Ok. Jeg prøver. Mats: Du klarer det ❤️ Hjertet til Didrik hoppet. Det var første gang Mats hadde skrevet et hjerte. Han så på symbolet lenge. Det var et enkelt tegn,

men det føltes stort. Ikke fordi det betydde noe dramatisk, men fordi Mats ikke gjorde ting halvt. Hvis han skrev det, så mente han det. Didrik kjente en ro senke seg. Han la telefonen ned, pustet dypt og begynte å pakke på nytt – denne gangen med et lite smil som kom og gikk mens han la klærne i baggen. Fredag kom. Og med den kom en uro i kroppen som var like deler sommerfugler og vinterlys. Didrik gikk gjennom skoledagen som om verden var litt mykere. Elevene merket det – flere av dem kommenterte at han smilte mer. Han hadde ikke engang lagt merke til det selv. Da klokken ringte ut for helg, sto Mats allerede ved utgangen. Hendene i jakkelommene, det lille smilet, blikket som alltid fant Didrik først. «Klar?» spurte Mats. Didrik nikket. «Ja. Tror det.» «Baggen?» spurte Mats. «Den er her.» Didrik holdt frem en ikke-altfor stor weekendbag. «Perfekt,» smilte Mats. «Da kjører vi.» De gikk mot bilen gjennom lett snøfall. Ikke mye. Bare noen få fnugg som dalte ned og la seg i håret til Didrik og på skulderen til Mats. Mats så på ham mens de gikk, et langt, mykt blick. «Du har snø i håret,» sa han. Didrik rakte automatisk hånden opp for å børste det bort, men Mats la hånden opp først. Med en forsiktig bevegelse strøk han vekk et fnugg som hadde landet i luggen til Didrik. Berøringen var så lett, så varsom, at Didrik ble stående helt stille et sekund. «Nå,» sa Mats og smilte. «Nå er den borte.» Didrik kjente en varme spre seg i brystet. Mats tok hånden ned igjen, men det føltes som om noe av berøringen ble igjen. De satte seg i bilen og kjørte ut av Stavanger, opp mot fjellene. Veiene ble smalere, trærne høyere, luften kaldere. Landskapet endret seg langsomt fra byens rytme til vinterens stillhet. Didrik la merke til at Mats kjørte litt saktere enn vanlig. «Er du nervøs?» spurte Didrik forsiktig. «Litt,» svarte Mats. Ærlig som alltid. «Hvorfor?» Didrik så på ham. Mats trakk pusten. «Fordi... jeg vil at dette skal bli bra for deg. At du skal føle deg trygg. At du skal... ha det fint med meg.» Didrik sank tilbake i setet og lot ordene treffe ham fullt og helt. «Mats...» sa han, og stemmen var mer stabil enn han trodde. «Jeg føler meg trygg når jeg er med deg. Det er... nytt for meg. Men det er sant.» Mats så raskt bort på ham – det varme blikket som Didrik begynte å gjenkjenne som noe spesielt: En blanding av glede, ømhet og lettelse. «Takk,» sa Mats stille. «For hva?» spurte Didrik. «For at du sier det. Du vet ikke hvor mye det betyr.» Didrik så ned i fanget og smilte. De fortsatte oppover fjellveien. Snøen ble tykkere nå. Lyktene langs hytteveien glitret som små stjerner i kveldsmørket. Og etter en sving dukket det opp: Vinterhotellet – et stort, fjellhvit hotell med steinfasade, snø på taket og hundre små vinduer med varme lys innenfor. Det så ut som noe fra et julekort. Didrik mistet pusten et øyeblikk. Mats så det. «Liker du det?» spurte han forsiktig. Didrik nikket sakte. «Jeg... elsker det.» Mats smilte bredt. «Bra. Da begynner helgen her.» Snøen falt tett og myk

rundt dem da de gikk opp den korte, brosteinsbelagte stien mot inngangen til Vinterhotellet. Lyset fra lyktene langs stien kastet et gyllent skjær over snøfnuggene, som danset sakte i luften før de landet på de mørke steinene. Når Didrik løftet blikket, føltes hotellet nesten magisk: En stor trebygning med utskårne detaljer, levende lys i vinduene og et stort julekrans på døren, pyntet med røde bånd og furukongler. Det luktet vintergrønt, kanel og noe varmt – som om hele stedet pustet jul. Mats åpnet døren for ham. «Velkommen,» sa han, og stemmen var lav, nesten litt spent. «Til helgen vår.» Didrik kjente en prisende varme i brystet. Helgen vår. Han var ikke vant til slike ord. Men han likte dem. Mer enn han ville innrømme. Inne i resepsjonen var det enda mer stemningsfullt. Et stort juletre sto ved peisen, pyntet i duse gullfarger og treornamenter. Det knitret fra flammene, og lukten av ved blandet seg med den varme duften av kakao som tydelig ble servert et sted lenger inne. En hyggelig resepsjonist smilte da de kom inn. «Velkommen til Vinterhotellet! Navn?» «Mats Kallerud,» sa Mats. Resepsjonisten sjekket noe på skjermen, nikket og så direkte på dem begge med en varm forståelse som fikk Didrik til å slappe litt mer av. «Dere har rom 204. Utsikt over dalen.» Hun skled nøkkelkortet over disken. «Jeg håper dere får en nydelig helg.» Mats tok nøkkelen. «Tusen takk.» Didrik merket det. Den lille pausen. Den lille måten resepsjonisten så på dem med varme, ikke forutinntatthet. Ikke spørsmål. Bare respekt. Det gjorde noe godt inni ham. På vei opp trappen gikk Mats foran, og Didrik kom et par skritt bak. Han så på ryggen til Mats, måten han bar baggen sin på, måten han gikk med ro og mål. En trygghet i hvert steg. Og Didrik kjente noe han ikke hadde kjent før: En stille stolthet. Over å være med ham. Mats stoppet foran døren til 204 og snudde seg. «Klar?» spurte han med et lite smil. Didrik pustet sakte inn. «Ja.» Mats låste opp, skjøv døren inn, og Didrik gikk inn først. Det var vakkert. Ikke prangende. Ikke luksuriøst. Men varmt. Intimt. Perfekt. En stor dobbeltseng sto midt i rommet, oppredd med hvitt sengetøy og to tykke dyner med rutete mønster i rød og grønn. Ved fotenden lå to myke pledd av ull. En liten sofa sto ved vinduet, som bar utsikt over en hvit, snødekt dal med lys fra små hytter langt der nede. «Wow...» sa Didrik lavt. «Gjør det inntrykk?» spurte Mats og la baggen sin ned ved veggen. «Ja... veldig,» sa Didrik. «Det er så... fint.» «Jeg er glad du liker det.» Mats gikk bort til vinduet og trakk gardinen litt til side. «Utsikten skal være best nå i skumringen.» Didrik gikk bort og stod ved siden av ham. Snøen blåste sakte bortover dalen som et hvitt slør. Lys fra lykter blinket i det fjerne. Det var vakkert på en helt annen måte enn slederuten – dette var ro, fred, stillhet. Et rom i verden de to kunne være i, uten forstyrrelser. Didrik merket at Mats stod nær ham. Nær nok til at skuldrene deres nesten berørte hverandre. «Dette er... fint,» sa Didrik igjen,

nesten hjelpeløst. «Det er det,» svarte Mats. «Men det som gjør det fint for meg... er at du er her.» Didrik stoppet. Ordene landet. Dypere enn han var forberedt på. Han så opp på Mats – og Mats møtte blikket hans med noe varmt, mildt, og på en uredd måte som alltid gjorde Didrik litt svak i knærne. «Jeg mener det,» sa Mats. Didrik svelget stille. «Jeg vet. Og... jeg er glad jeg er her med deg.» Mats smilte mykt. «Kan jeg vise deg noe?» «Ja,» svarte Didrik. Mats tok ham med mot peisen i rommet – en liten elektrisk en som imiterte flammer, men likevel ga varme. Han satte den på, og rommet ble straks badet i et gyllent, mykt lys. «Sånn,» sa Mats. «Nå er det varmt.» Didrik satte seg på sofaen. Mats satte seg ved siden av ham. Ikke helt inntil. Men nært nok. Stillheten var ikke klam denne gangen. Den var full av alt som var sagt og alt som ennå ikke var sagt. «Hvordan føles det?» spurte Mats. «Hva da?» Didrik så på ham. «Å være her med meg.» Spørsmålet var ikke lekent. Det var alvorlig. Ærlig. Didrik tok et lite pust, så på hendene sine som hvilte i fanget, og sa: «Det føles trygt. Og... litt stort. Men mest fint.» Mats nikkete sakte. «Du vet... du gjør det samme for meg, ikke sant? Du gir meg ro.» Didrik ble varm i brystet. «Jeg?» «Ja,» sa Mats. «Du.» De satt slik en stund – to menn i et varmt hotellrom, med snøen som falt stille utenfor vinduet og flammene som danset i peisen. Didrik kjente noe inni seg som ikke hadde hatt plass før. Ro. Nærhet. Tillatelse til å være akkurat den han var. Så gjorde Mats noe han aldri hadde gjort før: Han la hånden rolig mellom dem – åpen, ikke krevende, som en invitasjon. Didrik så på den. Følte hjertet sitt dunke. Følte en varme stige fra magen og opp i brystet. Og han la hånden sin forsiktig i Mats sin. Mats lukket hånden rundt hans. Varme. Ikke bare fysisk. Men en varme som gikk helt inn. «Er dette greit?» spurte Mats. «Ja,» svarte Didrik. «Dette er veldig greit.» Ingen sa mer. De bare satt der, hånd i hånd, i et vinterhotell langt fra hverdagen – og Didrik kjente at dette øyeblikket ville bli et av de han alltid kom til å bære med seg. Et av de første som virkelig føltes som... Kjærlighet. Det hadde begynt å mørkne da Didrik og Mats gjorde seg klare til middag. Rommet var varmt, peisen kastet et gyllent lys over sengetøyet, og snøen utenfor falt som små stjerner i mørket. Didrik stod ved speilet og fiklet med skjorten sin. Det var ikke en formell skjorte, bare en mørkeblå button-down han hadde tatt med etter Mats' forslag. Men nå som han hadde den på, kjente han en merkelig blanding av nervøsitet og stolthet. Mats stod litt bak og tok på seg en enkel, lys ullgenser, og Didrik kunne ikke unngå å se på ham i speilet. Måten Mats så ut i vinterlys... det gjorde noe med Didrik. Den myke genseren over de brede skuldrene. Den roen Mats bar når han beveget seg. Det vennlige blikket som aldri hastet. «Du ser fin ut,» sa Mats, som om han hadde lest tankene hans. Stemmen var lav, men helt uten nøling. Didrik ble øyeblikkelig rød.

«Jeg... takk. Du også.» «Du trenger ikke være nervøs,» sa Mats og tok et skritt nærmere ham. «Det er bare middag. Bare oss.» «Jeg vet,» svarte Didrik, selv om hjertet hans hamret litt. «Men... det føles litt...» «Nært?» foreslo Mats. Didrik nikket. «Veldig nært.» Mats smilte, og det var den typen smil som sa: jeg forstår deg helt, du er trygg. Så rakte han hånden frem. «Kom.» Didrik tok hånden hans. Hendene deres var ikke klamme eller skjelvende. De var rolige. Varmer. Som om de hadde gjort dette mange ganger, selv om det var nytt. Restauranten var liten, intim og opplyst av stearinlys. Bordene var dekket med hvite duker, og snøfuggene på vinduene glitret i lyset fra julepynten. Et lite tre i hjørnet var pyntet med håndlagde figurer av tre og filtenisser – en slags rustikk sjarm som passet perfekt til stedet. Mats og Didrik fikk et bord ved vinduet, med utsikt over dalen. Når Didrik satte seg, merket han at Mats sitt blikk hvilte på ham litt for lenge – men ikke på en måte som gjorde ham ukomfortabel. Mer som om Mats prøvde å ta inn øyeblikket. «Du smiler mye i kveld,» sa Mats etter at de hadde bestilt. «Gjør jeg?» Didrik så ned i fanget. «Ja,» svarte Mats med en mild latter. «Og det kler deg.» Didrik tok et lite pust, som om han måtte forsikre seg om at han ikke drømte. «Jeg... tror jeg smiler mer enn jeg pleier. Det er bare...» Mats lente seg litt frem. «Bare?» «Bare fint å være her,» sa Didrik stillferdig. Mats så på ham lenge, som om han lagret ordene et sted inni seg. «Det er fint å være her med deg også.» Maten kom – varme gryter, nybakt brød, og små serveringsfat pyntet med urter og vintergrønne. De spiste sakte, pratet litt om elevenes juleverksted, litt om barndomsminner, litt om ting Didrik aldri hadde fortalt noen før. Og innimellom var det stillhet. Men ikke en ubehagelig en. En stillhet som kom når man ikke trengte å fylle alt. En stillhet som sa: jeg liker å være med deg uten ord også. Det var mot slutten av middagen, da dessertene kom på bordet, at noe skjedde. Didrik løftet blikket – og Mats så allerede på ham. Ikke med et raskt, flyktig blikk. Men et langt, varsomt, intenst blikk. Et som sa mer enn han våget å si høyt. Et som gjorde at Didrik nesten mistet pusten. Han kjente varmen stige fra magen og opp i brystet. Ikke panikk. Ikke frykt. Noe annet. Lengsel. Ren lengsel. Mats la ikke skjul på noe i det blikket. Han lot det være åpent. Didrik prøvde ikke å se bort. Han klarte det ikke. Det var som om Mats holdt ham fast uten å røre ham. «Hva tenker du på?» spurte Didrik med hes stemme. Mats tok en rolig pust. «Deg.» Didrik merket hvordan hjertet hans brente, og stemmen ble lav. «Hva med meg?» Mats lente seg litt nærmere over bordet. Øynene hans var mørke og varme på samme tid. «At du er vakker når du er trygg.» Didrik kjente hele ryggen bli varm. Ingen hadde sagt slikt til ham før. Ingen hadde sett ham slik før. Han tok et lite pust for å stabilisere seg. «Mats...» «Ja?» Mats sin stemme var like mørk

som blikket. «Jeg... liker når du ser på meg sånn.» Det var første gang Didrik hadde sagt noe direkte romantisk. Første gang han hadde gitt uttrykk for sin egen lengsel uten å skjule den. Mats ble stille et sekund. Ikke fordi han frøs til – men fordi han tok inn alt Didrik akkurat hadde våget å si. «Da skal jeg fortsette med det,» sa han mykt. Didrik klarte ikke annet enn å smile. Denne gangen var det ikke et sjenert smil. Det var ekte. Vakkert. Modig. De reiste seg og gikk ut av restauranten. Mats la hånden lett i korsryggen til Didrik da de gikk gjennom gangen – en berøring så stille og så trygg at Didrik nesten mistet fotfestet. Da de kom inn på rommet igjen, lukket Mats døren bak dem. Og i det døren klikket igjen, merket Didrik at stemningen endret seg. Ikke dramatisk. Ikke brått. Men som et rom som hadde ventet på dem. Rommet var varmt, lyset var dempet, peisen flammet sakte. Utenfor falt snøen fortsatt tett. Og Didrik kjente at hjertet hans slo fortere – men ikke av frykt. Av forventning. Av ønske. Mats stod ved døren et øyeblikk og så på ham – et blick så mykt og samtidig så intenst at Didrik måtte svelge. «Går det bra?» spurte Mats lavt. Didrik nikket. «Ja... men... det føles stort.» «Det er stort,» sa Mats. «Men vi går sakte. Alltid sakte.» Didrik tok et skritt nærmere Mats. Et valg. Et stille, modig valg. «Jeg... vil være nær deg,» sa Didrik. «Mer enn før.» Mats' øyne ble mørkere av varme. «Da kommer jeg nær deg,» sa han. Og han gjorde det. Rolig. Trygt. Varme steg for varme steg. Et øyeblikk var de bare to mennesker som stod i samme rom, omgitt av vinterlys. Og så var de... nesten inntil. Ikke kyss. Ikke altfor mye. Bare den første, klare bekreftelsen: Lengsel. Gjensidig. Uredd. Varm. Stillheten i rommet var tett, myk og omsluttende. Ikke som en pause – mer som et rom som holdt pusten for dem begge. Peisen kastet varme skygger opp langs veggene, og lyset danset over Mats' ansikt, som om flammene ville understreke hver linje, hver mykhet i uttrykket hans. Didrik stod noen få centimeter fra ham. Ikke helt inntil. Men nær nok til at han kjente Mats' varme som et felt rundt kroppen sin, som om luften i rommet endret temperatur i nærheten av ham. «Mats...» sa Didrik, stemmen lav og ikke helt stabil. «Mm?» Mats svarte like mykt, og tok et lite steg til. Nå var de så nær at Didrik kunne kjenne pusten hans som varme mot huden. «Det føles... riktig å være her,» sa Didrik. Mats smilte – et av de smilene som startet helt nede i hjertet hans og spredte seg som varme ut over ansiktet. «Det føles riktig for meg også.» Didrik så på Mats' brystkasse, på måten han pustet rolig på, og han følte at alt inni ham vibrerte svakt – en blanding av nervøsitet, trygghet og noe nytt han ikke kunne navngi. «Kan jeg...?» Didrik rakk ikke å fullføre før Mats svarte: «Alt du vil. Du setter tempoet.» Det gjorde noe med Didrik. Han var ikke vant til å være den som bestemte tempoet i et øyeblikk som dette. Hele livet hadde han vært den som holdt tilbake, som ikke tok plass, som lot frykten

styre. Men nå – nå var han den som kunne velge. Han tok et bittelite steg frem. Bare nok til at brystene deres nesten rørte. Mats trakk ikke pusten raskere. Han ble bare litt mykere i blikket. «Kan jeg være... nær deg en liten stund?» spurte Didrik. Det var nesten som om rommet ble varmere av Mats' svar. «Ja,» sa han. «Please.» Didrik løftet hånden sin, nølende, og la den forsiktig på Mats' bryst. Det var varmt. Fastere enn han hadde forestilt seg. Og levende. Mats lukket øynene et kort sekund og la sin egen hånd over Didriks, uten å presse, bare som et mykt svar. «Du trenger ikke være redd,» sa Mats. «Jeg er ikke redd,» svarte Didrik. «Bare... følelsesmessig overveldet.» «Det er lov,» sa Mats. «Det er mer enn lov.» Didrik så opp på ham igjen, og blikkene deres festet seg. Det var ikke et blikk som ba om noe. Ikke et blikk som krevde noe. Det var et blikk som sa: Jeg ser deg. Hele deg. Og jeg liker det jeg ser. Mats hevet hånden sin og strøk fingrene lett over Didriks kinn. Berøringen var nesten som et pust – så lett, så varsom, at Didrik kjente den mer som varme enn som fysisk kontakt. «Du er vakker når du tør å være nær,» sa Mats. Didrik klarte ikke å svare. Han kjente at hjertet hans ble varmt, nesten tungt, som om det vokste på innsiden og fikk ny plass. Så gjorde Didrik noe som overrasket ham selv: Han gikk inn i Mats. Ikke med et kyss. Ikke dramatisk. Bare et mykt, stille steg som førte ham helt inntil brystet til Mats, og han la hodet sitt mot skulderen hans. Og Mats... Mats svarte med det samme. Han løftet armene og la dem rundt Didrik – en myk omfavelse, men samtidig en som var full av intensitet, som om han hadde lengtet etter dette øyeblikket mye lenger enn han hadde våget å si. Didrik pustet ut mot halsen hans, og Mats trakk ham litt tettere inntil, hvilte haken mot håret hans. Ingen av dem sa noe på flere sekunder. Kanskje minutter. Tiden var vanskelig å måle når verden hadde blitt så liten og så stor på samme tid. «Er dette greit?» hvisket Mats til slutt. Didriks stemme var trygg da han svarte: «Ja. Dette er... det tryggeste jeg noen gang har følt.» Mats klemte ham litt hardere – akkurat lenge nok til at Didrik kjente det som en varm bølge helt ned i magen. «Du betyr mye for meg, Didrik,» sa han. «Mer enn jeg klarer å si riktig enda.» Didrik lukket øynene. Og for første gang i sitt voksne liv, tenkte han: Noen vil virkelig ha meg. Ikke skjult. Ikke halvt. Men helt. Han løftet hodet litt og så opp. Øynene deres møttes igjen – nært, intenst, mykt. «Mats...?» sa han. «Ja?» «Kan du... holde rundt meg litt lenger?» Mats smilte. «Hele natten, hvis du vil.» Didrik ble varm helt inn i hjertet. «Ja. Jeg vil.» Og slik, med snøen som falt stille utenfor og peisen som glødet i varmere og varmere lys, la Didrik og Mats seg ned i sengen med klærne på – ikke for noe annet enn å ligge tett, trygt og nært. Mats bak Didrik, armene rundt ham. Didrik som endelig tillot seg å puste dypt. Trygge hjerter som fant samme rytme. Og i det Didrik sluknet i varmen fra Mats,

tenkte han: Dette... dette er kjærlighetens begynnelse. Didrik våknet av noe varmt og rolig. Ikke av alarm. Ikke av uro. Men av Mats' pust, jevn og trygg, der de lå tett sammen under den tykke vinterdyna. Det tok noen sekunder før Didrik husket hvor han var – hotellet, fjellet, rommet badet i gyllent morgenlys som sildret gjennom de tunge gardinene. Han lå stille, med Mats sin arm rundt midjen, Mats' bryst mot ryggen hans, og Didrik visste: Han hadde aldri våknet slik før. Aldri våknet av trygghet. Ikke en gang som barn hadde han følt noe som minnet om dette. Han åpnet øynene langsomt, og alt i rommet var stille bortsett fra peisens svake knitren og Mats' rolige pust mot nakken hans. Det var så stille at Didrik nesten ikke våget å røre på seg – som om han var redd for å skremme bort øyeblikket. Men Mats våknet likevel. Ikke brått. Ikke med en dyp innpust. Bare... mykt. Didrik kjente det før Mats rørte seg. Den lille endringen i pust. Den varme hånden som klemte litt rundt midjen hans, som om Mats ville fortelle ham at han fortsatt var der. «God morgen,» mumlet Mats, lavt og litt rustent i stemmen. Didrik smilte mot puten. «God morgen.» Mats flyttet hodet litt frem og helt uten å tenke, la han munnen mot Didriks skulder. Det var ikke et kyss. Ikke helt. Bare en stille berøring av lepper mot stoff og hud, som et mykt jeg er her. Didrik trakk pusten. Den lille berøringen gikk gjennom hele kroppen hans som varme. «Sov du godt?» spurte Mats. «Ja,» sa Didrik. «Bedre enn jeg har gjort på lenge.» «Bra,» svarte Mats og klemte ham litt. «Det er jeg glad for.» De lå stille en stund. Slik stillhet som bare finnes når to mennesker er trygge nok til å puste sammen. Så sa Didrik, forsiktig: «Mats... i går sa du noe om at du kom hit som tenåring. At du var alene da du fant ut... hvem du var.» Mats ble stille bak ham. Ikke hardt stille. Ikke som et nei. Mer som et: Jeg hører deg. Jeg vet hva du spør om. Han trakk pusten dypt og flyttet armen opp så Didrik kunne snu seg om han ville. Didrik snudde seg sakte, og nå lå de ansikt mot ansikt i den varme sengen. Mats så på ham lenge. Som om han vurderte noe stort. «Vil du høre historien?» spurte Mats rolig. «Ja,» sa Didrik mykt. «Jeg vil gjerne.» Mats satte seg litt opp og lente ryggen mot den polstrede hotellgavlen. Didrik fulgte bevegelsen og satte seg ved siden av ham, fortsatt under dyna. Mats lette etter ordene, det kunne Didrik se. Han var ikke typen som delte uten å mene det. «Ok,» sa Mats til slutt. «Da begynner jeg der det startet.» «Jeg var elleve,» begynte Mats. «Bare et barn, egentlig. Jeg hadde en bestevenn som het Simen. Vi gjorde alt sammen. Spill, fotball, skate – sånne ting gutter gjør fordi alle sier de skal gjøre det.» Didrik nikket, lyttet, kjente at noe i Mats' tone var både varmt og sårt. «En kveld var vi hjemme hos meg og så en film. Jeg husker ikke engang hvilken. Han sovnet halvveis, og hodet hans falt mot skulderen min.» Mats smilte forsiktig av minnet. «Og da... kjente jeg noe.»

«Noe?» spurte Didrik lavt. «Ja. Noe varmt. Noe rolig. Noe... fint. Ikke som en vanlig vennskapsgreie. Mer som...» Han lette etter ord. «Mer som at kroppen min visste noe hjernen ikke hadde tatt igjen enda.» Didrik svelget. Han forstod akkurat hva Mats mente. «Ble du redd?» spurte Didrik. «Ikke da,» svarte Mats. «Ikke første gang. Det føltes fint. Trygt. Men jeg visste ikke hva det betydde. Jeg var elleve. Jeg tenkte ikke på... kjærlighet, sånn som voksne gjør.» Mats så ned på hendene sine, som om han så hendene til gutten han en gang var. «Men så begynte jeg å legge merke til ting,» fortsatte han. «At jeg ikke så på jenter sånn som de andre gjorde. At jeg var mer opptatt av stemmen til guttene i klassen. Smilene deres. Hvordan de luktet etter gymmen.» Didrik kjente rødmene stige. Ikke fordi det var flaut – men fordi det var så sårbart og ærlig. «Jeg prøvde å ignorere det,» sa Mats. «Fordi landet vårt var ikke så... åpent da. Ikke der jeg bodde. Ikke i gjengen min.» «Hva gjorde du?» spurte Didrik. «Jeg pakket alt bort,» sa Mats. «La det innerst, dypt, og lot som om jeg ikke kjente noe som helst.» «Da jeg var tretten, fikk Simen kjæreste. En jente. Jeg lo og klappet ham på ryggen. Og så gikk jeg hjem og lå i sengen og stirret opp i taket og skjønnte at jeg aldri kunne fortelle noen noe.» Didrik kjente hjertet stramme seg. «Det må ha vært forferdelig.» «Det var det,» sa Mats. «Ikke fordi han ikke valgte meg. Det var ikke sånn. Men fordi jeg skjønnte hvor alene jeg var. Hvor... annerledes.» Han så på Didrik med øyne som bar minner, men som ikke var tynget av dem lenger. «Og jeg var redd. Så redd at det gjorde vondt i kroppen.» Didrik tok hånden hans. Han gjorde det uten å tenke. Bare en stille, instinktiv respons. Mats så ned på hendene deres, og noe mykt, nesten ømt kom inn i ansiktet hans. «Takk,» hvisket Mats. «For hva?» spurte Didrik, lavt. «For at du holder hånden min akkurat når jeg trenger det.» Det fikk Didrik til å holde litt fastere. «Det var her,» fortsatte Mats. «På dette fjellet. Ikke på hotellet, men på en tur med foreldrene mine. Jeg gikk ut alene om morgenen før de våknet. Det var snø, akkurat som nå. Jeg gikk til en liten kolle – og jeg kjente det rase opp i meg. Som om kroppen min ikke klarte å bære mer.» Didrik holdt pusten. «Jeg satt der og skalv,» sa Mats. «Og jeg sa det høyt for første gang i livet. Ikke til noen. Men til meg selv.» Mats så direkte på Didrik. «Jeg sa: 'Jeg liker gutter.'» Didrik kjente en tåre brenne bak øynene. «Og jeg gråt,» fortsatte Mats. «Ikke av skam. Men av lettelse. Fordi jeg endelig sluttet å lyve for meg selv.» Han trakk pusten dypt, som en som fortsatt husket kulden og varmen samtidig. «Men det var også første gang jeg skjønnte at livet mitt kom til å bli... annerledes.» Didrik strøk tommelen forsiktig over hånden hans. «Du var så modig,» sa Didrik mykt. «Jeg måtte være det,» sa Mats. «Ingen andre kunne gjøre det for meg.» Mats smilte litt skjevt. «Og jeg visste ikke den gangen... at jeg en dag skulle møte noen

som gjorde at det var verdt alt.» Didrik ble helt stille. Mats så på ham. Blikket var varmt, åpent – fylt av noe som var mer enn bare tillit. «Og den personen,» sa Mats, «sitter rett foran meg nå.» Didrik tørket en tåre med baksiden av hånden. «Mats...» begynte han, men Mats løftet hånden og strøk fingertuppene over kinnet hans. «Det er sant,» sa Mats. «Du skal vite det.» Didrik lente pannen sin mot Mats' skulder. Ikke fordi han ikke klarte å se på ham – men fordi han trengte et øyeblikk til å kjenne det. Å kjenne at Mats hadde valgt ham. At Mats åpnet en del av seg selv som han ikke åpnet for noen. At Didrik hadde blitt en trygghet for ham også. De satt fortsatt tett i sengen, lent mot hodegavlen, med dyna rundt bena og morgenlyset som la seg mykt over rommet. Stillheten mellom dem var ikke tom – den var fylt. Av det Mats hadde delt. Av det Didrik hadde lyttet til. Av alt som ennå ikke var sagt. Didrik lente fortsatt pannen mot Mats' skulder. Han puste rolig, men inni ham arbeidet tankene fortsatt. Han følte seg både nær, rørt og... litt redd. Ikke av Mats. Aldri av Mats. Men av hvor mye dette betydde. Mats lot hånden hvile i nakken til Didrik, fingrene strøk gjennom det myke håret, som om han ville si: Jeg er her. Du kan være her også. «Jeg har aldri fortalt dette på den måten før,» sa Mats lavt. «Jeg er glad du gjorde det,» svarte Didrik, stemmen litt dempet av Mats' ullgenser. «Jeg føler... jeg kjenner deg mer nå.» Mats lente hodet litt mot Didrik. «Det gjør du også.» De ble stille igjen. Så løftet Didrik hodet. Han så direkte på Mats nå – og i Mats' blikk var det ingen vegger, ingen masker. Bare ren, åpen tillit. Det gjorde det både lettere og vanskeligere for Didrik å stille spørsmålet som hadde ligget i ham helt siden Mats begynte å snakke. «Mats?» sa Didrik forsiktig. «Ja?» Mats' stemme var myk, men våken – han merket at noe viktig kom. «Ble du... avvist?» spurte Didrik. «Da du fant ut hvem du var. Av noen du var glad i?» Mats ble helt stille. Ikke fordi han ikke ville svare. Men fordi han valgte hvordan han skulle gjøre det. Han tok Didriks hånd uten å ta blikket bort. «Ja,» sa han. «Jeg ble det.» Didriks hjerte sank. «Av... hvem?» Mats tok et lite, kontrollert pust. «Onkelen min. Han var som en storebror for meg da jeg var liten. Jeg så opp til ham. Han lærte meg å stå på ski, å bygge hytter i skogen... alt.» Didrik så at dette gjorde vondt, selv om sårene var gamle. «Jeg fortalte ham da jeg var atten,» fortsatte Mats. «Jeg trodde han kom til å være stolt av meg. Eller i det minste... forstå.» «Hva sa han?» spurte Didrik, nesten engstelig for svaret. Mats så ned i fanget og gned tommelen langs Didriks håndflate, som om bevegelsen hjalp ham å holde minnene stabile. «Han sa at jeg var... feil.» Ordene var rolige, men tunge. «At 'sånn livsstil' ikke var for 'ekte menn'. At jeg lot familien skuffe. At...» Mats stoppet et øyeblikk. «At han ikke kjente meg.» Didrik holdt pusten. Mats fortsatte, fortsatt rolig, men med en smerte som var merkbar: «Og etter det... snakket

han ikke til meg på nesten to år. Han var på julaften, men han ignorerte meg som om jeg ikke var der.» Didrik følte en stramning i brystet – en brennende blanding av empati og sorg, og kanskje også sinne på Mats' vegner. «Mats... det er så...» Han fant ikke ord. Ingen ord var store nok. Mats smilte svakt, men det nådde ikke helt øynene. «Ja. Det var vondt. Men... det var ikke slutten.» «Hva mener du?» spurte Didrik. Mats trakk pusten, og denne gangen var det en mykere tone som kom. «Etter to år ringte han meg. Helt uten forvarsel. Sa at han hadde vært en idiot. At han hadde sett hvordan jeg var med folk rundt meg, og at han innså at kjærlighet ikke var... feil. Bare annerledes enn hans egen.» Didrik kjente en lettelse treffe ham som en varm bølge. «Han sa unnskyld?» spurte Didrik lavt. «Ja.» Mats nikket. «Og han mente det. Han har vært støttende siden, faktisk. Men de to årene... de gjorde noe med meg.» Didrik så på ham med ømhet. «Hva da?» Mats tenkte et øyeblikk. «Det gjorde meg mer forsiktig med hvem jeg slipper inn. Og mer bestemt på at jeg aldri vil få noen til å føle seg alene slik jeg gjorde.» Didrik svelget. «Det er derfor du er så trygg med meg.» «Ja,» sa Mats og la hånden opp på Didriks kinn. «Og fordi jeg vil at du skal slippe å gå gjennom den samme ensomheten.» Didrik lente seg inn i berøringen, som om kroppen hans visste veien før han gjorde det. «Du får meg til å føle meg trygg,» sa han stille. Mats så på ham – varmt, stolt, sårbart. «Det er det jeg vil.» Didrik var stille i flere sekunder. Så sa han det som hadde ligget som en liten knute i brystet hans helt siden Mats begynte å snakke: «Mats... er du redd for at jeg skal gjøre det samme? At jeg skal... trekke meg unna?» Mats ble helt rolig i ansiktet. Ikke overrasket. Ikke såret. Bare sann. «Ja,» svarte Mats. «Litt. Ikke fordi du vil. Men fordi du er redd. Og jeg vet hvordan frykten... kan ta styringen.» Didrik så ned, en tåre truet i øyekroken. «Men,» fortsatte Mats, og stemmen ble myk, «hver gang du tør å være ærlig med meg... hver gang du holder hånden min, hver gang du kommer nær... da blir frykten min litt mindre.» Didrik så opp. «Du gjør meg trygg også.» Det var Didrik som tok Mats i hånden denne gangen. Fast. Varmt. Uten å nøle. «Jeg vil ikke trekke meg unna,» sa Didrik – og dette var det mest bestemte han hadde sagt noen gang. «Jeg er redd, ja. Men jeg vil dette. Jeg vil deg.» Mats' øyne ble blanke. Ikke av sorg. Av takknemlighet. «Og jeg vil deg,» sa Mats. «Helt.» Didrik lente seg frem og hvilte pannen mot Mats' – og Mats møtte ham der, mykt, varmt, som en lovnad uten ord. Etter en lang stund i sengen, med ord som hadde gjort rommet både varmere og dypere, kjente Didrik at han trengte litt luft. Ikke for å flykte. Ikke for å skape avstand. Men fordi alt Mats hadde delt... fortjente et øyeblikk der han kunne puste det helt inn. «Vil du gå en tur?» spurte Didrik. Mats så opp, litt overrasket, men på en positiv måte. «Ja. Det vil jeg gjerne.» De kledde seg i stillhet

– ullundertøy, gensere, skjerf og de store vinterjakkene som hotellet hadde i gjestegarderoben. Didrik så på Mats mens han tok på seg hanskene. Det slo ham hvor naturlig alt begynte å føles. At Mats ikke var en fremmed lenger, ikke et glimt av noe uoppnåelig, men en mann han var i ferd med å... nærme seg. For alvor. Luften var skarp og kald idet de åpnet hotelldøren, men snøen dempet alle lyder, og verden lå stille og hvit foran dem. Landskapet strakte seg i bølger av snødekte grantrær, og himmelen hadde den svakt blå tonen bare vintermorgener har. Didrik satte føttene i snøen og kjente en ro falle over ham. Mats så på ham. «Du ser lettere ut.» «Jeg føler meg lettere,» svarte Didrik. «Som om jeg kan... puste bedre.» Mats smilte. «Bra.» De begynte å gå langs en smal sti som hotellet hadde brøytet. Snøen knirket under skoene. Ingen andre var ute. Bare dem. Og verden. Og stillheten. Didrik gikk med hendene i lommene. Ikke fordi han frøs – men fordi han trengte å holde på noe, organisere tankene sine. «Mats...» sa han etter noen meter. «Mm?» «Det du fortalte... det du opplevde...» Didrik måtte svelge. «Jeg skjønner litt mer hvorfor du er så god med meg. Hvorfor du er så tålmodig.» Mats gikk rolig videre. «Jeg prøver. Fordi du fortjener det.» Didrik så ned. «Jeg har aldri møtt noen som... ser meg sånn.» Mats stoppet. Snudde seg. «Du lar meg se deg, Didrik. Det er en stor gave.» Didrik kjente det som et støt av varme, helt ned i tærne. De stod slik i noen sekunder – i stillhet, i snø, i et rom av luft som føltes hellig. De fortsatte videre. Snøflak landet i Didriks hår, og vinden bar med seg et svakt sus fra trærne. Didrik kjente noe inni seg vokse – en blanding av mot og frykt, men mest mot. Han hadde et spørsmål. Et han alltid hadde vært redd for å stille. Et som kunne åpne en dør... eller lukke den. «Mats?» «Ja?» Mats så på ham med det rolige, varme blikket som alltid fikk Didrik til å finne litt mer styrke enn han trodde han hadde. «Har du... noen gang tvilt på om du var verdt å elske?» Det kom stille. Sakte. Som en tåre som ikke helt rullet, men som var der. Mats stoppet helt. Ikke på en dramatisk måte – men som om spørsmålet traff et sted han ikke hadde forventet. Han trakk pusten. Den var ikke urolig. Bare... ekte. «Ja,» svarte Mats. «Mange ganger.» Didrik stirret på ham, overrasket over hvor direkte og åpent svaret var. «Virkelig?» «Ja,» gjentok Mats. «Etter onkelen min. Etter første kjærligheten. Etter at jeg datet noen som sa at jeg var for... intens. At jeg følte for mye.» Didrik ble stille. Mats fortsatte rolig: «Og jeg tvilte da jeg ble eldre også. Ikke fordi folk behandlet meg dårlig, men fordi det var vanskelig å finne noen jeg kunne være hele meg med. Noen jeg ikke trengte å skjule deler av meg for.» Han så på Didrik lenge. «Noen jeg kunne være trygg med. Noen som ville være nær, uten at jeg måtte gå først i alt.» Didrik kjente pusten stoppe et øyeblikk. «Og så,» sa Mats, «møtte jeg deg.» Ordene var så enkle. Så lite pyntet. Så rene. Didrik svelget hardt. «Meg?»

«Ja,» sa Mats. «Deg. Du ser meg uten masker. Og du våger mer enn du tror. Mer enn du vet selv.» Snø falt sakte mellom dem, som små hvite pauser i luften. Didrik trakk pusten inn. «Men... hva hvis jeg ikke er ferdig? Hva hvis jeg fortsatt er redd?» Mats gikk helt bort til ham. Ikke sakte. Ikke nølende. Men bestemt, varmt, som om han visste at dette var øyeblikket Didrik trengte ham mest. «Didrik,» sa Mats og tok begge hendene hans mellom sine. «Kjærlighet handler ikke om å være ferdig. Det handler om å være villig. Og du... du er villig. Hver dag.» Didrik følte at hjertet hans slo mot ribbeina så hardt at han ikke klarte å stå stille. Så kom spørsmålet. Det modigste han noen gang hadde stilt. «Mats... er jeg... lett å elske?» Mats ble stille. Ikke fordi han ikke hadde svar. Men fordi svaret var stort. Han løftet Didriks kinn forsiktig med begge hender, og stemmen hans var lav og oppriktig: «Du er en av de letteste personene i verden å elske.» Didrik måtte blunke flere ganger. En tåre slapp løs, trillet sakte nedover kinnet hans. Snøfnugg landet i håret hans som små stjerner. Mats tørket tåren med tommelen sin. «Jeg mener det,» sa han. «Helt.» Didrik trakk pusten, dyp og skjelvende, og for første gang våget han å si noe han aldri hadde sagt til noen: «Jeg... vil bli god til dette. Jeg vil bli god til å være nær. God til å være... din.» Mats lukket øynene et øyeblikk, som om ordene var noe han måtte ta inn helt. Da han åpnet dem igjen, så han på Didrik med en varme som var sterk nok til å smelte snøen rundt dem. «Det er du allerede,» sa Mats. «Mer enn du forstår.» De stod lenge i det hvite lyset. To menn. To historier. To åpne hjerter. Og Didrik visste: Dette var begynnelsen på noe stort. Noe sterkt. Noe han ikke lenger var redd for å miste. Snøen fortsatte å falle tett rundt dem der de sto på stien, som om verden ville skjule akkurat dette øyeblikket fra alt annet. Mats holdt fortsatt rundt Didriks hender, og Didrik kjente en varme spre seg oppover armene hans, en varme som ikke bare kom fra kulden de skjermet seg mot, men fra noe som hadde våknet inni ham. Noe sterkt. Noe stille. Noe uunngåelig. «Skal vi gå inn igjen?» spurte Mats mykt etter en stund. Didrik nikket. «Ja.» De gikk side om side tilbake mot hotellet. Ikke fort. Ikke langsomt. Men i det tempoet som kom naturlig når to mennesker var synkronisert på en måte som ikke trengte ord. Didrik merket at snøen la seg på Mats sine bryn og på den brede skuldra hans, og han tok seg selv i å smile. Mats merket det. «Hva?» spurte han, litt leende. «Ingenting,» svarte Didrik, men han ristet på hodet og lo stille for seg selv. «Det der var ikke ingenting,» sa Mats og dyttet ham vennlig i siden. «Det er bare...» Didrik lettet blikket. «Du ser veldig fin ut med snø i håret.» Mats stoppet et halvt sekund. Så – et smil. Et av de smilene Didrik begynte å kjenne igjen: det som startet mykt, ble varmt, og endte i blikket. «Du også,» svarte Mats. Hotelldøren gled opp foran dem, og en stripe av varme slo

mot ansiktet deres. Didrik ristet snøen av skuldrene mens Mats hengte opp jakkene deres på stativet. Luften var fylt av lukten av kakao, ved og noe svakt citrusaktig – hotellets signaturduft. Peisen i lobbyen flammet stort, og lyset danset over veggene. Et par familier satt i sofaene med tepper rundt seg, og to eldre damer spilte kort nær vinduet. Det føltes trygt. Rolig. Som om hele hotellet pustet rolig. Mats så på Didrik. «Vil du opp på rommet?» Didrik nikket. «Ja. Gjerne.» De tok trappen, og på det første trinnet gjorde Didrik noe han sjelden gjorde: han gikk litt nærmere Mats med vilje. Ikke for å søke beskyttelse. Ikke fordi han var redd. Men fordi han hadde lyst. Mats så det – og svarte med et lite smil før han la en hånd på Didriks rygg, lett og naturlig. Da de kom inn på rommet, var peisen fortsatt tent. Flammene kastet et gyllent skjær over vegger, sengetepper og gulv. Didrik tok av genseren og satte seg på sengen. Mats hang fra seg klærne og kom bort til ham. «Vil du ha litt kakao?» spurte Mats. «Ja,» svarte Didrik. «Men... kan du komme hit først?» Mats stivnet nesten umerkelig. Så gikk han bort – rolig, men med en tydelig varme i øynene. «Selvfølgelig,» sa han og satte seg ved siden av Didrik. Stillheten som fulgte var myk, nesten lun. Didrik strøk hånden over stoffet på sengeteppeet før han våget å snu seg helt mot Mats. «Det du sa i sted...» begynte Didrik. «Om meg. Om at jeg er lett å elske...» Mats løftet hånden og strøk Didrik over kinnet. «Det mente jeg.» Didrik lukket øynene et øyeblikk, som om ordene trengte å lande helt riktig. Så – helt uventet for Mats, helt nytt for Didrik – tok Didrik hånden til Mats og førte den ned til hjertet sitt. «Kjenn,» sa Didrik. «Det slår så fort, men... ikke av frykt. Av noe annet.» Mats kjente pulsen hans under håndflaten. Fort. Men jevn. Varm. Levde. «Av hva?» spurte Mats, nesten hviskende. Didrik åpnet øynene. Og for første gang så Mats noe i Didriks blick som han hadde håpet på, men ikke våget å forvente enda: Lengsel. Dyp og ekte. «Av deg,» sa Didrik. Mats mistet nesten pusten. Det var som om hele rommet ble varmere. «Didrik...» sa Mats, stemmen mørkere enn før. «Jeg vil,» avbrøt Didrik så mykt at ordene nesten var luft. «Jeg vil at du skal være nær meg. Ordentlig nær. Men... sakte. Fortsatt sakte.» Mats løftet hånden sin og la den rundt Didriks kjeve, tommelen strøk forsiktig under kinnbeinet hans. «Jeg kan være nær deg akkurat så sakte du trenger,» sa han. «Hele tiden.» Didrik trakk pusten dypt – og så gjorde han noe han aldri hadde gjort før i sitt liv: Han lente seg frem. Ikke raskt. Ikke brått. Bare i en stille, naturlig bevegelse som kom fra et sted i brystet som endelig var klart. Nesetippen hans traff Mats' først. Deretter pannen. Deretter – veldig, veldig forsiktig – leppene. Bare et mykt trykk. Et hint. En begynnelse. Ikke et fullt kyss. Ikke enda. Bare Didrik som sa med kroppen: Jeg tør. Mats svarte ikke med et press eller en dypere bevegelse. Han holdt Didrik akkurat der, i den

myke, første berøringen av lepper mot lepper, i noen sekunder som føltes hellige. Da Didrik trakk seg litt tilbake, åpnet han øynene – og så Mats se på ham som om han var noe verdifullt. «Var det greit?» spurte Didrik, lavt, nesten redd for svaret. Mats smilte – varmt, mykt, stolt. «Det var perfekt,» sa han. «Det var sånn jeg alltid håpet det første skulle være.» Didrik pustet ut, og en ro gikk gjennom kroppen hans. «Kan jeg prøve igjen?» spurte han. Mats' blikk ble varmere. «Så mange ganger du vil.» Denne gangen lente Didrik seg frem litt sikrere. Litt mer trygg. Og Mats møtte ham. Ikke med hastighet. Ikke med krav. Men med varme. Det ble ikke et langt kyss. Heller ikke et dypt. Bare et kyss av to mennesker som hadde funnet hverandre gjennom frykt, gjennom stillhet og gjennom mot. Et kyss som sa: Jeg er her. Du er her. Og vi er på vei. Da de trakk seg fra hver andre, la Didrik hodet mot Mats' skulder, og Mats holdt ham tett. «Jeg er så glad det er deg,» hvisket Didrik. «Det er meg,» svarte Mats. «Og jeg blir.» De satt fortsatt tett på sengen, Mats med armene rolig rundt Didrik, Didrik med kinnet mot skulderen hans. Den myke varmen fra peisen fylte rommet som et teppe, og utenfor falt snøen i stille flak over fjellet, som om verden holdt dem skjermet mens dette skjedde. Didrik hadde aldri følt seg så åpen, så trygg – og samtidig så mottakelig – for andre menneskers sårbarhet. Han trakk pusten rolig, og Mats strøk ham langs ryggen i små, jevne bevegelser. «Du sa det var mer,» sa Didrik lavt, uten å løfte hodet. «Den siste delen av historien.» Mats ble stille. Han presset ikke Didrik unna, heller ikke noe dramatisk i kroppen hans – bare en stillhet som betydde at han lette etter riktige ord. «Ja,» sa Mats. «Det er én ting jeg ikke har fortalt.» Didrik løftet hodet litt, akkurat nok til å se Mats' uttrykk. Det var ikke redd. Bare alvorlig, og litt sår. «Du trenger ikke si det hvis det er for vondt,» sa Didrik. Mats ristet svakt på hodet. «Jeg vil si det. Fordi du fortjener å vite. Og fordi jeg... aldri har delt det med noen på denne måten før.» Didrik nikket og ble sittende stille, klar til å lytte. Mats pustet dypt inn. Holdt pusten litt. Pustet ut. «Jeg fortalte deg om den morgenen på fjellet,» begynte han. «Da jeg sa høyt at jeg likte gutter for første gang.» «Ja,» sa Didrik stille. Mats så bort mot vinduet et øyeblikk, som om han så gutten han en gang var stå der i snøen. «Men... det jeg ikke sa, var hva jeg egentlig følte i det øyeblikket.» Didrik ventet. Han kjente hjertet slå roligere nå, som om kroppen hans holdt rommet for Mats. Mats fortsatte, lavt: «Jeg var lettet, ja. Men jeg var også redd. Ikke for andre mennesker. Ikke for familien. Ikke for hva folk i bygda skulle si.» Han tok en liten pause. «Jeg var redd for at... ingen noen gang kom til å elske meg.» Det traff Didrik som et slag i brystet. Hardt. Uventet. Kjent. «Jeg kjente den frykten så tydelig,» sa Mats. «Som om jeg allerede visste at veien kom til å bli vanskelig. Og jeg husker at jeg tenkte... hva om jeg aldri blir nok for noen?»

Hva om ingen noen gang vil se meg slik jeg ser dem?» Didrik svelget. «Mats...» «Jeg har aldri sagt det til noen,» fortsatte Mats. «Fordi det føltes... skamfullt. Barnslig. Svakt, på en måte. Men det var sant.» Didrik tok hånden hans igjen. Ikke fordi han måtte. Fordi kroppen hans ville. «Jeg kjenner den følelsen,» sa Didrik. «Helt ned i magen.» Mats så på ham nå, og Didrik kunne se det i øynene hans – den gamle frykten, fortsatt til stede, men ikke lenger styrende. «Jeg vet at du gjør det,» sa Mats. «Det er derfor jeg vil at du skal høre dette.» Han tok en liten, skjelvende innpust. Det var første gang Didrik hadde sett Mats' pust skjelve. «Den dagen jeg tok imot jobben på skolen...» sa Mats, og stemmen hans ble mykere, «så jeg deg første gangen i gangen, og jeg kjente det i brystet. En varme. En ro. En nysgjerrighet. Noe som sa: Han der... han betyr noe.» Didrik ble helt stille. Han våget nesten ikke å blunke. «Og da jeg ble kjent med deg,» fortsatte Mats, «da du smilte sjenert, da du tenkte lenge før du svarte, da du ble rød i kinnene når du følte deg sett... da skjønnte jeg noe.» Han la hånden over Didriks hjerte. Varme håndflaten. Rolig hånd. «Jeg skjønnte at den frykten jeg bar på som gutt... ikke hadde rett.» Didrik kjente et stikk bak øynene. Han prøvde ikke å holde det tilbake. Mats fortsatte: «Fordi du ble den som viste meg at jeg var verdt å elske.» Didrik trakk pusten som om brystet hans endelig åpnet seg helt. En tåre trillet nedover kinnet hans, og Mats tørket den – men denne gangen var det ikke Didrik som var mest sårbar. Det var dem begge. «Og nå,» sa Mats, «vil jeg at du skal vite noe viktig.» Han lente pannen mot Didriks. Pusten deres møttes i små, varme skyer. «Den frykten du bærer – for å ikke være nok, for å miste, for å være redd – den frykten...» Mats' tommel strøk over Didriks kinn. «...den er ikke sann.» Didrik lukket øynene, lot ordene synke inn. «Du er mer enn nok,» sa Mats. «For meg. Mer enn jeg kunne drømt om.» Didrik åpnet øynene, og blikket hans var blankt, men klart. «Mats,» sa han. «Du gjorde meg trygg. Du gjorde meg modig. Du gjorde meg... levende.» Mats pustet ut, som om de ordene helte varme over et gammelt, skjult sår. Didrik fortsatte, stemmen liten, men stabil: «Og du gjorde noe jeg aldri trodde noen skulle klare.» «Hva da?» spurte Mats, lavt. «Du fikk meg til å tro at jeg også kan bli elsket.» Mats la begge hendene rundt Didriks ansikt og så ham rett inn i sjelen. «Det er du,» sa han. «Akkurat nå.» Didrik lente seg frem, og denne gangen var det Mats som møtte ham i et mykt kyss. Ikke sultent. Ikke krevende. Men dypt. Rolig. Ærlig. Et kyss som sa alt som ikke trengte ord. Da de trakk seg fra hverandre, lente Didrik seg mot Mats' bryst igjen, og Mats holdt ham tett, som om de begge hadde funnet et sted de ikke hadde visst fantes. Peisen knitret. Snøen falt. Og Didrik tenkte: Jeg er ikke alene. Ikke lenger. Aldri mer. Det første Didrik merket da han våknet, var ikke lyset. Ikke varme. Ikke peisens stille knitren. Det første

han merket... var Mats. Mats' arm lå tung og trygg rundt ham, en arm som hvilte akkurat der midjen hans smalnet. Mats' bryst beveget seg rolig mot ryggen hans, og Didrik lå innenfor varmen av en kropp han ikke lenger var redd for – en kropp han hadde begynt å lengte mot uten å skjønne det selv. Han åpnet øynene sakte. Morgenlyset var blått og mykt, sånn vinterlys som gjorde rommet stille som en kuppel. På vinduet hadde nattefrosten laget mønstre som så ut som isblomster. Peisen hadde brent seg ned til glør, svakt røde, men nok til at rommet ikke var kaldt. Didrik lå helt stille. Noe i ham – noe gammelt, noe som hadde bodd i brystet hans hele livet – hvisket at han burde reise seg, skape avstand, skjule seg. Han hadde alltid gjort det. Holdt seg selv tilbake, latt instinktene flykte før nærheten ble for sterk. Men Mats pustet rolig bak ham. Og Didrik var ikke redd. Ikke nå. Han lot skuldrene synke. Lot kroppen synke inn i madrassen. Inn i varmen. Inn i tryggheten han aldri hadde trodd han skulle kjenne. Mats våknet etter noen sekunder. Ikke brått – men med et lavt, tilfreds pust, som om han satte pris på øyeblikket før han helt var våken. «God morgen,» mumlet Mats, stemmen grov og myk. «God morgen,» svarte Didrik og kjente at kinnene ble varme. «Sov du?» spurte Mats. Didrik smilte litt. «Ja. Jeg... sov egentlig utrolig godt.» Mats' hånd strøk langs Didriks side, som om han sjekket om han fortsatt kunne være nær. Fingrene stoppet ikke – de ble liggende, varme og åpne. «Jeg liker å våkne sånn,» sa Mats. Didrik ble varm i brystet. «Hvordan da?» «Med deg i armene mine.» Didrik måtte svelge. Ordene var så enkle, så udramatisk sagt – men de traff som noe stort, noe ekte. Han snudde seg sakte i sengen, helt til han lå ansikt mot ansikt med Mats. Håret til Mats sto litt til alle kanter, og blikket hans var fortsatt mykt av søvn. Didrik hadde aldri sett noe så... fint. «Hva tenker du på?» spurte Mats. Didrik vurderte å svare noe trygt, noe lite. Men han stoppet seg selv. De var forbi det nå. Forbi små svar. Forbi skjul. «At jeg aldri har følt meg så... trygg før,» sa Didrik. «At det er nytt. Men fint. Og litt skummelt. Men mest fint.» Mats smilte – et smil som fylte hele ansiktet med varme. «Jeg er glad du sier det. For jeg føler det samme.» Didrik løftet hånden sin og strøk forsiktig over Mats' kinn. Han gjorde det uten å tenke. Som om kroppen hans visste at dette var lov nå. Mats lukket øynene et øyeblikk under berøringen, så naturlig som om Didrik hadde gjort dette i årevis. «Vi har god tid i dag,» sa Mats og åpnet øynene igjen. «Ingen planer før i kveld.» «Hva er i kveld?» spurte Didrik. «En liten overraskelse,» sa Mats med et skjevt smil. Didrik stønnet lavt. «Du og overraskelser...» Mats lo mykt. «Du liker dem jo.» Didrik skuttet seg litt. «Jeg liker dem... når du er der.» «Det er jeg,» sa Mats og strøk tommelen langs Didriks underarm. «Hele dagen.» Didrik kjente den stille varmen renne gjennom seg. Som om kroppen hans hadde ventet på å få høre akkurat det. De

sto opp etter noen minutter, sakte og uten stress. Didrik kledde på seg i rolige bevegelser, Mats gjorde det samme. Men noe hadde forandret seg: De så på hverandre. Ikke som kolleger. Ikke som to mennesker som prøvde å finne riktig avstand. Men som noe... nærmere. Som to som visste. To som hadde våget. To som var på vei inn i noe ingen av dem helt hadde ord for ennå. Didrik satt på sengekanten og knyttet skolissene. Mats gikk forbi ham og la hånden lett på skulderen hans. Ikke for å si noe. Bare en berøring. Et nærvær. Didrik så opp. Møtte blikket hans. Og noe i ham løsnet. Han reiste seg og gikk rett i Mats' armer. Helt av seg selv. Instinktivt. Som om kroppen hadde lært en ny vane. Mats lukket armene rundt ham med en gang, hvilte haken mot hodet hans og pustet sakte. «Jeg liker dette,» sa Didrik mot Mats' bryst. «Det gjør jeg også,» svarte Mats. «Det føles som...» Didrik lette etter riktig ord. «Som om du er et sted jeg har lett etter lenge.» Mats holdt pusten et sekund – ikke av frykt, men av ømhet – før han svarte: «Og du er et sted jeg ikke visste jeg manglet før jeg møtte deg.» Didrik presset seg litt tettere inn mot ham. Ikke fordi han trengte trygghet. Men fordi han ønsket den. De tok på seg jakkene og gikk ned til frokosten. Mats tok Didriks hånd i trappen – ikke skjult, ikke skjermet, bare åpent. Didrik så ned på hendene deres, og noe i magen hans kom med en myk bølge av glede. Spisesalen var rolig, fylt av duften av kaffe, nybakte rundstykker og appelsinmarmelade. Vinduer vendte ut mot dalen, og snøen dalte stille nedover. De satte seg ved et hjørnebord. Mats helte kaffe til dem begge. Didrik så på ham, på den naturlige måten han rørte seg på, og han kjente at det vokste noe i brystet hans – en varme han ikke kunne ignorere. «Du ser tankefull ut,» sa Mats. «Jeg bare... tenker,» svarte Didrik. «På?» Didrik tok en liten pause, ikke av tvil, men av ærlighet. «På at jeg er redd for hvor mye jeg liker å være med deg.» Mats så på ham med det blikket som alltid gjorde Didrik litt svak. «Du kan få lov til det.» «Men det er stort,» sa Didrik. «Det er stort for meg også,» sa Mats. «Vi tar det i samme tempo.» Didrik pustet ut. «Ok.» Og da han smilte, var det et nytt smil. Mykere. Varmere. Et som kom innenfra. Etter frokosten gikk de opp på rommet for å kle seg varmere. Snøen hadde økt på, og vindkastene var sterke nok til at de måtte kneppe jakkene helt opp til halsen. Mats hjalp Didrik med å rette skjerfet, og Didrik kjente hvordan hjertet hoppet litt da Mats' fingre berørte kragen hans. «Sånn,» sa Mats. «Nå fryser du ikke.» «Du høres ut som en som har gjort dette før,» lo Didrik. «Jeg liker å passe på deg,» svarte Mats stille. Didrik ble rød, men han så ikke bort. Han likte det. Mer enn han kunne si. De gikk ut på verandaen bak hotellet, der en bred sti ledet opp i skogen. Snøen var dypere her, og trærne var tyngt av hvitt. Mats gikk litt foran, og Didrik fulgte etter – ikke fordi han måtte, men fordi det bare føltes naturlig. «Vil du ha hånden min

når vi går oppover?» spurte Mats. Didrik stanset. Ikke fordi han var redd for å si ja. Men fordi ingen før hadde spurt på den måten. «Ja,» sa Didrik, litt forsiktigere enn han hadde ment det. Mats rakte ut hånden. Varmen av den spredte seg oppover Didriks arm med en slik trygghet at han nesten mistet pusten. De gikk videre hånd i hånd, og Didrik merket at kroppen hans slappet mer og mer av. Snøen knirket under støvlene, og vinden gjorde kinnene røde, men Mats' hånd var som et anker. «Jeg liker å gå sånn,» sa Didrik etter en stund. «Jeg også,» svarte Mats. «Det føles... riktig.» Didrik så på ham. «Alt med deg føles... riktig i det siste.» Mats snudde hodet litt mot ham, og blikket var så varmt at Didrik måtte se ned i et sekund. Etter en liten stigning kom de til en plass der trærne åpnet seg og avslørte et vidstrakt snødekket landskap. Vindene her oppe var roligere, og det følte som å gå inn i et hvitt rom med tak av himmel. Mats slapp ikke Didriks hånd da de stoppet. «Det er fint her,» sa Didrik, stemmen lav. «Det er det,» svarte Mats. «Men jeg liker selskapet best.» Didrik ble rød igjen, men denne gangen følte det ikke som flause. Mer som varme som fant plass i kroppen hans. Han så på Mats, og noe i ham presset litt på, en følelse han ikke hadde helt kontroll på – ikke sannheten, ikke ordene, men spiren av noe som ville ut. Mats merket det. «Du tenker på noe,» sa han mykt. Didrik nikket. «Jeg vet bare ikke hvordan jeg skal si det.» «Det er ingenting du trenger å tvinge frem,» sa Mats. «Du kommer dit når du er klar.» «Jeg vet,» sa Didrik. «Men... jeg kjenner at noe er der. Noe jeg ikke hadde før.» Mats ventet. Presset ham ikke. «Hva føler du?» spurte Mats til slutt. Didrik tok et langsomt pust. «Jeg føler meg... nær deg. På en måte som gjør det vanskelig å... se for meg noe uten deg.» Mats' øyne myknet. «Det er en veldig fin ting å høre.» «Er det det?» spurte Didrik, nesten sjenert. «Ja,» sa Mats. «Fordi jeg føler det samme.» Didrik kjente det som en varm bølge gjennom hele kroppen. Han gikk det lille steget som skilte dem, og la pannen sin mot Mats' skulder. Mats svarte med å trekke ham inn i armene, tett og varmt. Snøen landet i håret deres. Verden rundt dem var hvit og stille. «Du er så god å være nær,» sa Mats, og stemmen hans var så dyp og ærlig at Didrik nesten ble svimmel. «Du også,» svarte Didrik, lavt. De begynte å gå nedover igjen. Didrik holdt fortsatt hånden til Mats – men denne gangen gikk han litt foran. Ikke fordi han ville dra Mats med seg, men fordi det følte trygt å gå litt mer bestemt. Som om han hadde funnet fotfeste, bokstavelig og følelsesmessig. Da de kom til verandaen, stoppet Didrik. Mats snudde seg mot ham. «Hva er det?» Didrik tok et lite skritt nærmere. «Kan jeg... gjøre noe?» «Alt du vil,» svarte Mats, og stemmen ble varmere. Didrik tok begge hender rundt ansiktet til Mats. Vant, rolig, og med en ny trygghet han ikke hadde hatt dagen før. Han lente seg frem og kysset ham. Ikke nølende. Ikke prøvende. Men med litt

mer mot. Det var fortsatt mykt. Stille. Sakte. Men det var også tydelig. Som om Didrik sa: Dette er meg. Jeg er her. Mats svarte med et mykt pust, og da Didrik trakk seg rolig tilbake, så Mats på ham med et blikk som sa alt: At dette betydde noe. At dette var ekte. At Didrik hadde vokst akkurat nok til å møte ham på halvveien. «Du blir modigere hver time,» sa Mats. Didrik smilte. «Det er din skyld.» «Gjerne,» svarte Mats og tok hånden hans igjen. De gikk inn i hotellet. Og mens døren lukket seg bak dem, kjente Didrik noe han aldri før hadde kjent: Jeg er i ferd med å falle. Ordentlig. Spa-avdelingen lå i underetasjen, og en svak duft av einer, varm stein og citrus møtte dem i det de kom ned trappen. Myke lys, varm gulvvarme og damp som hang i luften skapte et rom som føltes nesten uvirkelig – som om det fantes utenfor tiden. Didrik stoppet i døråpningen og kjente nervene prikle i magen. Han hadde aldri vært i et spa med noen før. Ikke med familien. Ikke med venner. Og absolutt ikke med en mann han... følte så mye for. Mats merket det med én gang. «Er du ok?» spurte han mildt. «Ja, jeg bare...» Didrik tok et lite pust. «Jeg har aldri gjort dette før.» «Det går bra,» sa Mats og la en hånd på korsryggen hans. «Vi tar det i ditt tempo. Alltid.» Den berøringen, den stemmen – det var som en trygghetsbøye midt i alt det nye. De fikk utdelt hver sin badekåpe og slippers. Didrik skiftet i garderoben og ble stående litt for lenge foran speilet. Kroppen hans var helt vanlig, noe han aldri hadde hatt noe spesielt forhold til – men nå, når han visste at Mats kom til å se ham i badekåpe... eller mindre... ja, det gjorde ham svett i hendene. Han knyttet beltet rundt livet litt for stramt og tvang seg selv ut. Mats ventet på ham i gangen. Og Didrik stoppet i døra. For Mats så... trygg ut. Ikke perfekt. Ikke poserende. Bare naturlig, varm og kjekk i en hvit badekåpe som hang litt åpen over brystet. Mats' øyne lyste opp da han så Didrik. «Hei,» sa han med et smil som gjorde Didriks knær svake. «Klar?» «Så klar jeg kan bli,» svarte Didrik, litt sjenert. Mats gikk bort og tok hånden hans. Bare sånn. Som om det var den mest naturlige ting i verden. Og for Didrik... begynte det å bli det. Jacuzzien var stor, med bobler som steg som lyse perler opp gjennom det varme vannet. Glassvegger vendte ut mot dalen, og landskapet var hvitt, stille og vakkert. Didrik nøyte litt ved kanten. «Vil du at jeg skal gå i først?» spurte Mats. «Ja,» sa Didrik lettet. Mats slapp hånden hans, tok av badekåpen og la den på en benk. Didrik prøvde ikke å stirre – virkelig, han prøvde – men kroppen hans reagerte før hodet rakk å sensurere. Mats' rygg. Skuldrene. Den rolige måten han beveget seg på. Didrik svelget. Mats satte seg i vannet og sank sakte ned, lot skuldrene komme under og tok en dyp, tilfreds pust. «Det er varmt,» sa Mats. «Kom.» Didrik tok av badekåpen. Og akkurat da skulle han til å holde armene foran magen av ren refleks – men Mats ristet rolig på hodet. «Du trenger ikke skjule

noe for meg,» sa Mats mykt. Det traff. Hardt. Men varmt. Didrik nikket og gikk sakte ned i vannet. Varme la seg rundt kroppen hans, og alt strammet seg et øyeblikk før han klarte å slappe av. Da han satte seg ved siden av Mats, var ansiktene deres nær, varme dager steg opp rundt dem, og Didrik kunne nesten ikke tro at dette var virkelig. «Går det bra?» spurte Mats. «Ja,» svarte Didrik. «Bare... nytt.» «Nytt er fint,» sa Mats. «Spesielt når vi er to om det.» Boblene gjorde det vanskelig å sitte helt stille. Didrik lente hodet bakover og lot skuldrene senke seg. Han kjente Mats bevege seg rolig ved siden av ham – ikke nærgående, ikke invaderende, bare til stede. Så – uten å si noe – løftet Mats armen og la den langs kanten bak Didriks rygg. Ikke rundt ham. Bare der. En invitasjon. Ikke et krav. Didrik så på armen. Så på Mats. Mats nikket så vidt. Og Didrik... flyttet seg litt nærmere. Bare så langt at skulderen hans traff Mats' overarm. Mats pustet rolig inn, som om det var akkurat dette han hadde håpet på. De satt slik en stund. Varmen fra vannet. Varmen fra Mats. Den trygge stillheten som bare kom når Didrik sluttet å gjemme seg. «Det er fint å være sånn,» sa Didrik lavt. Mats snudde hodet mot ham. «Hvordan sånn?» «Nær... uten at det trenger å være noe annet. Bare... nær.» Mats smilte. Et langt, varmt, åpent smil. «Det er den beste typen nær.» Didrik våget å lene hodet litt mot Mats. Bare en centimeter eller to. Nok til at det ble virkelig. Mats senket armen og la den rolig rundt Didriks skuldre. Didrik stivnet et øyeblikk – ikke av frykt, men fordi det var så nytt, så intenst og så riktig på samme tid. Så slapp han taket. Lot kroppen smelte litt inn mot Mats. Lot seg holdes. «Du er trygg her,» sa Mats. «Jeg vet,» svarte Didrik. Og han mente det. Lengsel begynte å røre seg i ham. Ikke seksuell. Ikke fysisk. Men den typen lengsel som kommer når et hjerte begynner å åpne seg helt. Han snudde hodet litt opp mot Mats. «Du får meg til å føle ting jeg ikke visste jeg kunne føle,» sa Didrik stille. Mats sin stemme ble dypere da han svarte: «Du gjør det samme for meg.» Vannet glitret mellom dem. Stillheten var tung og søt. Didrik så på Mats' lepper et sekund for lenge. Mats la merke til det. Han løftet hånden, strøk en våt hårlokk bort fra Didriks panne. Berøringen var så varsom at Didrik måtte lukke øynene. «Vil du...?» begynte Mats. «Kanskje,» sa Didrik, mer ærlig enn han hadde ment. Mats lo mykt. «Vi kan la 'kanskje' være nok akkurat nå.» Didrik åpnet øynene igjen. Og kjente hvordan hjertet banket varmt og sterkt. Mats lente pannen sin mot Didriks. Bare så vidt. Bare et pust. Men det var like sterkt som et kyss. Og det var Didrik som måtte se bort først, fordi intensiteten var så stor at han nesten glemte å puste. Da de steg opp av jacuzzien, innhyllet dampen dem som et varmt slør. Didrik kjente at huden hans var prikkende, både etter varmen og etter... noe annet. Noe som hadde vokst i brystet hans gjennom hele opplevelsen. Mats rakte Didrik et håndkle.

«Her,» sa han stille. Didrik tok imot og begynte å tørre armene sine, men fingertuppene hans skalv litt. Ikke av kulde – vannet hadde vært varmt – men av nærheten som fortsatt lå som en elektrisk, myk vibrasjon i kroppen. Mats så på ham med et blikk som tydelig merket det. «Er du kald?» spurte han. «Nei,» svarte Didrik. «Ikke i det hele tatt.» Han angret på svaret straks det var ute. Det ble litt for ærlig. Litt for avslørende. Men Mats' smil ble bare mykere. «Da er alt som det skal være.» Badekåpene deres hang på en krok ved benken. Didrik gikk mot sin, men stoppet da han skulle ta den på – stoffet festet seg langs skuldrene på grunn av vannet, og han fomlet klossete med ermene. Han prøvde å late som ingenting. Han prøvde å være rolig. Men Mats kom bort før Didrik rakk å famle seg ferdig. «Her,» sa Mats og tok tak i kragen på badekåpen. «La meg.» Didrik sto helt stille. Som om han var redd for å bevege seg. Ikke fordi Mats skremte ham – men fordi berøringen betydde så mye mer enn han var klar for å innrømme. Mats løftet badekåpen rundt skuldrene hans, la stoffet inntil huden hans med varme hender. Fingrene strøk et øyeblikk over øvre del av Didriks rygg, helt tilfeldig – men det gjorde Didrik svimmel. «Takk,» hvisket Didrik. «Bare hyggelig,» svarte Mats. «Jeg liker å ta vare på deg.» Didrik svelget hardt. «Det merker jeg.» Mats bandt beltet rundt livet hans i en rolig knytt, og Didrik måtte se bort et øyeblikk, fordi det ble for intimt å holde blikket. De gikk ut av spa-avdelingen i badekåper og slippers, skuldrene fortsatt varme fra jacuzzi'en. Korridoren var stille, bare lyd av vann som dryppet et sted og svak instrumental julemusikk i bakgrunnen. Mats gikk ved siden av ham, og Didrik kjente hver centimeter av avstanden mellom dem. Det var nesten ingenting. Bare luft. Luft som kunne blitt fylt av noe annet hvis han bare... ..torde litt mer. Da de kom til garderoben, stoppet Didrik. «Jeg må bare... puste litt,» sa han. Mats snudde seg. «Er alt ok?» «Ja. Jeg bare...» Didrik fant ikke helt ordene. «Det er så mye. På en god måte. Jeg prøver bare å ta det inn.» Mats gikk bort til ham, sakte, og la hånden på armen hans. «Du gjør det bra,» sa han. «Du går i ditt tempo, og jeg følger deg. Hele veien.» Didrik så ned på hånden til Mats. Sterk. Stabil. Varm. Han la sin egen hånd oppå. «Jeg liker at du følger meg,» sa Didrik. «Jeg har ingen planer om å stoppe,» svarte Mats. Da de skiftet tilbake til klærne sine, merket Didrik noe nytt. Ikke flauhet. Ikke utrygghet. Men en stille, voksende bevissthet: Han ville at Mats skulle se ham. Både kroppen. Og alt som bodde inni den. Didrik sto vendt mot skapet og dro genseren over hodet. Da han snudde seg, sto Mats der, knelende for å knyte sine egne sko. Han så opp... og blikket hans stoppet. Ikke som et sjokk. Ikke som begjær. Men som noe varmt, varsomt og kjærlig. «Du ser... bra ut,» sa Mats. Didrik ble rød fra halsen og opp. «Mats...» «Det gjør du,» gjentok Mats rolig. «Hver del av deg.» Didrik kjente

det som om brystet hans åpnet seg litt mer. Som om noe han hadde holdt inne lenge begynte å slippe taket. «Du gjør det veldig vanskelig å ikke falle for deg,» mumlet Didrik. Mats reiste seg langsomt fra gulvet. Ikke brått. Ikke dramatisk. Men varmt. Rolig. Som om han visste at dette var et øyeblikk Didrik måtte få eie. Mats gikk helt bort til ham. Så nært at Didrik kunne kjenne pusten hans igjen. «Og du gjør det veldig lett for meg,» sa Mats mykt. Didrik mistet pusten et øyeblikk. En prikkende varme spredte seg i brystet, opp i halsen og helt ut i fingertuppene. En følelse han nesten var redd for. Men som han ikke lenger ville løpe fra. De gikk hånd i hånd gjennom hotellkorridoren. Det var stille der, teppet dempet alle steg. Didrik merket Mats' varme hånd, fingerspilene som passet inn i hans som om det var meningen. Da de sto foran døren til rom 204, stoppet Didrik. «Mats,» sa han stille. Mats snudde seg. «Ja?» Og Didrik sa ord han aldri før hadde sagt til noen: «Jeg tror... jeg begynner å føle mer enn jeg vet hvordan jeg skal si.» Mats smilte – det mykeste smilet Didrik noen gang hadde sett hos ham. «Da trenger du ikke si det,» sa Mats. «Du kan bare... være her.» Han låste opp døren. Ledet Didrik inn. Og lukket den bak dem, mykt. Rommet var varmt da de kom inn. Peisen flammet igjen etter at hotellpersonalet hadde fylt på ved, og lyset kastet bevegelige skygger over veggene og over den store sengen. Didrik tok av seg jakken og satte seg på sengekanten, litt stille, litt tenkende, litt overveldet av hvor mye dagen hadde betydd. Mats hang opp jakken sin på knaggen, og i det han snudde seg, så han Didrik sitte der med begge hender i fanget, skuldrene litt opp, som om han bar noe som var både stort og godt. Mats gikk bort. Ikke raskt. Ikke forsiktig på en måte som kunne misforstås. Men med en varm, trygg ro — som om han visste at dette var et øyeblikk Didrik trengte at han var hel og stabil. «Vil du sitte litt i sofaen?» spurte Mats lavt. Didrik nikket. De satte seg sammen. Sofaen var dyp og myk, og Didrik kjente varmen fra Mats med en gang. Det var som om hele rommet hadde blitt mindre — ikke på en klaustrofobisk måte, men på en måte som gjorde at han kjente Mats' nærhet i hver fiber av kroppen. Mats hentet et teppe og la det over dem begge. Så la han armen rundt Didrik. Ikke stramt. Bare... rundt ham. Didrik lente seg inn i det. Langsomme bevegelser. Som en som har lært hva trygghet føles som — og som nå tør å hvile i den. Peisen knitret. Snøen utenfor la seg som et tykt teppe langs vinduet. Didrik pustet rolig, nesten søvnig, men med et hjerte som slo jevnt og sterkt. «Du er stille,» sa Mats med en lav stemme. «Jeg bare...» Didrik lette etter ordene. «Jeg prøver å forstå alt jeg føler.» Mats la kinnet mot toppen av Didriks hode. «Ta den tiden du trenger.» «Det er ikke tid jeg mangler,» sa Didrik. «Det er... ord.» Mats smilte nesten uhorlig. «Vi har god tid til ordene også.» Didrik så ned på hendene sine som hvilte på teppet.

«Jeg kjenner så mye at det nesten... gjør vondt. Men på en god måte.» «Jeg vet hva du mener,» svarte Mats. «Det er sånn det føles når noe virkelig betyr noe.» Didrik snudde hodet litt og så opp på ham. Øynene deres møttes. Det var ingen som lente seg frem. Ingen som trykte noe frem. Det var bare et blikk som holdt alt de ikke sa. En stille utveksling: Jeg vet. Jeg også. Mats løftet hånden og strøk Didrik over kinnet. Den berøringen var rolig, nesten hellig. Didrik lukket øynene. Kjente varmen. Kjente freden. «Mats?» spurte Didrik stille. «Ja?» «Hvordan vet man... når man er i ferd med å... falle?» Mats trakk pusten rolig. «Når det ikke lenger føles skummelt. Bare stort.» Didrik åpnet øynene igjen. «Og hvis det både er skummelt og stort?» «Da er det ekte,» sa Mats. «Og verdt å gå inn i.» Didrik sank litt dypere inn i Mats' side, som om kroppen hans endelig ga etter for noe den hadde holdt igjen. «Jeg tror jeg er der,» hvisket Didrik. Mats svarte ikke med ord. Han svarte med handling. Han tok Didrik sin hånd — den som lå på teppet — og førte den opp til brystet sitt. La den over hjertet sitt. Trykket den lett inntil der pulsen slo. Rolig. Stødige slag. En rytme som sa: Du er trygg. Du er ønsket. Du er verdt dette. «Jeg er her,» sa Mats. Didrik kjente at halsen ble trang. «Jeg merker det.» Mats så på ham, og blikket hans var fylt av noe varmt, noe som nærmet seg noe større, men som han holdt igjen — for Didrik, for tempoet, for tryggheten. «Du trenger ikke skynde deg,» sa Mats. «Jeg er med deg. Hele veien.» Didrik la pannen mot Mats' skulder. Og for første gang i sitt liv følte han at hjertet hans ikke var alene. Han sovnet nesten der — i armene til Mats, til lyden av peisen og snøens stillhet utenfor. Da Didrik løftet hodet igjen, var Mats fortsatt der. Som om han ikke hadde rørt seg på en time. Som om han aldri hadde tenkt å røre seg så lenge Didrik hvilte. «Sko vi legge oss?» spurte Mats. Didrik nikket. De gikk bort til sengen. Denne gangen var det Didrik som tok Mats i hånden. Ikke sjenert. Ikke usikkert. Bare... naturlig. De la seg sammen, Mats bak Didrik, armene rundt ham. Og rett før Didrik gled inn i søvn, tenkte han: Hvis dette ikke er kjærlighet, vet jeg ikke hva annet det kan være. Didrik våknet av en stillhet som ikke var riktig. Rommet var fortsatt varmt fra peisen, men luften... var annerledes. Tyngre, kaldere. Han lå på magen, med ansiktet halvt begravd i puten, og strakk hånden bak seg — etter Mats, etter den varme kroppen han hadde sovet inntil hele natten. Men hånden traff bare madrass. Tom. Kald. Uro. Didrik åpnet øynene helt. Putens andre halvdel var glatt og urørt. Dynen lå på siden, brettet til side. Det var ingen dyp pust bak ham. Ingen arm rundt livet hans. Ingen Mats. Det gikk noen sekunder før Didrik forsto at hjertet hans banket raskere enn det burde. Ikke voldsomt, men hardt. Som om noe inni ham hadde falt ut av rytme. Han satte seg opp, gned øynene og så rundt seg. Rommet var ryddig. Mats' klær var borte fra stolen. Sekken hans var ikke ved

veggen. Det var ingenting dramatisk som manglet — bare de små tingene som sa at han ikke lenger var der. Didrik skjøv dynen til side og gikk barføtt ned fra sengen, gulvet litt kaldt mot føttene. Han tok på seg genseren fra kvelden før, den som fortsatt luktet svakt av Mats, og gikk bort til vinduet. Det snødde fortsatt — tett, tung, stille snø. Dalen var nesten helt hvit, bare noen få lys langt der nede brøt gjennom morgentåken. Han stod der en stund, ventet på at Mats skulle komme ut fra badet. Men det var ingen lyd. Ingen dusj. Ingen tannbørste klirret mot vasken. Stillhet. Didrik kjente noe knyte seg lavt i magen. Hvor er han? Et lite håp tente seg. Kanskje Mats bare hadde gått ned for å hente kaffe? Eller en avis? Eller snakket med resepsjonen? Mats var sånn — han gjorde ting i rolig tempo, ordnet ting, tenkte på detaljer Didrik selv aldri ville tenkt på. Men samtidig... Mats pleide å skrive en lapp. Eller legge en hånd på ryggen hans før han gikk. Alltid. Didrik tok telefonen sin fra nattbordet. Ingen meldinger. Ingen tapt anrop. Han forsøkte å puste rolig. Han nektet å la panikken vokse, men det var vanskelig å ignorere den lille stemmen i brystet: Du sa noe stort i går. Kanskje det ble for mye. Kanskje du sa for mye. Kanskje han trakk seg unna. Didrik satte seg på sengekanten, hendene i fanget, og tvang seg til å puste inn og ut i jevne rytmer. Han ville ikke overtenke. Ville ikke bli redd. Men hjertet dunket hardt. Og han følte en frykt han ikke hadde kjent på lenge. En frykt han trodde Mats hadde hjulpet ham med å legge bort. Han gikk bort til døren og la hånden på dørhåndtaket. Skulle han gå ut og lete? Banke på døren til alle rom i gangen? Gå ned i resepsjonen og se etter ham? Eller... skulle han vente? Ventet? Vent på hva? Didrik sank ned på huk med ryggen mot døren, skulderen presset inn i treverket, og han kjente hvordan pusten ble mer oppjaget. Det har ikke skjedd noe galt. Mats er ikke den typen. Han ville ikke bare forsvinne. Men tankene hans hørte ikke etter. De fylte rommet som for mye oksygen — brant i brystet. Didrik presset hendene mot øynene. Han kunne ikke huske sist han følte det så sterkt. Ikke siden ungdomsskolen. Ikke siden han var tolv og ropte etter en far som gikk uten å se seg tilbake. Tanken traff ham som et slag: Dette var ikke Mats' skyld. Dette var gamle sår som blødde. Sår som ikke hadde fått plass før Mats begynte å fylle dem med varme. Didrik trakk knærne opp til brystet, la pannen mot dem og lukket øynene hardt. «Mats... hvor er du?» sa han uten lyd. Til slutt kunne han ikke sitte stille lenger. Han kastet på seg joggebuksene, tok telefonen i hånden og gikk ut i gangen. Føttene bar ham nesten av seg selv ned trappen. Frokostrommet var fylt av mennesker — barn som lo, besteforeldre med store ullgensere, par som hvisket i hverandres øre over kaffe. Men ingen Mats. Han gikk til resepsjonen. «Unnskyld,» sa Didrik, stemmen litt lav, litt presset. «Har dere sett... han jeg reiste hit med? Mats Kallerud?»

Resepsjonisten så opp fra skjermen og smilte mildt. «Ja, han var her for kort tid siden.» Didrik ble iskald og varm samtidig. «Var han?» «Ja. Rundt halv åtte. Han sa han måtte ordne noe. Han gikk ut.» Ut? I den snøstormen? «Sa han hvor han skulle?» spurte Didrik. «Nei, bare at han skulle komme tilbake.» Men stemmen hennes hadde en tone — ikke negativ, men forsiktig. Den typen tone folk bruker når de vet noe, men ikke vil si det direkte. Didrik ble stående litt for lenge ved disken. «Takk,» klarte han til slutt å si, før han snudde og gikk bort. Da han kom ut i lobbyen igjen, innså han noe: Han var ikke redd for at Mats hadde reist fra ham. Han var redd for at noe hadde skjedd med ham. Snøen utenfor hadde økt på. Vindene var kraftigere. Og Mats... ville aldri forlatt ham uten å si noe. Noe var galt. Noe måtte ha skjedd. Didrik kjente kroppen sin våkne. Frykten ble til fokus. Til noe sterkt. Noe som kjentes som: Jeg må finne ham. Han tok på seg jakken, dro igjen glidelåsen helt opp, og gikk rett mot utgangsdøren. Han nølte ikke. Han tenkte ikke. Han gikk. Ut i snøen. Ut i kulden. Ut i uværet. Uten å vite hvor Mats var — eller hva som ventet ham der ute Snøen traff Didriks ansikt som små, kalde nåler i det han gikk ut av hotellets varme. På ett sekund ble alt hvitt: bakken, luften, stien. En tykk, tett snø som gjorde det vanskelig å se mer enn noen få meter frem. Han trakk jakken tettere rundt seg og dyttet hendene ned i lommene. Det var stille på en måte som nesten var skremmende — den typen stillhet som bare finnes midt i en vinterstorm, når vinden holder pusten mellom hvert kast. Men Didrik var ikke redd for været. Han var redd for ikke å finne Mats. Han ropte navnet hans: «MAT-S!» Lyden forsvant inn i stormen, slukt av snø og vind. Han gikk raskere. Hotellet hadde en bred sti nedover mot en liten skogslinje. Snøen her var tråkket ned av gjester som hadde gått tur tidligere på morgenen. Men enda lenger fremme — nesten helt i utkanten av hva Didrik kunne se — var det fotspor. Friske fotspor. Dype fotspor. Enda ikke fylt igjen. Didrik kjente hjertet slå hardere. Det må være ham. Han løp. Ikke kontrollert. Ikke elegant. Bare løp. Snøen traff beina hans. Kald luft skar i halsen. Øynene rant. Men han stoppet ikke før han sto ved sporene. Han så ned. Store avtrykk. Regulære. Mats sine. Didrik kjente et støt av lettelse — etterfulgt av en bølge av frykt. Hvorfor hadde Mats gått ut alene i dette? Hvorfor hadde han ikke sagt noe? Hvorfor hadde han ikke vekket Didrik? Didrik fulgte sporene. Sporene ledet nedover en liten bakke og inn mot et skogholt. Trærne ga litt ly for vinden, men ikke nok. Snøen svedde horisontalt, som om hele landskapet forsøkte å viske bort alt som hadde vært der. «Mats!» ropte Didrik igjen. Ingenting. Bare vinden som svarte med et langt, hult ul. Didrik fortsatte videre, pustet tungt, føttene skled i snøen. Han måtte holde seg fast i et trestamme for ikke å miste balansen. Sporene gikk dypere inn i skogen. Men så... midten av stien... ...det

var noe annet. Ikke bare fotspor. Noe mørkt. Noe som brøt gjennom den hvite snøen. Didrik gikk ned i knestående og strøk fingertuppene gjennom det. Hansken hans ble brun. Jord. Grus. En stripe av noe som hadde blitt dratt over bakken. Som om noen hadde sklidd, falt eller mistet balansen. Didrik kjente blodet forsvinne fra ansiktet. «Mats... hva skjedde her?» Han så fremover. Ingen fotspor lenger. Bare vindens spor som dekket alt til. Hjertet hamret. Didrik prøvde å tenke. Prøvde å puste. Han har gått ut i stormen alene. Han har sklidd eller falt. Han kan ligge et sted i snøen. Han kan fryse. Han kan... «Nei,» sa Didrik høyt til seg selv. «Nei. Ikke tenk sånn. Ikke nå.» Han gikk fremover. Snøen var dypere nå. Opp til leggene. Så til knærne. Han presset frem stegene. Hjertet hans slo i brystet som en tromme. Varmen fra hotellet var borte. Bare snø. Bare kulde. Bare frykten for å miste Mats. Den typen frykt han aldri hadde kjent før. Den typen frykt som bare kom når noen virkelig betydde noe. Et vindkast traff ham så hardt at han måtte holde seg i et tre for ikke å falle. Og akkurat da — et lite glimt, et øyeblikk der vinden roet seg — så han noe lenger fremme. Noe mørkt mot snøen. Ikke stort nok til å være en kropp. Bare en gjenstand. Men Didrik kjente hjertet stoppe nesten helt. Han gikk frem. Et skritt. To skritt. Tre. Han bøyd seg ned — Og der, halvveis begravd av snø og is, lå Mats sin lue. Den mørkegrå ulluen han hadde hatt på hver dag siden de kom. Didrik sank ned på kne i snøen, tok opp luen med skjelvende fingre og holdt den mot brystet. «Mats... hvor er du?» sa han, stemmen brutt og lav. Han kjente varme presse bak øynene, men han tvang tårene tilbake. Dette var ikke tiden for å bryte sammen. Dette var tiden for å finne ham. Han reiste seg. «Jeg kommer,» hvisket Didrik mot stormen. «Jeg finner deg.» Og han begynte å gå videre — inn i snøen, inn i skogen, mot det ukjente, med Mats sin lue i hånden og en frykt i brystet han aldri hadde kjent før. Didrik gikk gjennom snøen med Mats' lue knuget i hånden, som om stoffet kunne gi ham retning i stormen. Skogen rundt ham var tett, trærne bøyd seg under vekten av snø, og vinden bar med seg små ispartikler som prikket huden hans. Pusten hans var tung. Kald. Rykende. Men blikket hans var urokkelig festet på den hvite stien foran ham. «Mats... vær ok,» mumlet han. «Vær ok, vær ok...» Hjertet slo så hardt at han nesten kunne høre det. Lenger fremme, der trærne tynnet litt ut, fikk han øye på noe som fikk ham til å stoppe brått. I snøen — ikke fotspor, men mer som en grop. Som om noen hadde sklidd og sklidd langt. Sporene var brede, ujevne og hadde dratt snø og is med seg nedover bakken. Didrik gikk nærmere. Pusten hans ble kortere. Dette var ikke naturlige spor. Dette var noen som hadde glidd — eller blitt dratt — ned et stykke snødekt skråning. Han gikk frem til kanten. Nedenfor var det en liten skrent, ikke høy, men bratt nok til at et fall kunne gjøre vondt. Nederst var bakken flat, og snøen

var forstyrret i en bred bue, som om en kropp hadde landet og forsøkt å reise seg. Didrik satte seg ned på knærne, lot hånden gli over sporene. «Mats... hvorfor gikk du hit?» Han fulgte sporene med øynene. De pekte videre over sletten. Som om Mats hadde reist seg igjen... og fortsatt. Men dette var ikke det første som hadde skjedd. Det var noe annet. Noe han ikke hadde sett før. Han reiste seg, hjertet hamrende. Tok et skritt ned skrenten – nesten falt selv, men tok seg imot. Da han kom ned på flaten, så han det. Fem meter lenger fremme, halvveis nedgravd i snøen, lå noe svart og glinsende. Didrik kjente det som om magen falt ut av kroppen. Han løp dit. Kastet seg ned. Gravde med begge hender selv om fingrene ble numne av kulden. Og så holdt han den i hånden: Mats sin telefon. Ett av hjørnene var sprukket. Skjermen var mørk. Det var en liten bulk langs kanten. «Nei... nei, nei, nei...» Didrik presset håndbaken mot munnen for å hindre at en lyd slapp ut. Han sto i snøen og kjente stormen rive i jakken, men kroppen hans var helt stille, som om noe inni ham hadde knekt midlertidig. Han trykket på knappen. Telefonen vibrerte. Et svakt lys blunket. Men skjermen forble black. Tårene presset seg opp, varme mot den kalde luften. Men han tvang seg selv til å puste. «Du mistet den. Du må ha gått videre. Du må være der ute.» Han så opp igjen. Og da han kikket rundt, oppdaget han endelig hvorfor Mats hadde gått ut. Til høyre, like ved der telefonen hadde ligget, var en liten, smal sti. Ikke en hotellsti. Ikke en tursti. Dette var en dyretråkk. Smal. Slynget. Ut mot et område som lå lengre ned – et sted Didrik knapt kunne se. Men det var ikke stien alene. Det var det som lå ved siden av den. En liten, sammenkrøpet skikkelse. Helt hvit av snø. Kanskje fem meter lenger ned. Liten, rund, som en klump med pels. Didrik frøs til. Ikke av kulde. Av forståelse. Han gikk langsomt nedover. Hjertet hans hamret både av lettelse og frykt, en merkelig miks som gjorde beina svake. Da han kom nærmere, skjønte han hva han så: En liten hund. En valp. En hvit, rufsete hundunge som lå trykket inntil en rot, skjelvende, alene i stormen. «Åh...» pustet Didrik. Han knelte ved hunden, som klynket svakt. Øynene var iset igjen av snø, og potene var kalde. Didrik strøk hånden over pelsen. «Stakkars liten...» Og akkurat da falt bitene på plass. Mats hadde sett denne valpen fra rommet. Kanskje den hadde gått seg bort. Kanskje den hadde vært ute alene. Og Mats, som alltid gikk først når noen trengte hjelp — han hadde gått ut for å redde den. Uansett vær. Uansett hvor tidlig det var. Didrik reiste seg sakte, med hunden i armene. Den var lett. Altfor lett. «Mats... du gikk ut for denne lille...» Hjertet slo enda hardere. På en annen måte nå. Ikke frykt. Ikke panikk. Men noe som føltes som: Jeg må finne deg. Ikke bare fordi jeg er redd, men fordi jeg begynner å... Han klarte ikke tenke tanken helt ut. Den gjorde for mye. Den var for stor. Han trakk hunden nærmere brystet

sitt og gikk videre langs stien Mats måtte ha fulgt. Stormen var sterkere nå. Snøen gikk ham til knærne. Men han stoppet ikke. Hunden i armene hans begynte å pipe svakt. Som om den prøvde å si: Ikke gi opp. Det er ikke langt igjen. Didrik tørket snøet vekk fra valpens ansikt. «Jeg gir meg ikke,» sa Didrik lavt. «Jeg gir meg aldri. Ikke når det gjelder ham.» Han gikk videre. Og så — midt i alt det hvite — så han noe. Noe mørkt. Noe som brøt snøens flate linjer. Noe som fikk hjertet hans til å hoppe i brystet. En skygge. I bevegelse. Et menneske. En mann. Kledd i mørk jakke. Gående mot skogen. Hodet bøyd mot vinden. Didrik ropte — høyt, rått, hele kroppen i stemmen: «MATS!» Mannen stanset. Løftet hodet. Snu seg sakte — Og Didrik så ansiktet. Det var ham. Endelig. Didrik løp. Snøen gikk ham nesten til knærne, men han kjente det ikke. Vinden traff ansiktet hans så hardt at øynene rant, men han blunket ikke. Han bare løp. Den lille hunden klynket i armene hans, men holdt seg klamret fast, som om den forstod at dette gjaldt noe viktig. Noe stort. «MATS!» ropte Didrik igjen, stemmen sprukket av desperasjon. Mats sto lenger nede i skråningen, halvt skjult av snødrev. Han virket forvirret et øyeblikk, som om han ikke trodde det han så var virkelig. Men så — ansiktet hans endret seg. Øynene ble store. Pusten falt tungt ut av ham, som om noe inni ham slapp taket. «Didrik!?» ropte Mats. «Hva... hva gjør du her?» Didrik svarte ikke. Han klarte ikke. Han fortsatte å løpe, beina halvt glidende i snøen, og i det han nådde Mats, kastet han armene rundt ham — hunden mellom dem — og presset kroppen sin inntil hans som om han prøvde å forsikre seg om at han var ekte. Mats stivnet et sekund av ren overraskelse, men så foldet han armene om Didrik og holdt ham hardt, tett, som om han aldri hadde tenkt å slippe. «Herregud,» pustet Mats. «Du rister. Didrik... du rister.». «Jeg trodde...» Didrik presset ansiktet mot Mats' bryst. «Jeg trodde noe hadde skjedd deg. Jeg våknet, og du var borte, og vinden var så sterk, og telefonen din—» Stemmen brast. Ikke dramatisk. Ikke høyt. Men så stille at det gjorde det enda verre. Mats tok tak i Didriks ansikt med begge hender og tvang ham til å se opp. «Hei,» sa Mats mykt. «Se på meg.» Didrik klarte det nesten ikke, men han åpnet øynene. De var blanke av tårer som ikke hadde fått slippe ut enda. Mats' blikk var varmt, uendelig varmt, og fullt av noe Didrik aldri hadde sett så tydelig før — ekte frykt for at han hadde skadet Didrik med fraværet sitt. Ekte kjærlighet, selv om ordet ikke var sagt ennå. «Jeg er her,» sa Mats. «Jeg er helt her.» Didrik pustet inn skarpt, en lyd fra dypt nede i brystet. «Ikke gå sånn fra meg igjen. Ikke uten å si noe. Jeg trodde... jeg trodde jeg hadde mistet deg.» Mats' uttrykk brøt nesten. Ikke fordi han var sint, eller stresset, eller flau. Men fordi Didriks frykt... betydde noe for ham. På en måte som traff dypere enn han var forberedt på. Han dro Didrik helt inn til seg igjen, en hånd bak nakken

hans, en rundt ryggen. «Jeg vet,» sa Mats. «Jeg vet. Jeg skulle aldri ha gått uten å si ifra. Jeg ville bare...» Han så ned på hunden, som fremdeles lå rystende i Didriks armer. «Han kom gående forbi vinduet i morges,» forklarte Mats. «Liten og alene, og jeg trodde han var i ferd med å fryse i hjel. Jeg prøvde å ta ham inn, men han løp. Så jeg gikk etter ham.» Didrik lukket øynene, som om det både hjalp og gjorde alt vanskeligere. «Du kunne ha... du kunne ha blitt skadet, Mats. Denne stormen... du kunne...» Han fikk ikke sagt mer. Ordene stoppet i halsen. Brystet strammet. Ikke av kulde. Av ren, naken frykt. Mats presset pannen mot Didriks. «Jeg vet. Og jeg er lei for det. Jeg tenkte ikke klart. Jeg så ham, og jeg... jeg bare reagerte.» Didrik trakk pusten, og denne gangen kom tårene. Stille. Bare noen få. Men nok til at Mats strøk dem bort med tommelen sin før de rakk å bli kalde. «Jeg ble redd,» sa Didrik nesten uhørlig. «Jeg ble så redd at jeg ikke klarte å stå stille. Jeg... jeg løp ut uten å tenke.» «Du kom ut hit for meg,» sa Mats, stemmen lav og litt rystet. «Selvfølgelig,» svarte Didrik, som om det var den mest selvfølgelige sannheten i verden. «Jeg kunne ikke... jeg kan ikke miste deg.» Stillheten som fulgte var ikke tung. Den var... klar. Som et rom der noe endelig blir synlig. Mats la hånden mot Didriks kinn igjen. «Du betyr mer for meg enn du forstår,» sa han. Didrik lukket øynene, lot pusten falle tungt ut. «Du betyr mer for meg også.» Mats strammet grepet rundt ham et øyeblikk — ikke av panikk, men av lettelse. Som om han hadde ventet på akkurat det. Så så han ned på hunden i Didriks armer. «Vi må få ham inn,» sa Mats mykt. «Han fryser.» Didrik nikket. «Ja.» Mats tok hunden forsiktig fra Didriks armer og holdt den inn mot brystet. «Kom,» sa han. «Hold deg nær meg.» Didrik tok hånden hans. Fingrene deres fant hverandre med en naturlighet som var sterkere enn stormen. Sterkere enn frykten. Sammen gikk de mot hotellet. Ikke fort. Ikke rolig. Men i samme takt. Hver eneste skritt var en bekreftelse: Du gikk ut etter meg. Du kom tilbake for meg. Vi velger hverandre. De nådde hotellet langsomt, den lille hunden holdt tett inntil Mats' bryst, skjelvende, men i live. Snøen hadde lagt seg så tykt over skuldrene deres at de så ut som to figurer skåret ut av vinteren selv. Da de kom inn døren, slo varmen mot dem som en vegg. Didrik kjente beina gi etter et øyeblikk — kroppen hans var utslitt etter å gå i stormen, men det var ikke kulden som gjorde ham svak. Det var alt som hadde skjedd. Mats så det med en gang. «Kom,» sa Mats mykt og førte Didrik med seg inn i hotellets lille lobbyområde. «Sitt.» Didrik sank ned i sofaen, hendene fortsatt stive av kulde og adrenalin. Mats ga resepsjonisten hunden, som hun tok med seg inn på bakrommet for å varme og tørke. Så kom Mats tilbake, satte seg rett ved siden av Didrik, kne mot kne, og tok begge hendene hans i sine. «Du er iskald,» sa han. «Jeg henter te.» Didrik knep øynene igjen. «Ikke gå,» sa han

stille. Mats stanset midt i bevegelsen. Han satte seg igjen. Tok Didriks hender enda varmere inn i sine. «Jeg går ingen steder,» sa Mats. «Jeg lover.» Og Didrik trodde ham. Mats fikk en ansatt til å komme med tebrett i stedet. To store kopper dampende Earl Grey, og et teppe de kunne legge over beina. Mats pakket det rundt Didrik først, som om han prøvde å varme både kropp og sjel. Didrik holdt koppen mellom hendene, men drakk ikke. Han så bare ned i teen, som om han prøvde å forstå noe inni seg. Til slutt sa Mats: «Vil du si hva du tenker?» Didrik tok en liten pust, men det ble nesten til en hikst. Ikke et gråt, bare en brist i pusten som avslørte mer enn ord kunne ha gjort. «Jeg visste ikke,» begynte han. «Jeg visste ikke at det gikk an å bli så redd for å miste noen man ikke engang...» «Ikke engang hva?» spurte Mats forsiktig. «Ikke engang har rukket å si alt til.» Didrik så ned på hendene sine. «Jeg trodde jeg var forsiktig. Jeg trodde jeg hadde kontroll. Men da du var borte... jeg har aldri kjent noe så sterkt.» Mats ble helt stille. Ikke av forvirring. Ikke av usikkerhet. Men av noe mykere. Dypere. «Det gjør meg...» Mats svelget. «Det gjør meg utrolig rørt at du kom etter meg.» Didrik blunket hardt. «Selvfølgelig kom jeg etter deg.» «Men du løp i stormen. Uten å kle deg ordentlig. Uten å tenke på deg selv.» «Jeg tenkte på deg,» svarte Didrik, og stemmen skalv litt. «Bare deg.» Mats trakk et skarpt, nesten såret pust — sånt som kommer når hjertet fylles for mye på én gang. Han tok hånden til Didrik og førte den opp til brystet sitt, la den over hjertet. «Kjenn,» sa Mats. «Du gjør dette med meg.» Hjertet hans slo raskt. Ikke av panikk. Men av noe annet. Noe varmt. Noe som svarte Didriks følelser uten ord. Didrik lente hodet bakover mot sofaryggen, lukket øynene et øyeblikk. Han følte seg ikke svak. Han følte seg... lettet. Tom og full samtidig. «Jeg vet ikke hva som skjer med meg,» sa han ærlig. «Men jeg vet at da jeg så luen din i snøen... det gjorde noe med meg. Noe jeg ikke kan ta tilbake.» Mats tok hånden hans igjen. «Didrik... det du føler, det du opplevde... det er ekte. Og det er ikke farlig.» «Det føltes farlig,» sa Didrik og lo en liten, sår latter. «Det føltes som om hjertet mitt skulle stoppe.» «Det gjorde mitt også,» innrømmet Mats. «Da jeg snudde meg og så deg løpe mot meg... Jeg har aldri vært så redd og så lettet på samme tid.» Didrik så opp. Øynene deres møttes. Og dette var første gangen Didrik så frykt i Mats' blikk også. Ikke for været. Ikke for situasjonen. For tanken på å miste Didrik. Noe smeltet inni ham. «Mats...» «Ja?» Didrik åpnet munnen for å si noe stort — det han følte, det han hadde forstått ute i snøen. Men ordene ville ikke ut. De var for store. For nye. For rå. I stedet gjorde han noe som var enda mer ærlig. Han tok Mats' hånd, løftet den opp og presset den langsomt mot kinnet sitt. En stille, sår bevegelse. En som sa: Jeg er her. Ikke gå noe sted. Mats svarte ved å stryke tommelen rolig over Didriks hud. «Du skremte meg,» sa Didrik lavt.

«Og du skremte meg,» svarte Mats. Stillheten som fulgte var ikke tom. Den var full. Fylt av alt de ikke sa. Alt som snart ville komme. Resepsjonisten kom tilbake med hunden, pakket inn i et teppe. Den klynket svakt og strakk seg mot Mats. «Han er ok,» sa hun. «Frossen og utslitt, men ok.» Mats tok ham imot. Didrik la hånden over hundens lille hode. «Hva gjør vi med deg, da?» spurte Mats mildt. Hunden løftet hodet og slikket Mats' tommel. Didrik så på Mats. Mats så på Didrik. «Jeg tror han har valgt oss,» sa Didrik. Mats smilte — det myke, varme smilet som alltid traff Didrik midt i brystet. «Jeg tror du har rett.» De gikk opp sammen, Mats med hunden i armene, Didrik tett ved siden av ham. Døren lukket seg bak dem, og rommet føltes annerledes nå. Mer intimt. Mer... deres. Didrik satt på sengen mens Mats la hunden på et teppe foran peisen. Så kom Mats bort og satte seg rett ved siden av Didrik. Så nært at lårene berørte hverandre. Han la hånden sin oppå Didriks og spurte: «Hvordan går det nå?» «Bedre,» svarte Didrik. «Fordi du er her.» «Jeg går ingen steder,» sa Mats. «Ikke uten deg.» Didrik måtte lukke øynene igjen. Ordene traff så dypt. Så trygt. Han lente seg mot Mats, sakte, stille, og Mats la armen rundt ham uten å nøle. «Mats?» hvisket Didrik. «Ja?» Didrik åpnet øynene og så på ham. «Ikke forsvinn sånn igjen.» Mats la pannen mot hans. «Aldri.» Og Didrik trodde ham. Det første Didrik merket da han våknet neste morgen, var en liten, varm kropp som presset seg mot leggen hans. Han blunket forvirret et øyeblikk, rullet til siden – og så det lille, hvite ansiktet som lå halvveis gjemt i teppet ved fotenden av sengen. Valpen. Den lille snødotten som hadde satt hele livet hans i spinn det siste døgnet. Didrik visste ikke hva han hadde forventet. Kanskje at hunden skulle være redd. Kanskje at den skulle pipe. Men valpen lå bare der, ørene halvveis flate, øynene myke, som om den allerede hadde bestemt seg: Her hører jeg til. Og rett ved siden av ham, fortsatt sovende på magen, lå Mats. Dekket av dynen. Håret bustete. En hånd halvveis strukket ut i søvne, som om han i løpet av natten hadde forsøkt å nå Didrik uten å våkne helt. Didrik lå stille og studerte ham i stillheten som bare desembermorgener kan gi. Det var noe i brystet hans nå som ikke fantes der to dager tidligere – noe stort og mykt og varmt. Noe som vokste i hvert øyeblikk Mats pustet rolig ved siden av ham. Valpen rørte på seg og krabbet helt opp til Didrik, dyttet nesen inn under armen hans og pep. Didrik bet seg i leppen for ikke å le høyt. «God morgen, lille venn,» hvisket han. Mats mumlet noe lavt – noe som lignet «mm... to minutter til...» – og rullet over på siden. Valpen pep høyere. Mats åpnet ett øye. Så det lille hvite ansiktet. Så Didrik. Så valpen igjen. Og smilte. Det var ikke et stort smil. Det var et morgen-smil – søvnig, mykt og helt uten forsvar. «Han liker deg,» sa Mats med hes stemme. «Nei,» svarte Didrik og strøk valpen over hodet. «Han liker oss.» Mats åpnet det

andre øyet, og det som passerte mellom dem der, i det helt stille øyeblikket, var større enn de begge var klare til å si høyt ennå. En forståelse. Et løfte. Et begynnende vi. De sto opp litt senere og satte seg ved peisen med valpen mellom seg. Mats laget pulver-kaffe på rommets lille maskin, og Didrik brente tungen på den første slurken, noe Mats ertet ham for i fem minutter. «Han trenger et navn,» sa Didrik og så ned på valpen som lå på ryggen og strakte seg med potene i været. «Ja,» sa Mats. «Det gjør han.» «Hva med Snøball?» prøvde Didrik. Valpen snudde seg mot ham som om navnet var en personlig fornærmelse. «Han hatet den idéen,» sa Mats tørt. «Ok,» lo Didrik. «Hva med Liten?» Valpen nøs. «Han hatet den også.» Mats strøk valpen over magen. «Hva med Storm?» Valpen pote-dasket Mats i skjegget. Hardt. «Det var et nei,» bestemte Didrik. «Hva foreslår du da?» spurte Mats. Didrik bet seg i underleppen. «Hva med... Tassen?» Valpen løftet hodet, viftet forsiktig med halen... og la seg ned igjen. Mats hevet et øyenbryn. «Det var i det minste ikke voldsom protest.» «Så... Tassen?» spurte Didrik. Mats så på valpen. Valpen så på Mats. Og logret én gang. «Tassen,» bekreftet Mats. «Det er navnet.» Tassen rullet rundt, som for å feire navnet sitt. Didrik lo. Og Mats så på ham med et blikk som gjorde noe varmt i magen til Didrik. Tassen la seg mellom dem, og Didrik strekte ut hånden for å stryke ham. Mats gjorde det samme, og plutselig var fingrene deres nær nok til å berøre. Det skjedde ikke med vilje. Ingen av dem gjorde det for dramatisk effekt. Men pekefingrene deres traff hverandre. Lett. Bare en berøring. Didrik stoppet. Mats stoppet også. Og i stillheten, i varmen fra peisen, i den nye roen som hadde falt over rommet etter stormen, kjente Didrik det: Den frykten han bar på, den som hadde fått ham til å gjemme seg i så mange år... den var svakere nå. Nesten borte. Og dette — denne lille, varme berøringen — var nok til å få noe inni ham til å åpne seg enda litt mer. Mats så på ham. Didrik så tilbake. Ingen smilte. Ingen lo. Det var bare stillhet. Full av alt de ikke sa ennå... men som begge visste var på vei. Frokostsalen var nesten full da Didrik og Mats kom ned trappen med Tassen i armene. Lukten av kaffe, varme rundstykker og appelsinmarmelade fylte rommet sammen med summingen av stemmer fra småbarnsfamilier, kjærestepar og nysgjerrige hyttefolk. Tassen, som hadde vært rolig oppe på rommet, begynte å logre ivrig med halen idet de passerte inngangen. Det var som om han hadde bestemt seg for at hele verden var hans publikum. Didrik holdt ham tett. «Du, lille mann... vær litt rolig, ok?» Tassen svarte med å sleike Didriks hake. Mats lo mykt. «Det der er et ja.» De fant et bord i hjørnet, litt skjermet fra resten av gjestene. Mats tok med seg Tassen og la ham på fanget mens Didrik hentet mat. Da Didrik kom tilbake, sto Mats allerede og småsnakket med to eldre damer ved nabobordet. «Han er nydelig,» sa den ene, en hvithåret

dame med røde ullvanter. «Har dere hatt ham lenge?» Mats smilte og ristet på hodet. «Fikk ham i går.» Den andre damen gispet. «Åh, så liten og allerede adoptert?» Mats så ned på Tassen og strøk ham over hodet. «Ja. Han fant oss.» Didrik ble varm i brystet av måten han sa det på. «Ikke sant, Didrik?» sa Mats og så på ham med det smilet som gjorde Didrik svak i knærne. Didrik nikket. «Ja. Han fant oss.» De gamle damene så på hverandre og utvekslet et blikk som var mer enn litt velmenende. «Dere to har en sånn... varme rundt dere,» sa den ene. «Som om dere passer veldig godt sammen.» Didriks ansikt ble varmt på en måte som føltes som både skam, glede og... noe annet. Mats svarte før Didrik rakk å lete etter ordene. «Det syns jeg også.» Didrik blinket overrasket — og ble varm på en helt ny måte. Tassen ble liggende på fanget til Mats mens de spiste. Hver gang Didrik tok en bit av rundstykket sitt, skjøv Tassen en pote i retning av tallerkenen hans. «Nei,» sa Didrik strengt. Tassen pep. Didrik så bort på Mats. «Ikke hjelp ham.» «Jeg hjelper ham ikke,» sa Mats. «Jeg oppmuntrer ham.» «Det er det samme!» «Ikke alltid.» Didrik lo og dyttet Mats lett med kneet. Det var en så naturlig berøring at han ikke engang merket at han gjorde det før Mats la hånden sin på Didriks kne i noen sekunder som et stille svar. Alt stanset litt inni Didrik. Bare litt. Men nok til at han måtte trekke pusten. Mats fjernet hånden igjen. Ikke brått. Bare stille. Med respekt. Og en varme som ga Didrik høy puls. En familie med tre barn gikk forbi bordet deres. Gutten i midten, kanskje fem år gammel, stoppet brått da han så Tassen. «Pappa, se! En snøhund!» Tassen ble straks mer oppmerksom og logret så kraftig at hele kroppen ristet. Mats lo og løftet valpen litt høyere. «Han heter Tassen,» sa Mats. Gutten klappet hendene. «Kan jeg hilse?» Mats så på Didrik. Didrik nikket. Det føltes rart — som om han og Mats sammen tok avgjørelser. Gutten fikk stryke Tassen. Valpen slikket ham på hånden, og gutten hylte av glede før faren hans lo og tok ham med videre. Da de var borte, lente Didrik seg tilbake i stolen. Han så på Mats med en mildhet han ikke klarte å skjule lenger. «Du er god med barn,» sa Didrik. «Jeg jobber med barn,» svarte Mats. «Det hjelper.» «Ja, men...» Didrik rørte litt ved hankene på kaffekoppen. «Det er noe mer. Du er god på... å være trygg. Rolig. Tilstede.» Mats ble stille. Ikke fordi han ikke visste hva han skulle si — men fordi ordene traff dypt. Han så på Didrik så lenge at Didrik kjente magen krible. «Du ser meg,» sa Mats lavt. Didrik rettet blikket ned. «Ja.» Og så kjente han Mats' fot stryke forsiktig borti hans under bordet. Bare en lett berøring. En invitasjon. En «jeg hører deg». Da frokosten var over og de reiste seg, bestemte Tassen seg tydelig for hvem som var hans person. Mats satte ham ned på gulvet for å få på selen han hadde kjøpt i resepsjonen. Tassen snudde seg. Gikk rett til Didrik. Og satte seg på skoen hans. Bare satt der. Som en

forankring. Et valg. Et: du er min trygghet. Didrik sto helt stille og kjente noe spres i brystet hans — en varme så sterk at han måtte trekke pusten dypt. Mats så det. Så Tassen. Så Didrik. Et smil bredte seg sakte over ansiktet hans. «Ser ut som du har fått deg en fan.» Didrik svelget. «Kanskje to.» Mats tok hånden hans. Ikke skjult. Ikke sjenert. Bare tok den. Og for første gang kjente Didrik at det ikke bare var han og Mats lenger. Det var dem. Det hadde sluttet å snø da de gikk ut med Tassen. Stormen fra dagen før hadde lagt igjen et tykt, stille lag av hvitt over landskapet, som en nybegynt verden. Solen lå lavt, svakt gul gjennom skyene, og kulden var klar og skarp — men ikke fiendtlig. Det var en sånn morgen som luktet ren luft og ny start. Mats gikk med Tassen i bånd. Valpen hoppet og spratt gjennom snøen som om han var født for det, og Didrik kunne ikke la være å le hver gang Tassen forsvant nesten helt under et snølag og dukket opp igjen med et triumferende «vov!». «Han har mer energi enn oss begge,» sa Didrik, og pustet damp i luften. «Han er en baby,» sa Mats. «Det er jobben hans.» Didrik lo. «Tror han tar jobben veldig alvorlig.» Mats snudde seg og smilte. Den måten han så på Didrik på nå — med en ro og et ømt glimt som ikke var der de første dagene — fikk Didrik til å kjenne varmen stige i brystet. De gikk langs stien bak hotellet, den samme de hadde gått to dager tidligere, men nå virket den annerledes. Lysere. Tyngre. Mer betydningsfull. Som om landskapet selv husket stormen. Og hva som skjedde mellom dem i den. Tassen stoppet for å undersøke en snøfonn som luktet spennende. Mats sto ved siden av Didrik, blikket festet på valpen — men kroppen hans var tett ved Didriks. «Hvordan går det... etter i går?» spurte Mats rolig. Didrik pustet ut. «Jeg vet ikke helt.» «Vil du snakke om det?» Didrik så ned på snøen. «Jeg vet ikke hva jeg skal si. Det er så mye. Jeg skjønner det ikke helt selv.» Mats ventet. Han var blitt god på det. Ikke press, bare rom. Ikke krav, bare tilstedeværelse. «Når jeg våknet, og du var borte...» begynte Didrik, stemmen liten men tydelig. «...så kjentes det ut som noe inni meg knakk. Ikke sånn dramatisk knakk, men sånn 'jeg klarer ikke stå her alene'-knakk.» Mats så ikke overrasket ut. Han så myk ut. «Jeg ble redd,» fortsatte Didrik. «Ikke bare fordi du kunne være skadet. Men fordi... fordi det gjorde vondt på en måte jeg ikke skjønnte at det kunne.» Mats tok et lite skritt nærmere. «Didrik...» «Nei, la meg si det,» sa Didrik stille, og holdt pusten et sekund. «Jeg tror jeg er redd for hva det betyr.» Mats lo ikke. Smilte ikke. Han tok det inn, helt alvorlig. «Hva tror du det betyr?» spurte han. Didrik ristet på hodet. «At jeg føler mer enn jeg tør. Mer enn jeg er vant til.» En pause. En snøfnugg svevde mellom dem, sakte, som om tiden var tregere akkurat her. «Hva føler du?» spurte Mats lavt. Det var ikke et krav. Ikke en test. Bare et spørsmål. Didrik kjente hele kroppen bli varm på innsiden og kald på utsiden. Han så ned. Så

opp. Så ned igjen. «Jeg vet ikke om jeg klarer å si det,» hvisket han. «Du trenger ikke si alt,» svarte Mats. «Bare... det du vil.» Didrik tok et skritt nærmere. Bare ett. Men nok til at støvlene deres nesten berørte. «Jeg vil...» Han stoppet. Pusten ble tung. Hjertet dunket så hardt han kunne høre det i ørene. «...jeg vil at du skal være her.» Mats tok inn ordene som om de var laget av krystall. Forsiktig. Som noe dyrebart. «Jeg er her,» svarte han, og stemmen var dypere nå. «Og jeg vil være her.» Didrik så opp på ham. Øynene møttes. Og Didrik visste: Mats mente det. Ikke som en midlertidig ting. Ikke som ferieflørt. Men som noe ekte. Tassen, som om han forsto tyngden i stemningen, kom løpende tilbake og satte seg midt mellom dem. Han så opp på Didrik, så på Mats, og viftet forsiktig med halen. Didrik lo sårt. «Han vet.» «Selvfølgelig vet han,» sa Mats og bøyde seg ned for å klø valpen bak øret. «Han er smart.» Tassen la seg ned med et lite “uff”, som om han erklærte seg fornøyd med den nye familiesituasjonen. Didrik så på Mats. Mats så på Didrik. Og for første gang var det ingen sjenanse der. Ingen unnskyldninger. Bare en stille, naturlig nærhet. Mats rakte ut hånden sin. Ikke som et grep. Bare som en invitasjon. Didrik tok den. Uten å nøle. Med begge hender. Og akkurat i det øyeblikket gikk solen gjennom skyene og lyste svakt over dem. Som om verden ga dem et nytt startpunkt. «Mats?» spurte Didrik lavt. «Ja?» «Hva er vi?» Mats ble stående stille i snøen. Ikke fordi han var redd. Men fordi han visste at dette spørsmålet betydde noe. Han tok Didriks hånd litt fastere. Og da han svarte, var det med en ro som bare kunne komme fra noe ekte. «Vi er... to mennesker som går mot noe stort. Sammen.» Didrik følte en varme spre seg gjennom ribbeina hans. «Og,» fortsatte Mats, «vi finner ut av resten. I ditt tempo.» Didrik nikket. Og for første gang følte han at han ikke trengte et raskt svar. De var noe. Noe som vokste. Noe ekte. Tassen nøs. Mats lo. «Han er enig.» De fortsatte videre langs stien, side om side, mens Tassen hoppet foran dem og snøspruten sto som små fontener bak de korte beina hans. Det var noe lett, nesten barnslig over hele stemningen – som om verden hadde blitt mindre farlig i løpet av en natt. Didrik pustet inn den klare luften, og for første gang på lenge føltes det ikke tungt. Ikke trangt. Ikke farlig å puste dypt. Mats gikk tett ved siden av ham, hånden hans hvilte innimellom i Didriks – ikke konstant, men av og til, som små, varme bekræftelser: Jeg er her. Jeg slipper ikke. På et lite, åpent område der snøen lå ekstra dyp, stoppet Tassen plutselig. Han snudde seg mot dem med hodet på skakke, og så satt han seg... rett mellom dem. Didrik lo. «Hva gjør han nå?» «Han skal helt sikkert si noe viktig,» sa Mats dramatisk og bøyde seg ned. Tassen så opp på dem begge. Så på Didrik. Så på Mats. Så logret han én gang. Didrik skjønnte ingenting. Helt til Tassen tok tak i enden av Mats’ skjerf og trakk. Et lite trekk. Men nok til at Mats ble

dratt nærmere. Rett mot Didrik. Mats så overrasket ut, og Didrik begynte å le, men latteren stoppet halvveis da han så hvor nær Mats plutselig var. Bare noen centimeter. Pusten deres møttes som små skyer i den kalde luften. «Tror han prøver å si noe,» sa Mats lavt. «Jeg tror han prøver å gi oss et dytt,» svarte Didrik, like lavt. De sto stille. Ingen av dem gikk vekk. Ingen av dem trakk seg tilbake. Didrik så opp i Mats' øyne. Det var noe nytt der nå. Noe mykt og varmt. Noe fritt for frykt – ikke fordi situasjonen var trygg, men fordi de var trygge. «Mats...» begynte Didrik, men ble stående med ordene halvveis. «Ja?» svarte Mats. Didrik kjente hjertet hamre, men ikke sånn som før, ikke av panikk – mer av forventning, av ønske, av noe som var i ferd med å bli ekte. «Kan jeg...?» spurte Didrik, stemmen knapt hørbar. Mats svarte ikke med ord. Han tok bare ett lite, nesten umerkelig skritt nærmere. Et «ja» i bevegelse. Didrik trakk pusten, løftet hånden og la den på utsiden av Mats' jakke, rett over hjertet. Det slo raskt. Varme. Levde. Som et svar. Mats la begge hendene rundt Didriks ansikt – ikke stramt, bare varmt og stødig. «Du trenger ikke spørre,» sa han like stille. Didrik lukket øynene. Og så lente han seg frem. Det var ikke som det første i hotellet. Dette var dypere – men fortsatt mykt. Rolig – men helt tydelig. En varme som møttes midt mellom dem, et trykk av lepper som ikke hastet, ikke krevde, men lovet. Mats svarte med et lite pust. Bare et pust. Men Didrik kjente det gjennom hele kroppen. Valpen satte seg ned ved føttene deres og pep – som om han erklærte: Endelig. De trakk seg sakte fra hverandre, pannen mot pannen, pusten synkronisert, som om kroppen deres hadde lært en felles rytme. «Det var...» begynte Didrik. «Ja,» svarte Mats før han kunne fortsette. «Jeg liker når du gjør sånn,» sa Didrik stille. «Holder meg sånn.» Mats smilte så tydelig at Didrik kjente det, selv uten å åpne øynene. «Jeg liker når du lar meg,» sa Mats. Didrik åpnet øynene. Mats så på ham som om han var noe fint. Noe verdifullt. Noe som betydde noe. Didrik kjente det i hele kroppen: Dette var ikke lenger noe han trengte å spørre etter. Dette var ikke lenger noe han måtte skjule. Dette var begynnelsen på noe større. De gikk videre, men noe mellom dem hadde forandret seg. Handlingen var små – skuldrene som kom litt nærmere hverandre, blikkene som ble lengre, og Tassen som smågalopperte foran dem med halen i været, som en liten hvit general på riktig vei. «Han er fornøyd,» sa Mats. «Vi også,» svarte Didrik. For første gang var Didrik helt sikker på at det var sant. Da de kom tilbake til hotellet, var Tassen helt utslitt etter snøeventyret. Så snart de kom inn på rommet, trillet han rundt på teppet foran peisen, ristet av seg snørestene og la seg ned med et tilfreds «uff» som om han var den mest hardtarbeidende hunden i verden. Mats lo og satte seg ned ved siden av ham. «Det er slitsomt å være helt.» Didrik tok av seg jakken og hang den til tørk. Det luktet

fortsatt av snøstorm og furu fra stoffet. Han ble stående et øyeblikk og se på Mats som satt på gulvet i varmen fra peisen, valpen i fanget. Det var en stille, men kraftig følelse som traff ham. Dette er et bilde jeg kunne sett hver dag. Et liv. En hverdag. Et hjem. Ikke bare ferie. Ikke bare en stund. Men noe varig. Didrik ble nesten svimmel av tanken. Mats tittet opp på ham. «Kom hit.» Det var ikke en kommando. Bare en invitasjon han ikke klarte å utkjempe. Didrik gikk og satte seg ved siden av ham på gulvet. Mats strakte ut bena og lente seg tilbake med hendene bak seg, og Didrik gjorde det samme. De satt så tett at skuldrene berørte hverandre. Tassen sov allerede, hodet hvilte på Didriks fot som om han hadde valgt sin hovedperson for livet. «Han liker deg,» sa Mats, mykt. «Han liker oss,» svarte Didrik. Mats vendte hodet og så på ham. «Jeg tror han har sett noe i oss lenge før vi selv gjorde det.» Didrik lo stille. «Det virker som om alle ser det før oss.» «Jeg har sett det en stund,» sa Mats. Didrik svelget. «Jeg også.» Det lå noe tyngre i luften etter det. Ikke ubehag. Bare... intensitet. Som om noe stort var på vei. Didrik plukket opp Tassen og la ham i fanget. Hundens lille varme kropp fikk Didrik til å puste dypere, roligere. Magen hans roet seg. Hendene sluttet å skjelve. Mats så alt det. Han så det alltid. «Kan jeg spørre deg om noe?» sa Mats plutselig. «Ja,» svarte Didrik, litt raskere enn han hadde ment. Mats vendte seg helt mot ham, en knekk i stemmen som avslørte at han var like sår som Didrik. «Hva tenkte du... da du fant lua mi i snøen?» Didrik kjente det som om hjertet stoppet i brystet. Ikke av smerte. Av sannhet. Han så ned. På hendene sine. På Tassen. På Mats. «Jeg tenkte...» Han trakk pusten dypt. «...at det ikke finnes noe i verden jeg er mer redd for å miste.» Mats' blikk endret seg. Den myke varmen ble dypere, mørkere, som noe som glødet innenfra. Didrik fortsatte, stemmen som en hvisking: «Det var som om noe inni meg falt ut av brystet. Jeg trodde jeg var for tidlig ute. At jeg følte for mye. At jeg ødela noe.» Mats ristet rolig på hodet. «Du ødela ingenting.» «Men jeg...» Didrik stoppet, som om han måtte finne ord i mørket. «Jeg ble redd for... hvor mye du betyr.» Mats la hånden sin over Didriks. Rolig. Fast. Varm. «Didrik... du er ikke den eneste som føler mye.» Stillheten etterpå var tung. God. Farlig. Full av ting som snart ville bli sagt, men ikke helt enda. Didrik vendte hodet mot Mats, sakte. Og Mats møtte ham halvveis, som om de ble trukket mot hverandre av noe større enn dem begge. Lepper møttes igjen. Ikke som i snøen. Ikke som da de var redde. Dette kysset var rolig. Stille. Trygt. Et kyss som sa: Dette er ikke et øyeblikk. Dette er begynnelsen. Mats la hånden bak Didriks nakke og strøk tommelen ned i nakkehårene. Didrik svarte ved å lene seg nærmere, trykke leppene litt mot hans. Alt i ham slapp taket. Da de trakk seg sakte fra hverandre, var pusten deres varm i lufta mellom dem. «Jeg er så glad vi fant ham,»

sa Mats og så ned på Tassen. Didrik smilte mykt. «Tassen fant oss.» «Det gjorde han,» sa Mats. De lente seg bakover og så inn i peisen sammen. Det var ro i rommet. En ny ro. En som sa: Vi er ikke to lenger. Vi er tre. Og selv om Didrik ikke sa ordene høyt... så visste han akkurat hva som hadde skjedd med hjertet hans. Det hadde sluttet å løpe vekk. Peisen knitret lavt, som om den pustet i takt med rommet. Kveldssolen hadde gått ned bak fjellene, og lyset fra flammene kastet gyldne bølger over sengeteppe, veggene og over ansiktene til både Mats og Didrik. Det føltes som om stormen som hadde rystet verden dagen før, aldri hadde eksistert. Som om alt rundt dem var stillhet, varme og trygghet. Som om dette rommet var stedet der noe nytt hadde begynt å vokse. Didrik satt i sofaen, Tassen sov tungt i fanget hans, og Mats lå med hodet på armen sin bakoverlent mot armlenet. De snakket ikke. De trengte ikke. Stillheten var behagelig. Nær. Fylt av alt som hadde skjedd og alt som var i ferd med å skje. Didrik gløttet bort på Mats. Han så annerledes ut i kveld. Uten det skjulte sløret av forsiktighet i blikket. Uten den innesluttede roen han vanligvis hadde. Han så... åpen ut. Som om hjertet hans sto like synlig som flammene i peisen. «Du ser på meg,» sa Mats plutselig, uten å se over. Didrik rødmet. «Jeg... eh... bare...» Mats snudde hodet og så på ham med et smil som kunne ha tint is. «Det er lov.» Didrik kjente det som om noe gled over brystet hans, et trykk av noe godt og stort. Han senket blikket litt, strøk over Tassen, men kunne ikke unngå å løfte øynene igjen. «Det slår meg bare...» begynte Didrik. «Hva da?» spurte Mats, stemmen lav og myk. Didrik lette etter ordene. «At alt det som skjedde i går... det var ikke bare frykt. Det var fordi du betyr noe. Mer enn jeg vet hvordan jeg skal si.» Mats reiste seg litt, ikke brått, men så sakte at Didrik kunne se hver lille bevegelse. Han flyttet seg nærmere, satte seg så tett inntil Didrik at skuldrene deres berørte hverandre. «Det går begge veier,» sa Mats. «Du må vite det.» Didrik nikket, langsomt. Mats fortsatte: «Jeg vet du føler mye. Og jeg vet at du tror du må være forsiktig med det. Men Didrik... jeg tåler det. Jeg vil at du skal føle alt du føler.» De ordene traff dypt. Ikke som et sjokk. Men som et svar Didrik ikke visste han ventet på. «Jeg vet bare ikke hva som skjer med meg,» sa Didrik stille. «Det trenger du ikke vite.» Mats la hånden over Didriks. «Du trenger bare å være her.» Didrik svelget. «Jeg liker å være her.» Mats smilte. «Det gjør jeg også.» Mats la armen langs sofaens ryggstøtte og trakk Didrik litt nærmere. Ikke tett. Ikke med krav. Bare så nær at Didrik kunne kjenne varmen av kroppen hans langs siden. Didrik merket hvordan skuldrene hans sank. Hvordan kroppen slappet av. Hvordan han lente seg, sakte, nesten umerkelig, mot Mats. «Kom hit,» sa Mats, nesten hviskende. Didrik gjorde det. Han lot hodet falle mot Mats' skulder. Han lukket øynene, og et langt, tungt, varmt pust forlot

kroppen hans som om han for første gang på ti år lot noen bære noe sammen med ham. Mats la kinnet sitt mot toppen av Didriks hode og strøk ham rolig langs armen. «Jeg har ventet på dette,» sa han lavt. Didrik åpnet øynene, men flyttet seg ikke. «På hva da?» «At du skulle slippe meg inn.» Didrik ble stillere. Mykere. Mer åpen enn han noen gang hadde vært. Han snudde hodet, løftet blikket, og deres øyne møttes. Ingen sa noe. De trengte ikke. Og da Mats lente seg frem og kysset Didrik, var det ikke et spørsmål. Det var et svar. Et mykt, langt, dypt svar som fylte Didriks bryst med en varme han hadde vært redd for, lengtet etter og benektet i like store deler. Han svarte. Ikke nølende. Ikke forsiktig. Men helt. Når de trakk seg fra hverandre, lente Didrik pannen sin mot Mats'. «Jeg føler så mye,» sa han. «Det gjør jeg også,» svarte Mats. Peisens varme fylte hele rommet mens kvelden gled sakte over i natt. Tassen hadde sovnet for lenge siden, krøllet sammen som en liten snøball på teppet. Det eneste som brøt stillheten var den dype, jevne pusten til Mats og Didrik – to rytmer som nærmet seg hverandre mer og mer. Didrik kjente at kroppen hans var varm på en måte som ikke hadde noe med peisen å gjøre. Det var Mats. Nærheten. Hvordan Mats hadde holdt ham. Hvordan Mats hadde kysset ham – så sakte at Didrik fortsatt kunne kjenne avtrykket av leppene hans. «Vil du...» begynte Mats, lavt, som om han ikke ville ødelegge stillheten. «Vil du komme og legge deg?» Didrik så opp på ham. Mats så ikke pressende ut. Bare åpen. Inviterende. Trygg. «Ja,» svarte Didrik, like lavt. Mats reiste seg og rakte ut hånden sin. Didrik tok den – og det var første gang Didrik virkelig kjente hvordan Mats sin hånd passet i hans. Ikke bare fysisk. Men som noe riktig. Rommet var dunkelt, kun opplyst av gløden fra peisen og en svak nattlampe. Sengen var bred, varm, med store dundyner som så ut som skyer. Vanligvis ville Didrik ha følt uro nå. Et press. En forventning. Noe han måtte beskytte seg mot. Men i kveld... i kveld føltes alt annerledes. Ingen skygger. Ingen skam. Bare Mats. Mats satte seg på sengekanten og la seg ned på ryggen, en arm utstrakt som om han ventet på Didrik. Ikke hast. Ikke krav. Bare rom. Didrik krøp inn under dynen og la seg med ryggen til Mats først, fordi det føltes tryggest. Han nølte et øyeblikk, så trakk han pusten dypt. «Kan du... holde rundt meg?» spurte han, stemmen så stille at han nesten ikke hørte den selv. Det var første gangen i livet hans han hadde sagt de ordene høyt til noen. Mats svarte ikke med ord. Han bare gjorde det. Han gled armen rundt Didriks midje og trakk ham inntil seg, bryst mot rygg, som om han hadde ventet på det lenge. Hendene hans var varme, trygge, bestemte og myke på samme tid. Didrik stivnet i to sekunder – så smeltet kroppen hans, centimeter for centimeter, til ingenting var stivt igjen. «Er det ok?» hvisket Mats i øret hans. «Ja,» svarte Didrik, og stemmen skalv svakt. «Det er... mer enn ok.» Mats presset

pannen mot bakhodet hans og trakk pusten dypt. «Du vet ikke hvor glad jeg er for å høre det.» De ble liggende slik lenge. Ingen snakket. Det var ikke nødvendig. Didrik kunne føle Mats' hjerteslag mot ryggen sin. En rolig rytme som dro hans egen hjerterytme ned, til de var i takt. Som om kroppen hans endelig fant et tempo som ikke gjorde vondt. Det var en stillhet Didrik aldri hadde opplevd før. Ikke en ensom stillhet. En delt en. En stillhet som rommet alt: Frykten. Uroen. Varme. Nærhet. Omsorg. Og noe som var i ferd med å bli til kjærlighet. Didrik slapp ut et langt, mykt pust. «Jeg føler meg trygg.» Mats svarte umiddelbart, som om ordene gikk rett inn i hjertet hans: «Det er alt jeg vil.» Didrik sovnet først. Kroppen hans slapp alt – skuldre, kjeve, fingre – som om Mats sine armer hadde løst opp måneder, kanskje år, med spenning. Mats sovnet ikke med en gang. Han lå og strøk Didrik over armen, helt til bevegelsene ble mykere og saktere. Til slutt, langt ute på natta, glødet peisen fortsatt svakt da Mats glidde inn i søvn. Og det var da det skjedde. Didrik våknet i et halvt sekund av en stemme. Lav. Hes. Uten filter av våkenhet. «Didrik...» mumlet Mats, i drømmens verden. «Ikke gå fra meg.» Didrik frøs. Ikke av frykt. Av noe annet. Noe stort. Han snudde seg sakte i Mats' armer, vendte ansiktet mot brystet hans og la hånden over hjertet hans. «Jeg går ingen steder,» hvisket Didrik, mer til natten enn til Mats. Mats sov videre, men smilte svakt. Didrik kjente det nesten fysisk: Dette var mer enn forelskelse. Dette var begynnelsen på noe han aldri trodde han skulle tørre å ha. Han la pannen mot Mats' bryst og sovnet igjen – i armene til noen som holdt ham som om han var viktig. Som om han var elsket. Didrik våknet av varme. Ikke av lys, ikke av lyd – men av varme. En solid, levende varme mot ryggen hans. En hånd som hvilte lavt over magen. En rolig pust som traff nakken hans i jevne, trygge pulsslag. Han åpnet øynene sakte, som om han var redd for å miste øyeblikket. Men det gikk ingen steder. Mats lå tett inntil ham. Sov fortsatt. Armen hans var lagt så beskyttende rundt Didrik at det var som om kroppen sa: Du er her. Og du blir. Didrik smilte litt for seg selv. Han visste ikke når sist han hadde våknet uten uro i brystet. Men nå... føltes det som om alt i ham var i balanse. Han snudde seg forsiktig i armene til Mats, sakte nok til ikke å vekke ham. De lå ansikt mot ansikt nå. Mats pustet tungt, fredelig, håret litt bustete, leppene avslappet. Didrik kunne ikke la være å se på ham. Dette er virkelig, tenkte han. Dette skjer med meg. Mats rørte på seg og åpnet øynene sakte. Det første han så, var Didrik. Det andre var smilet hans. Og det tredje var at Didrik lå i armene hans. «Hei...» sa Mats, stemmen hes av søvn. «Hei,» svarte Didrik, like lavt. Mats smilte, sånn som han alltid gjorde når han så Didrik på en måte som traff dypt. «Hvordan sov du?» Didrik nølte ikke. «Bedre enn noen gang.» Det var sant. Og Mats så det. Mats løftet hånden og strøk Didrik

over kinnet, tommelen rolig og varm. Det var ikke noe intenst med det. Ingen dramatikk. Bare en ømhet som gikk rett inn i Didriks bryst. Didrik lukket øynene et øyeblikk og lente seg inn i berøringen. «Du er fin når du slapper av,» sa Mats. Didrik kjente rødmen komme, men klarte ikke å skjule smilet. «Det er litt lettere når du holder rundt meg.» Mats humret lavt. «Bra. For jeg har tenkt å gjøre mye mer av det.» Didrik lo – mykt, ekte, ikke nervøst. Tassen, som hadde våknet, kom tassende over gulvet og hoppet tungt opp i sengen. Han la seg mellom dem og presset snuten opp i Didriks kinn. «God morgen til deg også,» lo Didrik og klødde ham bak øret. Mats strakte armen over Tassen og tok Didriks hånd igjen. «Jeg liker dette,» sa Mats. «Jeg også,» svarte Didrik. «Jeg liker deg,» fortsatte Mats, med et tonefall som fikk Didriks hjerte til å slå et ekstra slag. Didrik svelget. «Jeg... liker deg også.» Det var egentlig altfor lite ord for det han følte. Men Mats forsto. Han så det i blikket. I pusten. I nærværet. De lå slik en stund til, helt til Tassen begynte å hoppe opp og ned som en liten alarmklokke med pels. Mats rullet ut av sengen med et stønn, og Didrik lo mens han så på ham snuble seg inn i buksene. Da Mats kom tilbake og satte seg ved sengekanten, var ansiktet hans rolig – men med noe under. Noe han grunnet på. «Du,» begynte Mats. «Mhm?» Didrik satte seg opp og dro dynen rundt seg. Mats tok et lite pust. Ikke nervøst. Bare... betydningsfullt. «Hva gjør du på nyttårsaften?» Didrik blunket. «Eh... ingenting planlagt. Jeg pleier å være med familien, men...» «Vil du...» Mats så bort et sekund, smilte dempet som om han visste hvor mye han la i dette. «Vil du være med meg hjem? Til foreldrene mine?» Didrik frøs. Ikke av frykt. Av alvoret. For det var ikke en vanlig invitasjon. Det var en terskel. Et steg inn i Mats' verden. «Hjem til... foreldrene dine?» spurte Didrik, nesten hviskende. «Ja.» Mats tok hånden hans igjen. «Det er viktig for meg. Jeg vil at de skal møte deg.» Didrik stirret på ham. Ikke fordi han tvilte. Men fordi dette var så mye større enn han hadde forestilt seg at Mats skulle ønske – så raskt, så tydelig. «Jeg vet det er mye,» sa Mats lavt. «Jeg vet du kanskje ikke er klar for... alt ennå. Men jeg vil. Og jeg vil at du skal være der. Med meg.» Didrik kjente hjertet hamre. I går hadde han vært redd for å miste Mats. Nå... nå ba Mats ham om å bli en del av familien hans. Didrik tok et pust, samlet seg og så Mats i øynene. «Ja,» sa han. «Jeg vil bli med.» Mats slapp ut en lettet pust og lente seg frem. Kyss i pannen. Mykt. Tydelig. Trygt. «Takk,» sa han. «Det betyr mer enn du tror.» Didrik smilte. «Jeg tror jeg begynner å forstå hvor mye.» Rommet var fylt av en stille forventning mens de pakket. Det var som om veggene bar på minnene av alt som hadde blitt sagt, kjent og gjort de siste dagene – og at rommet i samme stund slapp dem fri. Sengen var strøket jevn. Peisen brant sakte ned. Tassen satt midt på gulvet med hodet på skakke, som om han fulgte med på hver

eneste bevegelse. Didrik brettet sammen genseren han hadde brukt i stormen og la den på toppen av baggen. Hendene hans skalv ikke lenger. Det gjorde de alltid før. Men nå var de rolige. Mats løftet en av koffertene. «Klar?» Didrik så på ham. «Så klar jeg kan bli.» De sto et øyeblikk midt i rommet, bare så på hverandre. Et langt blikk, fullt av alt de ikke helt hadde ord for. Mats tok et lite skritt frem og la hånden på Didriks kinn, strøk en liten sirkel med tommelen sin. «Jeg er glad for at du ble med hit,» sa Mats. «Jeg også,» svarte Didrik, mykere enn han pleide. «Jeg tror jeg trengte det mer enn jeg visste.» Tassen avbrøt øyeblikket ved å pipe utålmodig. Mats lo og bøyd seg ned for å klappe ham. «Ok, vi går.» Da de kom ned til lobbyen, var den samme resepsjonisten som hadde sett Didriks panikk for to dager siden, på vakt igjen. Nå smilte hun varmt da hun så dem – og Tassen. «Dere fant ham,» sa hun og bøyd seg ned. «Så godt å se ham frisk.» «Han fant oss,» sa Didrik, mer selvsikkert enn han hadde forventet av seg selv. Resepsjonisten lo. «Det er ofte den beste måten.» Mats sjekket ut, og Didrik bar Tassen i armene. Han snuste på jakken til Didrik, som om han allerede var klar for verden utenfor. «Kommer dere tilbake?» spurte resepsjonisten. Mats så på Didrik. Didrik så på Mats. Og Didrik svarte: «Ja. Det tror jeg.» Da dørene glidde opp og den kalde, klare vinterluften traff dem, kjente Didrik at noe la seg ettertrykkelig på plass i ham: Dette stedet vil alltid være begynnelsen. De satt i Mats' bil, Tassen i fanget til Didrik, og veien lå som et hvitt bånd foran dem. Snølandskapet gled sakte forbi, og Mats hadde på lav musikk – noe rolig, vinterlig, nesten litt melankolsk, men på en god måte. Didrik lente hodet mot vinduet. «Det føles surrealistisk å dra.» «Hvordan da?» spurte Mats uten å ta blikket fra veien. «Som om vi var i vår egen lille verden der oppe. Og nå... er vi tilbake i den virkelige.» Mats rakte hånden sin over midtkonsollen. Didrik tok den uten å tenke. «Det ene utelukker ikke det andre,» sa Mats. «Vi tar verden med oss.» Didrik kjente noe stramme seg godt rundt hjertet. «Du får alt til å høres så enkelt ut.» Mats smilte. «Når det føles riktig, er det enkelt.» Didrik lukket øynene. Hånden til Mats var varm. Bilen var varm. Tassen var varm. Alt var varmt. Han la hodet mot skulderen til Mats og kjente at kroppen sank ned i et sted han ikke visste han kunne være: trygghet. Han sovnet. Mats lot ham sove hele veien. Da bilen stoppet foran leiligheten til Didrik, våknet han sakte. Mats lente seg litt nærmere. «Hei,» sa han mykt. «Hei...» svarte Didrik groggy. Tassen gjespet bredt som om han hadde båret alt ansvaret i bilen. De gikk opp til Didriks inngang. Mats satte baggen hans ved døren og skulle til å si noe da Didriks telefon vibrerte. «En melding?» spurte Mats. Didrik nikket og tok den opp. Skjermen lyste opp med navnet: Mamma. Didrik svelget. Hendene skalv – litt denne gangen. Han åpnet meldingen. Mamma: Vi

må snakke i kveld. Jeg har noe viktig å fortelle deg. Kan du ringe når du har tid? Magen til Didrik falt. Mats la merke til det. «Hva er det?» spurte Mats rolig. Didrik stirret på skjermen, følte hjertet hoppe opp i halsen. «Det er... mamma,» sa han sakte. «Hun... vil snakke i kveld.» En pause. «Og når hun skriver sånn... er det aldri noe bra.» Mats tok et skritt nærmere. «Du trenger ikke være alene om dette.» «Jeg vet ikke hva det er ennå,» sa Didrik, stemmen litt skarp fordi han egentlig var redd. Mats la hånden på armen hans. «Uansett hva det er... så står jeg med deg.» Didrik pustet ut. Langt. Varme i brystet. Men også frykt. «Ja,» sa Didrik stille. «Ok.» Tassen presset snuten mot Didriks legg som om han prøvde å si: Jeg også. Didrik åpnet døren. Snu seg mot Mats. «Vi snakkes senere?» spurte Didrik. «Ja,» sa Mats, og ga ham et lite, mykt kyss. «Senere.» Didrik så etter bilen da Mats kjørte. Og kjente det: Neste kapittel begynner nå. På godt og vondt. Leiligheten virket fremmed da Didrik låste seg inn. Det var som om alt var litt skjevt. Ikke fysisk – ting sto der de sto. Plantene i vinduskarmen, frakken på knaggen, bøkene stablet på spisebordet. Men stemningen var annerledes. Stillere. Tom. Som om Didrik hadde forlatt en versjon av seg selv oppe på vinterhotellet – og kom hjem som en annen. Tassen lurte seg inn mellom beina hans, logret og gjorde et lite “voff” som om han erklærte: Her bor vi nå. Didrik lo stille. «Ja... det tror jeg også.» Han satte seg på sofaen, Tassen hoppet opp ved siden av ham og la hodet på låret hans. Didrik strøk valpen over ryggen og kjente det samme som han hadde kjent da Mats holdt ham natten før: Alt er ikke som før. Alt er bedre. Men likevel lå mammas melding tungt i kroppen. Han leste den igjen. Mamma: Vi må snakke i kveld. Jeg har noe viktig å fortelle deg. Kan du ringe når du har tid? Han bet seg i leppen. Det var så typisk. Når moren skrev sånn, var det enten store bekymringer – eller små drama hun blåste opp. Det kunne være alt fra at naboens katt hadde forsvunnet, til at Didriks far hadde sagt noe tåpelig over middagsbordet. Men denne gangen... var det annerledes. Det sto noe... mørkere... i teksten. Ellers hadde hun ringt med en gang. Tassen løftet hodet og så på ham. «Jeg vet,» sa Didrik med et lite smil. «Jeg er nervøs.» Telefonen vibrerte igjen. Ny melding. Mats ❤️ Didrik kjente brystet lette litt bare av å se navnet. Han åpnet. Mats: Bare si fra når du har snakket med moren din. Jeg kommer uansett. Også hvis du ikke vil være alene etterpå. Didrik la telefonen på brystet og lente hodet bakover i sofaen. Hva skjer med meg? Mats sier sånne ting... og jeg føler det helt ned i gulvet. Han svarte: Didrik: Jeg lover å si fra. Jeg... er glad du er her. Mer enn du vet. Han rakk å angre på den siste setningen i tre sekunder før Mats svarte: Mats: Jeg vet. Og jeg føler det samme. Didrik presset håndbakene mot øynene. Dette var... mye. Men på en god måte. Didrik ventet til han hadde drukket et glass vann og tatt

tre runder bort til vinduet – før han ringte moren. Det ringte ikke lenge før hun svarte. «Didrik! Hei, gutten min!» Hun hørtes oppjaget ut. Ikke trist. Ikke sint. Bare... litt for ivrig. «Hei, mamma. Hva skjer?» «Kan du snakke nå? Er du alene?» «Ja.» «Greit. Jeg skal ikke dra det ut. Det gjelder nyttårsaften.» Didrik frøs litt. «Javel...?» «Jeg vet at du pleier å være hjemme hos oss hvert år, og jeg har gledet meg. Jeg har pyntet alt og kjøpt inn – men jeg og pappa har snakket, og vi har bestemt at dere faktisk bør få feire nyttår alene.» Didrik blunket hardt. «Hva mener du... dere?» «Du og Mats!» Hjertet stoppet. «Hva?» sa Didrik, litt for høyt. «Ja!» svarte moren. «Jeg har sett bildene! Fra hotellet! Du smiler på en måte jeg ikke har sett siden ungdomsskolen, og jeg... jeg tror Mats er bra for deg.» Didrik ble helt varm i kroppen. Minutter tidligere hadde han fryktet at hun skulle si noe vondt. Men dette? «Mamma...» sa Didrik sakte. «Hvordan... visste du?» «Jeg er moren din. Tror du virkelig jeg ikke ser sånt?» Stillhet. Didrik svelget. «Det jeg prøver å si,» fortsatte hun, mildere, «er at jeg støtter deg. Og at jeg vil at du skal gjøre det som gjør deg glad. Hvis Mats er det – så feirer dere sammen. Hjemme hos oss kan dere komme på første nyttårsdag.» Det kom som en bølge. Relief. Lettelse. Og noe Didrik ikke hadde vært klar for: Aksept. «Takk,» hvisket Didrik. «Jeg er glad i deg,» sa moren rolig. «Jeg er glad i deg også.» De la på. Didrik satt helt stille i sofaen. Hjertet hamret. Tassen la hodet på kneet hans. Og Didrik sa lavt: «Jeg tror ting endrer seg nå.» Det banket på døren. Didrik hoppet litt. Han gikk bort og åpnet. Mats sto der. Med snø i håret. Med et blick som lette etter Didriks. «Hei,» sa Mats mykt. «Hvordan gikk det?» Didrik klarte ikke smile bredt – men han smilte ekte. «Jeg tror... det gikk bra.» Mats trådte inn og lukket døren bak seg. «Vil du fortelle?» Didrik nikket. Mats slapp Tassen hilse, så tok han Didrik i hånden – naturlig, uten å spørre – og førte ham inn i stua. «Ok,» sa Mats. «Jeg hører.» Didrik pustet dypt. Og for første gang i livet... fortalte han en annen mann om familien sin, frykten sin, og alt han kjentes inni seg. Mats lyttet. Som om hvert ord var viktig. Didrik satt tett inntil Mats i sofaen, beina deres presset mot hverandre, som om de instinktivt søkte det samme – ro, nærhet, bekreftelse. Tassen lå som en varm klump over Didriks føtter, allerede halvveis i søvn. «Så... hun vet?» spurte Mats forsiktig. Didrik nikket. «Ikke alt. Ikke... oss. Men hun vet at det er noe. Og hun...» Han trakk pusten, prøvde å finne riktige ord. «Hun støttet meg. Mer enn jeg trodde hun ville.» Mats smilte, uten å skjule lettelsen. «Det er godt å høre.» «Jeg var så sikker på at hun kom til å bli redd eller forvirret, eller—» «Hun er moren din,» avbrøt Mats mildt. «Hun vil deg godt.» «Ja,» sa Didrik. «Men... det var nytt å kjenne det så tydelig.» Mats tok hånden hans. Fingrene deres flettet seg sammen helt naturlig. «Du fortjener at folk vil deg godt, Didrik. Også de som betyr mest for deg.» Didrik

så ned, nesten sjenert av varmen i ordene. Men han slapp ikke hånden. Mats lente seg sakte tilbake i sofaen. Blikket hans ble litt fjernt, ikke på en kald måte, men som om han hentet frem noe han sjelden delte. «Jeg tror det blir bra for deg å møte familien min,» sa han. «De er mye. Litt... storslagne, kanskje. Men gode mennesker.» «Mye?» gjentok Didrik. «Vi er... en sånn rik familie som ikke liker å innrømme at vi er rike,» sa Mats med et kort, selvironisk smil. «Stort hus. Mange tradisjoner. Alt er pyntet og planlagt, og pappa elsker å invitere gjester han ikke kjenner.» Didrik humret nervøst. «Høres... koselig ut?» «Det kan være det,» sa Mats. «Men det kan også være overveldende. Jeg ville at du skulle vite det.» Didrik kjente en liten nervøsitet krype opp langs ryggen. Ikke fordi Mats' familie var rik – men fordi det var viktig for Mats at Didrik kom. Og fordi det var første gang han skulle møte foreldre som virkelig betydde noe. «Hvorfor vil du at jeg skal bli med?» spurte Didrik lavt. Mats så på ham lenge. Blikket var mykt. Fast. Varmt. «Fordi du er...» Han stoppet. Tok et lite pust. Prøvde igjen. «Fordi du er den første jeg har følt dette for. Og jeg vil at de skal se deg.» Didrik stirret. Ordene sank ikke inn med én gang. «Den første?» gjentok han. «Ja,» sa Mats. «Den første som betyr... noe på den måten.» Didrik kjente en varme spre seg i brystet, en varme som nesten gjorde vondt fordi den var så stor. «Skal vi... undersøke togbilletter?» spurte Didrik, nesten for å bryte intensiteten i stemningen. «Ja,» sa Mats og tok frem telefonen. «Vi kan ta morgenvangangen på 30. desember. Da har vi tid til å lande litt før nyttårsaften.» Didrik nikket. «Høres bra ut.» Mens Mats bestilte, lente Didrik seg tilbake. Alt føltes så... plutselig voksent. De tok valg sammen. De lagde planer sammen. Noe han aldri hadde våget med noen før. «Bestilt,» sa Mats og la telefonen vekk. «Det blir fint.» «Jeg håper jeg ikke gjør noe dumt når jeg møter dem,» sa Didrik. «Du kommer til å være perfekt,» svarte Mats. Og han sa det så overbevisende at Didrik trodde han mente det mer enn Didrik selv noen gang kunne. Etter en stund reiste Mats seg fra sofaen. «Jeg har noe til deg.» «Til meg?» Didrik blunket. Mats gikk bort til baggen sin og tok opp en mørkebrun, myk ullgenser. Han ristet den litt, så gikk han tilbake til Didrik og holdt den frem. «Dette?» spurte Didrik. «Ja.» Mats smilte. «Jeg tenkte på deg da jeg så den i butikken før vi dro. Jeg vet ikke... jeg bare så deg i den.» Didrik tok genseren forsiktig, som om den var noe skjørt. «Kan jeg... prøve den?» spurte han. «Det var hele poenget,» sa Mats. Didrik reiste seg, snudde seg litt vekk, og trakk genseren over hodet. Den var myk, varm, litt større enn perfekt – akkurat sånn Mats likte klær. Da Didrik snudde seg igjen, stoppet Mats opp. Blikket hans dro pusten ut av rommet. «Hva?» spurte Didrik. Stemmen ble litt høyere enn han hadde ment. Mats tok noen skritt mot ham. «Du... ser utrolig bra ut.» «Gjør jeg?» Didrik rødmet varmt. «Ja.»

Mats tok tak i genserens kant, som om han måtte kjenne den. «Den passer deg. Den... kler deg.» Didrik så ned. Svelget. Han kjente det i hele kroppen: Dette var ikke bare en gave. Det var en gest. En omsorgshandling. Et ønske om å se Didrik trygg, vakker og valgt. «Takk,» sa Didrik og så opp igjen. «For... alt.» Mats rørte ham lett ved kinnet. «Det kommer mer.» Didrik ble varm helt ut i fingrene. Kjøkkenet til Didrik luktet svakt av hvitløk og urter. Han hadde laget en enkel pastarett – den eneste retten han visste han alltid fikk til. Det var ikke noe imponerende, men Mats spiste som om det var noe av det beste han hadde fått på lenge. «Du undervurderer deg selv,» sa Mats mellom to biter. «Dette er kjempegodt.» Didrik ristet på hodet, litt flau. «Det er bare... pasta med saus.» «Ja,» sa Mats med et varmt smil. «Men det er din pasta med saus.» Didrik kjente hvordan hjertet hans gjorde den lille varme vendingen som det alltid gjorde når Mats sa slike ting. Han begynte å rydde av bordet, men Mats stoppet ham ved å legge hånden over hans. «Kan vi... sitte litt?» «Ja,» sa Didrik, og satte seg igjen. De ble sittende en stund, bare så på hverandre, som om de prøvde å lese noe som lå mellom linjene. «Jeg er redd,» sa Didrik plutselig, uten å planlegge det. Mats satte fra seg vannglasset. «For hva?» «For å ikke passe inn,» sa Didrik. «Hos familien din. Hos deg. I... alt dette.» Mats lente seg litt nærmere. «Du trenger ikke passe inn i noe som ikke er deg.» «Men de er rike, Mats. De er vant til en viss type... mennesker. Jeg er bare—» «Ikke si bare,» avbrøt Mats mykt, men bestemt. «Hvis jeg har valgt deg, har jeg valgt deg. Det er ikke noe 'bare' ved det.» Didrik så ned på hendene sine. «Jeg vet ikke om jeg er nok. Til deg. Til... alt dette.» Mats reiste seg, gikk rundt bordet og satte seg på stolen ved siden av Didrik i stedet. Han tok Didriks hånd i begge sine. «Didrik... det du har gått gjennom, det du føler, det du tør å si til meg – det er mer enn nok. Det er alt.» Didrik blunket hardt. «Det føles bare som om jeg er så langt bak deg i alt. Du er trygg. Du har vært åpen lenge. Du vet hvem du er.» Mats ristet på hodet. «Det betyr ikke at jeg ikke har vært redd. Eller at jeg ikke har vært ensom. Du har ingen anelse om hvor mange nyttårsaftner jeg har sittet på familiearrangementer og ønsket at jeg hadde noen å ta med hjem. Noen som var mine.» Stillheten falt tungt – men ikke kaldt. Som noe som endelig kunne falle på plass. «Jeg kom ut da jeg var nitten,» sa Mats. «Og familien min støttet meg, ja. Men jeg har aldri hatt noen jeg kunne ta med. Aldri noen jeg følte betydde nok til å møte dem.» Didrik så opp. «Ingen?» Mats ristet på hodet. «Ingen. Ikke før nå.» Didrik kjente noe i brystet slå hardt. Nesten vondt. Nesten for stort. «Du er den første jeg faktisk vil vise frem,» fortsatte Mats. «Den første jeg er stolt av å være med. Den første jeg gleder meg til at familien min møter.» Didrik svelget hardt. «Men hvorfor?» Mats smilte – ikke et stort smil, men et så ekte

at Didrik kjente det helt ned i magen. «Fordi du er... deg. Fordi du er modig uten å vite det. Fordi du føles riktig.» De satt stille en stund. Tassen kom tuslende inn og la seg tungt over Didriks fot som om han merket alvorret i rommet. Didrik tok inn et dypt, tungt pust. «Jeg er redd for å skuffe dem.» «Jeg blir med deg hele veien,» svarte Mats. «Du trenger bare være deg selv. Det er det jeg vil at de skal møte.» Didrik så på ham. «Men hva om jeg... hva om de ikke liker meg?» «Da er det deres tap,» sa Mats uten å blunke. «Ikke ditt.» Det ble stille igjen. En god stillhet denne gangen. En som sa: Dette er virkelig. Dette skjer. Dette er oss. Mats reiste seg og strakte hånden ut. «Kom.» Didrik tok hånden og lot seg lede inn i stua. Mats satte seg på sofaen og trakk Didrik ned ved siden av seg, så nært at Didriks kne presset mot hans. «Ligg her,» sa Mats. Didrik la seg bakover, og Mats la armen rundt skuldrene hans. Tassen hoppet opp og fant plassen sin mellom dem som en liten hvit pute. «Hør på meg,» sa Mats rolig. «Du er ikke vanskelig å elske.» Didrik stivnet litt. De ordene traff noe dypt – et sted han hadde holdt skjult for lenge. «Du... du mener det?» spurte han, stemmen knapt hørbar. «Ja,» svarte Mats. «Hvert eneste ord.» Didrik la hodet mot Mats' bryst. Hjertet slo rolig. Sterkt. For ham. Og Didrik tenkte: Hvis jeg klarer nyttårsaften... ...klarer jeg alt. Didrik pakket senere på kvelden, men denne gangen føltes det annerledes enn da han hadde pakket på hotellet. Nå var det ikke panikk, uro eller nøling i bevegelsene hans. Det var noe roligere. Mer samlet. Mats satt på sengekanten og brettet sammen Didriks skjerf mens Tassen forsøkte å dra i den ene enden, fornøyd med å «hjelp». «Ikke spis det,» lo Mats og løftet valpen opp. «Dette er ikke mat.» Tassen pep protesterende, men logret likevel. Didrik så bort på dem og kjente en varme i brystet han ikke hadde ord for. Sånn ser livet ut når det begynner å bli et liv, tenkte han. «Hva er det?» spurte Mats. «Ingenting,» svarte Didrik. «Bare... fint.» Mats ble stille, men ikke fordi han ikke forstod. Snarere fordi han gjorde. Da Didrik var ferdig å pakke, satte de seg i sofaen igjen, Tassen mellom dem som en varm liten klump. «Kan jeg fortelle deg noe?» spurte Mats plutselig. «Selvfølgelig.» «Det er ikke noe stort. Bare et minne. Fra da jeg var liten.» Didrik nikket, interessert. Mats lente seg tilbake, blikket falt et øyeblikk inn i noe langt borte. «Hver nyttårsaften pleide familien å ha en tradisjon. Vi skrev hver vår lapp med én ting vi ønsket for det nye året. Noe viktig. Personlig. Noe som betydde noe.» «Hva skrev du?» spurte Didrik. Mats smilte svakt. «Da jeg var liten? Typiske ting. 'Jeg vil ha en hund'. 'Jeg vil få bedre karakterer'. 'Jeg vil at søsteren min skal slutte å stjele mat fra tallerkenen min'.» Han lo lavt. «Men da jeg ble eldre... da begynte lappene mine å endre seg.» Didrik lente seg litt nærmere. «Hvordan?» Mats vendte blikket mot ham – direkte, varmt, og fylt av noe Didrik sjelden så så

tydelig. «Jeg begynte å skrive: Jeg vil møte noen som ser meg.» Didrik kjente pusten stivne i brystet. Mats fortsatte stille: «Og i år... for første gang føler jeg at det ønsket ble oppfylt.» Didrik svelget hardt. «Mats...» Mats tok hånden hans. Ikke mykt. Ikke hardt. Men helt sikkert. «Du skjønner ikke hvor mye det betyr for meg at du vil bli med hjem.» Didrik presset leppene sammen et øyeblikk, for å holde følelsene i sjakk. «Jeg vil,» sa Didrik. «Ikke bare for deg. For meg også.» Det ble senere enn de hadde planlagt. Ikke fordi de gjorde noe spesielt – men fordi det var så lett å være sammen. De snakket om små ting: hva slags mat Mats' mor pleide å lage, hvilke juletradisjoner de hadde, hvilke filmer Mats hadde vokst opp med. Didrik delte også mer enn han pleide. Om skoleårene som hadde vært vanskelige. Om frykten han aldri hadde sagt høyt. Om hvordan det hadde føltes da Mats forsvant i stormen – og hvordan det hadde føltes å finne ham igjen. Mats lyttet hele tiden. Som om hvert ord var viktig. Senere, da Tassen hadde sovnet oppå Didriks mage som en varm, tung ball, begynte Didrik å bli trøtt. Mats merket det. «Legg deg,» sa Mats rolig. «Blir du?» spurte Didrik, mer sårbart enn han ønsket å være. Mats svarte med et lite kyss på kinnet. «Ja. Hele natten.» De la seg i sengen. Didrik under dynen. Mats bak ham. Tassen ved føttene deres med et fornøyd lite grynt. Mats la armen rundt Didrik på samme måte som natten før. Som om kroppen hans hadde lært akkurat hvordan Didrik skulle holdes. «Er du klar for i morgen?» spurte Mats. Didrik tenkte lenge før han svarte. «Ja,» sa han stille. «Jeg tror det.» «Jeg er her uansett,» sa Mats og strøk ham over armen. Didrik slapp ut et pust, langt og rolig. «Det vet jeg.» De sovnet slik. Sammen. Trygt. Som om de allerede hadde begynt på det nye året. Alarmen ringte 06:15. Didrik våknet først. Mats mumlet noe om at «det burde være ulovlig å stå opp før solen», og Tassen gjespet så høyt at det hørtes som et lite ul. Mats rufset Didriks hår mens Didrik pakket det siste. Didrik knyttet Mats' skjerf rundt halsen mens Mats så på ham med et blikk som sa: Det der... betyr mer enn du tror. De gikk ned trappen sammen, koffertene etter seg, Tassen i bånd. Det luktet vinter. Nytt år. Nye løfter. Taxi sto klar utenfor. Mats åpnet døren for Didrik før han satte seg selv. «Neste stopp,» sa Mats og tok hånden hans, «min verden.» Didrik møtte blikket hans. Og smilte. «Jeg er klar.» Døren lukket seg. Bilen begynte å rulle. Og reisen mot romanens finale var i gang. Taxien rullet sakte gjennom et nabolag som ikke lignet noe Didrik hadde sett før. Store trær var pyntet med julelys som glitret i frostrøyken, og husene lå som små vinterpalasser langs en bred allé. Snøen lå urørt, tykk som fløte, og alt var stille på den måten steder bare er når de er både gamle og rike. Didrik satt helt rak i ryggen, hendene foldet i fanget, som om han automatisk forsøkte å gjøre seg litt mindre. Tassen lå på tærne hans og tittet opp med en blanding av nysgjerrighet

og uvitende stolthet. Mats satt ved siden av ham, rolig og trygg som alltid, men Didrik så at han fulgte nøye med på ham, som om han kunne lese hvert pust. «Det trenger ikke være skummelt,» sa Mats mykt og la hånden sin over Didriks. Didrik pustet ut. «Jeg vet. Jeg bare... kjenner det i hele kroppen.» «Jeg vet hvordan det føles,» sa Mats. «Men det er én ting du må vite før vi går inn.» «Hva da?» Mats smilte som om han skulle si noe helt enkelt, men stemmen var fylt av noe dypere. «De får ikke møte deg fordi jeg synes du er hyggelig. De får møte deg fordi du betyr noe for meg.» Didrik kjente at hele brystet ble varmt – og tungt – på samme tid. «Mats...» «Du har allerede bestått,» fortsatte Mats. «Alt du trenger å gjøre... er å være deg.» Didrik prøvde å smile, og det gikk nesten lett. «Da skal jeg prøve å være meg.» «Bra,» sa Mats. «Jeg liker ham.» Taxien stoppet foran en stor hvit trevilla med sort smijernsport og lykter som brant med rolig gyllen flamme. Huset hadde to etasjer, brede vinduer, en veranda som gikk rundt hele fronten og en slags ubevisst eleganse – ikke skrytete, bare... dyrt. Didrik svelget da de gikk opp grusgangen. Tassen hoppet frem med små, ivrige steg som om han trodde de var på vei til en eventyrskog. Mats tok Didriks hånd idet de sto foran døren. «Klar?» «Så klar som jeg blir.» Mats løftet hånden og banket. Bare to sekunder etter åpnet døren seg. En kvinnestemme sa med varm, overrasket glede: «Mats! Endelig! Kom inn, kom inn! Det er så lenge siden!» En kvinne i begynnelsen av femtiårene sto i døråpningen – mørkt hår i en løs knute, et diskret, elegant antrekk og øyne som allerede glitret mer enn julelysene ute. «Mamma,» sa Mats og smilte bredt. Hun kastet armene rundt sønnen sin, men blikket gled like raskt over til Didrik. Det var ikke et vurderende blikk. Ikke kritisk. Ikke overrasket. Det var et varmt, mykt blikk som en mor får når hun ser noe som gjør barnet hennes trygt. «Og dette må være... Didrik?» sa hun, og stemmen var like mild som blikket. Didrik løftet hånden, plutselig igjen usikker på om han skulle ta i hånden hennes eller gi henne et klem. «Eh... ja. Hei. Hyggelig å møte deg.» Før han rakk å bli rød i kinnene, lo hun rolig og la hånden på skulderen hans. «Vi klemmer her i familien, Didrik.» Før han visste ordet av det, ble han dratt inn i en varm klem som duftet av parfyme, vinter og gjærbakst. «Velkommen,» sa hun. «Vi har gledet oss.» Vi? Didrik rakk ikke å spørre før en ny stemme kom fra gangen. «Der er dere! Og er det der hunden Mats snakket om?» En høy mann med grå tinner og mørk dressjakke kom ut i gangen. Han hadde en holdning som minnet om tidligere idrettsutøver og en ro som bare kommer fra folk som er vant til store rom, store middager og stort ansvar. «Pappa,» sa Mats og ga ham en kort, men tett klem. Faren snudde seg mot Didrik. Blikket var våkent, men varmt. Som om han målte ham – ikke for å dømme, men for å forstå. «Så du er Didrik,» sa han

og rakte frem hånden. «Velkommen. Vi har hørt mye om deg.» Didrik ble stående og holde hånden hans litt for lenge. «Å, eh... bare gode ting, håper jeg?» Faren lo et dypt, vennlig latterbrøl. «Kun det beste.» Tassen begynte å bjeffe – eller prøve å bjeffe – som om han ville presentere seg selv. Mats' mor tok ham opp i armene som om han var en skatt. «Åh, kjære lille deg!» sa hun høytidelig. «Så klart du skal være med inn!» Didrik så på Mats. Mats så på ham. Og de begge tenkte det samme: Dette går bedre enn vi trodde. Huset luktet nystekte kanelsnurrer, einer og et hint av dyr vin som sto på et bord i gangen. Det var tent lys overalt – ikke for mange, men akkurat nok til at alt fikk et varmt skjær. Stuen åpnet seg med høyt tak, store vinduer mot hagen og en enorm julegran som sto stolt ved siden av en gammel peis. Didrik stoppet et øyeblikk. Ikke fordi huset var imponerende – men fordi det minnet om noe han aldri hadde hatt. En type trygghet. En type hel familie. Mats lente seg nær ham og hvisket: «Du ser ut som du prøver å finne rømningsveien.» Didrik lo nervøst. «Bare litt.» «Ikke røm,» sa Mats mykt. «Jeg trenger deg her.» Didrik snudde hodet mot ham – og var ikke lenger redd. «Mats!» lød en ung kvinnestemme fra trappen. «Har du tatt med deg en mann hjem uten å sende et eneste bilde?!» En kvinne på rundt 25 kom løpende ned trappen i sokkelesten, med mørkt hår, latter i øynene og et skjerf rundt halsen selv inne. «Siri,» sukket Mats. «Vær snill.» «Nei,» sa hun bestemt. «Jeg nekter å være rolig når broren min ENDELIG tar med noen jeg har ventet å se i årevis.» Hun stoppet foran Didrik, trakk pusten... og sa med et bredt, fornøyd smil: «Hei. Jeg er Siri. Du er perfekt.» Didrik ble rødere enn juletreet. Mats satte hånden på pannen. «Herregud...» Men Didrik lo. Og det var ekte. De gikk videre inn i stuen. Mats holdt Didriks hånd, og ingen la skjul på det. Ingen så overrasket ut. Ingen hvisket. Det var bare... normalt. Og Didrik kjente det. Noe nytt. Noe varmt. Noe han aldri hadde opplevd før: Å bli tatt imot som seg selv. Stemningen i huset var full av liv, varme og latter. Mats' mor bar Tassen rundt som en uoffisiell VIP-gjest, mens faren sto foran peisen og diskuterte vin med en intensitet som kunne få en stein til å interessere seg. Mats og Didrik hang fra seg jakker og sko i gangen. Didrik kneppet av seg genseren og kikket rundt – og for første gang begynte han å kjenne at skuldrene sank. Det føltes som et hjem. Ikke hans, ikke ennå – men ikke fremmed heller. «Kom her!» sa Siri plutselig og grep Didrik i armen som en storesøster han aldri hadde hatt. «Jeg skal låne ham litt,» la hun til, og skjøv Mats vekk med albuen. Mats rullet med øynene, men lot dem gå. Siri dro Didrik med inn i en liten vinterhage ved siden av kjøkkenet. Det var fylt med grønne planter, store vinduer og en varmeovn som surret lavt. «Så!» sa hun og satte seg på en puff. «Hvordan går det? Skremmer vi deg?» Didrik rynket pannen. «Nei... faktisk ikke.» Siri smilte

bredd. «Bra. Da gjør vi det riktig.» «Jeg var litt redd før jeg kom,» innrømmet Didrik, og stemmen ble litt lavere. «Det er... mye. Og viktig for Mats.» Siris blikk gikk fra lekent til mykt på et øyeblikk. «Didrik,» sa hun. «Vil du vite noe? Mats har aldri tatt med noen hjem. Aldri. Ikke på denne måten. Ikke med dette blikket.» «Hvilket blikk?» spurte Didrik. «Du vet det blikket han gir deg? Som om han puster plutselig? Det blikket.» Didrik så ned, rød i kinnene. «Jeg vet ikke helt hva jeg gjør med ham.» «Du gjør ham trygg.» Siri lente seg frem og la hodet litt på skakke. «Det er større enn du tror.» Didrik pustet inn, prøvde å samle seg. «Jeg er redd for å ikke være nok.» «Har du sett hvordan han ser på deg?» sa Siri. «Du er allerede nok.» Noe løsnet i brystet til Didrik. Ikke alt. Men en knute han hadde båret lenge. «Takk,» sa han mykt. «Vær så god,» svarte Siri. «Og hvis noen i familien blir for mye, rop på meg. Jeg takler dem alle.» Didrik lo. «Det er godt å vite.» Mats' mor kom inn akkurat som Siri reiste seg for å gå. «Der er dere! Kom, Didrik, jeg vil vise deg noe.» Didrik fulgte henne inn på kjøkkenet. Der sto en hel buffet av mat som tydelig hadde tatt flere timer å lage – ribbe, pinnekjøtt, småretter, ovnsbakte grønnsaker, og en rekke hjemmelagde desserter. «Jeg vet det kan være skremmende å møte en ny familie,» sa hun mens hun la kluter i en kurv. «Mats var nervøs da han ba om å ta deg med. Men han var også... så glad.» Didrik kjente en kiling i brystet. «Det betyr mye,» sa han. «Det gjør du også,» svarte hun med et blikk som føltes som et teppe. «Du virker som en god gutt. En som bryr seg. Det er alt jeg ønsker for sønnen min.» Didrik svelget. Det var så stille og enkelt sagt – men det traff ham hardere enn noe annet den dagen. Mats' far ropte fra stuen: «Spise! Før maten blir kald!» Alle samlet seg rundt det store eikebordet. Didrik satt ved siden av Mats, med Siri overfor seg og foreldrene på hver sin side. Tassen lå under bordet og sov som om han hadde vært på vintersafari. Alt gikk fint – frem til Mats, uten å tenke, la hånden på låret til Didrik under bordet. Didrik stivnet som en statue. Ikke fordi han ikke likte det, men fordi han plutselig ble 110 % klar over hvor offentlig det var. Familien. Bordet. Lysene. Knivene. Mats så på ham, forvirret. «Går det bra?» Didrik nikket – for raskt. Siri sprutet nesten vin ut av nesen. «Slapp av,» hvisket Mats med et smil. «De vet.» «Jeg vet,» visket Didrik tilbake. «Men låret mitt vet ikke.» Mats lo lavt. «Jeg skal informere låret ditt.» Didrik snudde ansiktet bort for å skjule smilet, men Mats fanget det likevel – og kløp ham forsiktig, knapt merkbart. Didrik sparket ham under bordet. Mats fniste. Siri himlet med øynene. Foreldrene fniste som om de var 20 igjen. Og Didrik? Han følte... akkurat riktig. Senere på kvelden gikk de ut i hagen. Snøen lå tung og dyp, og hagen var tent opp med små lykter som laget gyldne sirkler i mørket. Mats gikk med hendene i lommene. Didrik gikk ved siden av

ham, skuldrene nesten berørende. «Hvordan går det?» spurte Mats. Didrik pustet inn den kalde luften, som brente litt i lungene – på en god måte. «Det går... fint,» sa han. «Bedre enn jeg trodde.» «Du er flink,» sa Mats og dyttet ham lett med skulderen sin. «Jeg er så stolt av deg.» Det var som om noe revnet inni Didrik då. En knute løsnet. En mur falt. Han stanset. Mats snudde seg. «Didrik?» Didrik så plutselig rett på ham. Blikket var vått, men ikke trist. Bare overveldet. «Mats... jeg... jeg tror jeg—» Han stoppet. Pusten forsvant. Mats tok et lite skritt nærmere. «Det du skulle si... du trenger ikke si det før du er klar.» Didrik lukket øynene. Et snøfnugg landet på øyevippene hans. «Jeg føler det,» sa Didrik stille. «Det er det viktigste,» svarte Mats, og la pannen sin mot Didriks. De sto slik en stund. Verdens stilleste øyeblikk. To mennesker som kjente mer enn de kunne si. Og visste at midnatt kom til å forandre alt. Inne i huset var stemningen god og lett. Champagne sto på kjøkkenbenken, bordet var ryddet, og Mats' far sto i stuen og prøvde å forklare Tassen hvorfor mennesker feirer nyttår. Tassen svarte ved å tygge på en sofapute. «Han har gode argumenter,» sa Mats' far tørt. Didrik lo – en ekte, løs latter som fikk både Mats og Siri til å se på ham som om de var stolte. Men bak latteren kjente Didrik det fortsatt: Noe som presset på. Noe som ville ut. Noe han nesten hadde sagt ute i hagen. Jeg tror jeg— Tankene stoppet ved det samme punktet hver gang. Ikke fordi han ikke følte det. Men fordi han aldri hadde sagt noe så stort til noen før. Mats gikk på kjøkkenet for å hjelpe moren sin, og Didrik ble stående igjen i stuen sammen med Siri og faren. Det var egentlig helt ukomplisert – før faren plutselig henvendte seg til ham. «Didrik?» Didrik rettet seg opp. «Ja?» Faren så rolig på ham. Ikke vurderende. Bare nysgjerrig. «Jeg vil bare si...» begynte han, og tok et lite, lavt pust. «Vi er veldig glade for at Mats tok deg med hit.» Det kom så uventet at Didrik nesten glemte å svare. «Takk...» sa han stille. «Det betyr mye.» «Det skal det,» sa faren. «Mats er en god gutt. Men han har vært mye alene. Selv om han har oss. Det er fint å se ham... trygg.» Trygg. Ordet slo Didrik i brystet. Så sa faren det som fikk Didrik til å miste pusten: «Han er annerledes sammen med deg. På en god måte.» Stillhet. Mats kom ut i døren akkurat da – så på dem – skjønte raskt ikke hva som ble sagt. Didrik kjente at noe inni ham klikket på plass. Han snudde seg mot faren og sa – med en stemme han ikke helt kjente igjen: «Jeg bryr meg veldig om ham.» Det var første gang han hadde sagt det høyt til noen andre enn Mats. Mats stanset i døren. Siri så på Didrik som om hun så ham for første gang. Faren smilte – et ekte, mykt, stille smil. «Det er godt,» sa han enkelt. «For han bryr seg veldig om deg.» Det var alt som trengtes. Men i Didriks bryst var det som om en ny verden åpnet seg. Da Mats og faren begynte å snakke om en vinsmaking som gikk galt i 2004, grep Siri Didrik i

armen og dro ham opp trappen. «Jeg visste det!» sa hun da de var på gjesterommet. «Jeg så blikket hans i døra. Mats har aldri sett på noen sånn.» Didrik holdt seg til sengekanten for å ikke velte. «Jeg... jeg bare sa det jeg følte.» «Det er det som er så viktig,» sa Siri. «Ikke at du ropte det ut. Ikke at du sa store dramatiske ting. Men at du turte å si det i det hele tatt.» Didrik satte seg ned. «Jeg visste ikke at det var så skummelt å være ærlig.» Siri satte seg ved siden av ham. «Du tror kanskje du er liten, Didrik. Forsiktig. Tilbaketrukket. Men du skjønner ikke hvor modig du er.» «Modig?» Didrik lo litt nervøst. «Ja,» sa Siri bestemt. «Det krever mot å elske noen så åpent som du gjør akkurat nå.» Didrik så brått opp. «Jeg... jeg sa ikke—» «Nei,» avbrøt Siri, «men du føler det. Og det er tydeligere enn du tror.» Didrik presset hånden over nakken, varm i kinnene. Han ville nekte – men han kunne ikke. For hun hadde rett. Det var større enn forelskelse nå. Mer solid. Mer levende. Han var glad i Mats. Mer enn det. Resten av kvelden gikk rolig. Mats' mor spilte gamle julesanger på piano for dem. Faren serverte småkaker som visstnok hadde vunnet en lokal konkurranse i 1998. Siri ertet Mats konstant, og Mats tok igjen med en ro som bare søsken kan ha. Didrik satt mellom Mats og Siri med et mykt teppe rundt seg og kjente... tilhørighet. Det var nytt, nesten skremmende – men på den beste måten. Hver gang Mats så på ham, kjente Didrik det samme: varme, trygghet, og noe dypere hver gang. Og da klokken nærmet seg 23:40, lente Mats seg mot ham og sa: «Vil du gå ut en tur før fyrverkeriet? Bare oss?» Didrik nikket. «Ja. Veldig gjerne.» Mats smilte. «Jeg vil si noe før midnatt.» Didrik kjente magen falle – og løfte seg igjen. «Jeg også.» De så på hverandre et sekund som sa alt midlertidige ord ikke kunne si: Det er nå det skjer. Snøen hadde begynt å falle igjen da Didrik og Mats gikk ut i hagen. Små, stille fnugg som dalte som om himmelen forsøkte å dempe alt rundt dem – så ingenting kunne forstyrre det som skulle skje. Hagen var opplyst av små lykter og svake lyslenker som lå som stjerner i buskene. Det var ikke en eneste lyd, bortsett fra den fjerne knitringen fra peisen inne og et svakt sus fra vintervinden. Mats stakk hendene ned i jakkelommene. Didrik gikk tett ved siden av ham, skuldrene deres nesten berørte hverandre. «Her,» sa Mats og stoppet ved et stort tre i utkanten av hagen. «Hit pleier jeg å komme hvert år før midnatt.» «Hvorfor?» spurte Didrik. «For å tenke.» Mats så opp mot himmelen. «Og for å ønske.» Didrik pustet langsomt ut. «Hva pleier du å ønske?» Mats smilte. «Det kan jeg vise deg.» Han grep Didriks hånd og trakk ham et lite steg nærmere. Det var ikke et hardt grep. Ikke et nervøst ett. Bare bestemt. Trygt. Kjærlig. «Men først...» begynte Mats, og Didrik så hvordan han måtte samle seg et sekund. «Jeg vil høre det du ville si tidligere. Ute i hagen.» Didrik kjente kroppen stramme seg i ren refleks. Men han presset ikke det bort. Han

lot det være der. Han tok et pust. To. «Jeg...» begynte han. «Mats, jeg har aldri sagt dette til noen før. Aldri.» Mats sa ingenting. Han ventet. Som han alltid gjorde med Didrik. Snøen falt tettere. Didrik så på Mats. På øynene hans. På roen. På varmen. Og så løsnet det. «Jeg elsker deg.» Ordene forlot leppene hans sakte, nesten som om de nølte – men de kom. Klare. Rene. Sanne. Og idet han sa dem, merket Didrik at noe inni ham brast åpent, ikke smertefullt – men som en flom av alt han hadde holdt tilbake altfor lenge. Mats sto helt stille. Så pustet han ut – et pust som var fylt av noe dypt, varmt, nesten overveldet. Han tok ansiktet til Didrik i hendene sine og lente pannen sin mot hans. «Didrik,» sa han med en stemme som ikke lignet noe Didrik hadde hørt før. «Jeg elsker deg også.» Didrik knep øynene igjen. Ikke for å holde tilbake tårer, men for å kjenne det helt. Helt inn. «Jeg elsker deg,» gjentok Mats, roligere nå. «Jeg har gjort det lenge. Jeg ventet bare på at du skulle føle deg trygg nok til å si det.» Da åpnet Didrik øynene. Han så Mats. Bare Mats. Som om hele verden hadde blitt mindre. «Du gjør meg trygg,» sa Didrik. «Du gjør meg hel,» svarte Mats. Raketter begynte å smelle i det fjerne. Lysene fra husene rundt ble sterkere. Noen ropte nedover gaten: «Ti minutter!» Mats trakk Didrik enda nærmere. Ingen hast. Ingen frykt. Bare to mennesker som valgte hverandre. «Er du klar for det nye året?» hvisket Mats. Didrik smilte, for første gang uten noe som helst usikkerhet. «Hvis det er med deg – ja.» Mats la hånden bak nakken hans. Didrik lente seg inn. Og under en himmel av snø, lys og nyttårsforventning, kysset de hverandre. Det var ikke et brått kyss. Ikke et sultent. Ikke et forsiktig. Det var et kyss som sa: Dette er oss. Dette er ekte. Dette varer. Og Didrik kjente det i hver nerve i kroppen: Dette var starten, ikke slutten. «Der er dere!» ropte Siri fra verandaen. «Kom! Det er nedtelling!» Mats og Didrik trakk seg sakte fra hverandre, men hendene var fortsatt flettet sammen som om ingen av dem ville slippe. Da de kom opp mot verandaen, sto foreldrene der – med varme blikk, tepper over skuldrene og glitrende øyne. Mats' mor så på hendene deres og nikket som om alt falt på plass. «Dere to,» sa hun mykt. «Dere ser rette ut. Sammen.» Didrik rødmet. Mats klemte hånden hans litt sterkere. «Skal vi ta imot det nye året?» spurte faren. Didrik så på dem – en familie han ikke hadde kjent i mer enn noen timer, men som allerede hadde gitt ham noe han aldri hadde hatt før: plass. **10.11.** Mats så på Didrik. Didrik så på Mats. 7. 8. Siri la armen rundt dem begge og ropte: «Nåååå!» 4. 2— Mats hvisket: «Jeg er glad det ble deg.» 1—Og det nye året eksploderte over dem i et hav av lys, farger og smell. Didrik lente hodet mot skulderen til Mats mens fyrverkeriet malte himmelen over dem. Tassen bjeffet lykkelig. Familien lo. Snøen danset i lyset. Og Didrik visste: Han hadde funnet hjem. Ikke et sted. Men en person. «Godt nytt år,» sa Mats og kysset

ham lett på kinnet. Didrik tok hånden hans, flettet fingrene sine inn i hans, og svarte: «Godt nytt år, Mats. Godt nytt liv.» Tre uker hadde gått siden nyttårsaften, og vinteren lå fortsatt tung over Stavanger. Snøen lå ikke like pent som hjemme hos Mats' foreldre – her var den blandet med grus og is, og bar mer preg av hverdagsliv enn postkort. Men Didrik likte den. Han likte alt nå. Han gikk med Tassen i bånd nedover veien utenfor blokka. Den lille valpen var blitt tryggere, raskere, mer bestemt – som om han hadde bestemt seg for at verdens viktigste oppgave var å føre Didrik trygt fremover. «Du er helt sjef,» sa Didrik og smilte. Tassen bjeffet som om han svarte: Det vet jeg allerede. Da Didrik kom inn i oppgangen, så han Mats i trappehuset – snø i håret, sekk over skulderen, et smil som kunne gjort en hel by varm. «Hei,» sa Mats. Didrik begynte å smile uten å klare å stoppe. «Hei.» Tassen løp ned trinnene som en hvit sky og kastet seg mot Mats' bein. Mats løftet ham opp og klødde bak øret. «Har du vært flink i dag?» spurte han. Tassen logret som om svaret selvsagt var ja, ekstremt. Didrik lente seg mot rekkverket. «Hvordan var dagen på skolen?» «Fint,» sa Mats. «Men den ble mye bedre nå.» Didrik rødmet. Tre uker – og han ble fortsatt rød hver gang Mats sa noe sånt. «Middagen er i ovnen,» sa Didrik. «Jeg forsøkte meg på... noe nytt.» Mats hevet et øyenbryn. «Noe nytt som i 'pasta med ekstra saus', eller 'potensielt katastrofalt nytt'?» «Midt imellom,» lo Didrik. Leiligheten luktet hvitløk, varm tomat og litt for mye pepper – men Mats sa ingenting om det. Han bare gikk rundt, tok av seg jakken, kysset Didrik i nakken på veien og la Tassen på teppet med en tyggeleke. «Du har flyttet ting,» sa Mats og så på den nye plasseringen av plantene ved vinduet. «Bare litt,» sa Didrik. «Jeg prøver å få det til å se litt mer... hjemlig ut.» Mats stoppet opp. «Det er hjemlig.» Didrik kjente det som et lite stikk av varme i brystet. «Jeg begynner å tro på det,» sa han. «Du kan gjerne tro enda litt mer,» svarte Mats. Etter middagen satt de i sofaen. Tassen sov som en stein mellom dem, små poter hvilende på begge sine bein. Mats så på Didrik. Didrik så tilbake. Og uten at Didrik helt skjønnte hvorfor, kjente han at noe i rommet forandret seg – ikke dramatisk, men stille. Som en liten bevegelse i et stille vann. «Jeg har tenkt på noe,» sa Mats. Stemmen var rolig, men med en undertone Didrik ikke helt kjente igjen. «På hva?» Mats svelget. «Om oss.» Didrik kjente et snev av nervøsitet, men ikke på den gamle måten. Mer... spent. «Ok.» Mats flyttet hånden så den lå over Didriks. «Jeg vet at alt har gått fort,» begynte han. «Det føles ikke fort,» sa Didrik. «Det føles... riktig.» Mats smilte mykt. «Bra.» En pause. En varm, trygg pause. «Jeg lurar på om...» Mats trakk pusten litt dypere. «...vi kanskje skulle prøvd å bo sammen?» Didrik mistet pusten et sekund. Ikke av frykt. Av noe større. «Bo sammen?» gjentok han. «Ja,» sa Mats. «Ikke med en gang. Ikke fordi vi må. Men fordi... alt blir bedre med

deg. Midnatt. Morgen. Helg. Alt.» Didrik så ned på hendene deres. Tanken virvlet rundt i brystet hans. Ikke skremmende. Bare... enorm. «Vil du det?» spurte Didrik stille. «Ja,» svarte Mats. «Hvis du vil.» Didrik lukket øynene et sekund. Alt som hadde vært vanskelig, alt som hadde vært mørkt, alt som hadde holdt ham tilbake... følte plutselig veldig langt borte. «Mats...» Han åpnet øynene igjen. «Jeg vil også.» Mats lyste opp. Ikke stort, men dypt. Som om noen tente en lampe inne i ham. Mats lente seg frem. Nærmere. Nærmere. Et kyss. Mykt. Langt. Et kyss som ikke prøvde å være mer enn det var – men som bar alt. Didrik la hånden i nakken hans og trakk ham litt nærmere. Dette var ikke stormen. Ikke hotellet. Ikke nyttårsaften. Dette var hverdagen. Og hverdagen var vakker. Senere den kvelden, etter oppvasken, etter latter, etter at Tassen hadde funnet den perfekte plassen mellom dem i sengen, lå Mats på siden og så på Didrik med et blikk som kun kan komme fra en som kjenner kjærlighet – ekte kjærlighet. «Er det rart at jeg gleder meg til resten av livet?» spurte Mats. Didrik rødmet. «Hvis det er rart... er jeg også rar.» De lo stille. Og mens snøen fortsatte å falle på utsiden, tett som hvite fjær, sovnet de tett inntil hverandre. Ikke fordi de måtte. Men fordi de ikke ville annet.

FORORD forfatter – Cato Thorsen

Kjære leser, Da jeg begynte å skrive Når hjertet tør å elske, visste jeg at dette kom til å bli en historie som berørte mer enn bare romantikk. Det skulle handle om mot. Om sårbarhet. Om å våge å slippe noen inn—ikke bare i livet, men i sannheten om hvem man er.

Didrik og Mats kom til meg som to stille figurer i vinterlys, og jeg forsto tidlig at deres historie ikke bare handlet om et forhold som spirer i desemberkulden.

Den handlet om to mennesker som møtes på det helt riktige, men samtidig mest utfordrende tidspunktet i livet. Den handlet om gleden i de små øyeblikkene—i kaffepauser, i blikk som varer litt for lenge, i et bank på døren som bærer mer mening enn tusen ord. For Didrik er kjærlighet ikke noe han bare lengter etter; det er noe han frykter. For Mats er kjærligheten noe han kjenner, men som han må lære å gi på nytt—varsomt, tålmodig og uten krav. Sammen vever de en historie som minner oss om hvor fantastisk, men også hvor krevende, det er å møte kjærligheten akkurat når man ikke vet om man er klar for den. Romanen er også et kjærlighetsbrev til den tiden på året som bringer både ettertanke og lys. Desember—med mørket som senker seg tidlig, men med lysene som varmer. Med kulden som biter, men klemmer som smelter alt. Min hensikt med denne boken er at du som leser skal kjenne varmen i det. At du skal kjenne på håpet som spirer selv når man tror man har ventet for lenge. Og ikke minst at du skal bli minnet på en enkel, men kraftfull sannhet:

Kjærlighet blir født i det øyeblikket et hjerte tør å være modig.

Takk for at du leser.

Cato Thorsen